

رمان فاز تنهایی

فاز تنهایی

niceroman.ir

نویسنده: ریحانه صدری

ژانر: عاشقانه. هم خونه ای. ازدواج اجباری

خلاصه: در باره دختری فرانسوی بنام ماریاست که به خاطر شغل پدرش که پلیس هستش مورد

تهدید مافیا قرار میگیره و مجبور به ازدواج با یک پلیس متعصب ایرانی بنام امیر علی میشه و به

ایران میاد که....

تفاوت فرهنگ و عقیده این دو ماجرا هایی به دنبال داره که خوندنش خالی از لطف نیست

ماریا.... ماریا..... ماریا۱۱۱۱۱۱

با کلافگی پتو را از سرش کنار زد فقط یک نفر جرات میکرد بدون اجازه به اتاق او بیاید

ماریا: تو...هیچ وقت.... آدم... نمیشی

بهار سر خوشان خندید و گفت: مگه فرشته ها هم آدم میشن از کی تا حالا

ماریا: چی میخوای

بهار: پاشو ببینم نا سلامتی فردا داری میری ایران اون موقع راحت گرفتی خوابیدی.... پاشو

لباساتو آوردم

ماریا: چه لباسی؟

بهار: لباسهای مخصوص ایران.... تو که نمیخواهی با این لباسهای نیم و جیبی بری ایران

بعد یه حالت متفکر گرفت و گفت: اینجوری بری یکی میری دو تا بر میگرددی.... درسته پسر عمه

من تارک دنیا ست ولی دیگه نمیتونه از این زیبایی بگذره

ماریا بالشتش را به طرف او پرتاب کرد و چند تا نا سزا هم به او گفت در حال حاضر این چیزها

براش اهمیت نداشت دوری از وطن و پدرش تنها دوستش بهار براش آزار دهنده بود

بهار: پاشو ببین چی برات خریدم

ماریا: یه جور میگی انگار خودم ندیدم خوبه با هم سفارش دادیم

بهار: عکسشو دیدی خودشو نو ندیدی که

هفته پیش از سایت لباسهای اسلامی ایرانی چند دست لباس سفارش داده بودند باورش نمیشد او

که در خرید لباس اینقدر وسواس داشت حال به خاطر حبس خانگی به خاطر امنیتش مجبور به

خرید اینترنتی شده بود

بلند شد و به طرف دستشویی رفت و بعد از شستن دست و صورتش به اتاق برگشت بهار لباسها رو

روی تخت ریخته بود بررسی میکرد

ماریا: ول کن بهار همه جا رو به هم ریختی

بهار: میگم ماریا از این لباسها جلوی امیر علی نپوشیا

ماریا: چرا

بهار به لباس خواب یک وجبی ماریا نگاهی انداخت گفت: بابا این امیر علی یه کم حساسه از اولشم

زیادی غیرتی بود

ماریا: خوب من حالا زن اونم به هم مرحمیم

بهار خندید لب ماریا رو کشید و گفت: محرم عزیز من.. من به خاطر خودت می‌گم یه دفعه بلا ملا

سرت نیاره... البته اون بی بخاره ها مگر اینکه تو دلت بخواد

بهار شوخی میکرد تا حال وهوای ماریا رو عوض کنه و گرنه از وسواس و فوبیای میکروب ماریا خبر

داشت که تا حالا به این جور چیزها فکر نکرده او حتی دوست پسر هم نداشت

ماریا برو بابایی گفت و لباسهاشو از کشو برداشت تا عوض کنه

بهار تنها دوست ماریا بود و البته همسایه آنها... وقتی ماریا چهار ساله بود خانواده بهار به این

محلّه آمده بودند و تا به حال همسایه و دوست خانوادگی آنها بودن مادر ماریا وقتی ده سالشه بود

به علت بیماری فوت کرده بود وقتی پدرش میخواست برای ماریا پرستار بگیرد مادر بهار یعنی

خاله ستاره نگذاشته بود و مسولیت نگهداری او را بر عهده گرفته بود و از آن پس ماریا اغلب

اوقات در خانه آنها میماند و از آنجا توانسته بود فارسی حرف زدن را بیاموزد

بهار: ماریا کدوم یکی از لباساتو میبیری

ماریا: همشونو

بهار: مگه میخوای بری بیابون خوب از اونجا میخوری دیگه این همه لباس رو بار کنی ببری اونجا که

چی بشه

ماریا: میدونی که....

بهار نگذاشت حرفش رو کامل کنه و گفت: بله میدونم خانم به لباسش حساسه

ماریا لبخندی زد بهار از همه ی خصلتیهای او خبر داشت

ماریا: بهار میگم امیر علی چه جور ادمیه

بهار: ببین ماریا امیر علی آدم خوبیه درسته یه کم خشک و جدیه اما آدم مسولیت پذیره

مهربونباشم خاص و مختص خودشه نگران نباش

ماریا: بهار من میترسم من تا حالا با هیچ پسری ارتباطی نداشتم الان یه دفعه ای برم با یه پسر هم

خونه بشم

بهار: ماریا عزیز من... امیر علی پسری نیست که به کسی چشم ناپاک داشته باشه حتی اگر اون

زن همسرش باشه

بعد به شوخی اضافه کرد البته اگه از او لباسها جلوش بیوشی تضمینی نمیدم

ماریا: باشه بابا نمیپوشم..... پاشو جمع کنیم لباسهارو

بعد از جمع کردن همه لباسها و جا دادن اونها در چمدان بهار خودشو انداخت رو مبل و گفت: خدا

ازت نگذره کشتی ما رو

ماریا: خودتو لوس نکن مگه چی کار کردی

بهار: چی کار کردم پنج تا چمدون لباس بسته بندی کردیم پنج تا.... انکار تو ایران قحطی لباس

آمده

ماریا: خوب یه چمدون لباسهایی که خریدیم یه چمدون لباس خواب و راحتی یه چمدون

لباسهای خونگی یه چمدون کفش و دمپایی

یه چمدون کتاب و وسایل شخصی

چیز زیادی نیست که

بهار با چشمهای گرد شده به ماریا نگاه میکرد قطعا اگه میتونست تخت خوابشم با خودش میبرد

وقت نهار خاله ستاره اونا رو برای نهار صدا کرد تا برن نهار بخورن

پدر ماریا یک پلیس و وظیفه شناس بود و در حال حاضر با پرونده مافیای مواد مخدر فرانسه درگیر

بود و از اونجا بود که درگیریها و تهدیدهای آنها شروع شد تا جایی که یک روز به خانه آنها

حمله کردن و یکی از بادیگاردها به شدت آسیب دید بعد از آن پدر ماریا تصمیم گرفت ماریا رو از

فرانسه خارج کنه و بنا به پیشنهاد پدر بهار

ماریا با امیر علی خواهر زاده عمو فریدون (پدر بهار) یک ازدواج صوری کرد تا بتواند ویزای ایرانی

بگیرد و به ایران برود و چون امیر علی نیز یک پلیس بود میتونست بهتر مراقب ماریا باشد امیر

علی که از او جز یک عکس چیز دیگه ای ندیده بود

بعد از خوردن نهار به نشیمن رفتن

خاله ستاره: وسایلاتو جمع کردی ماریا جان

ماریا: بله خاله

بهار: مامان. پنج تا چمدون جمع کردیم پنج تا

ماریا به لحن حرصی بهار خندید

خاله ستاره: خوب عزیزم میدونی که ماریا نسبت به وسایل شخصیش حساسه

در حال خوردن چای بودن بهزاد و عمو فریدون هم آمدن

ماریا: سلام عمو..... سلام بهزاد

بهزاد: سلام عروس عمه خودم چه طوری دختر

ماریا: نگفتم منو اینجوری صدا نکن

بهزاد: خوب عروس عممی دیگه اونم زنه پسر عمه امیر علی

عمو فریدون: اذیت نکن دخترم

بیا پیشم عزیزم

کنار عمو فریدون نشستم.

ماریا: پرواز ساعته چند عمو

عمو: فکر کنم ساعت شب باشه

ماریا ناراحت به فکر رفت

عموم: ناراحت نباش به احتمال زیاد ما هم برای عید بیایم ایران

اونشب ماریا با پدرش، شام رو خورد و تا صبح پیش پدرش خوابید این آخرین شبی بود که پیش

پدرش بود و احتمالاً چند ماهی از او دور خواهد بود

صبح وقتی بیدار شد پدرش رفته بود ماریا هم طبق عادت همیشگی

شروع به تمیز کردن خونه کرد

اما هجوم افکار مختلف تمرکزش را گرفته بود

توی هواپیما نشسته بودم و به عاقبت این کار فکر میکردم

بابا به خاطر مسائل امنیتی فرودگاه نیومد و تو خونه از هم خدا حافظی کردیم به گفته عمو فریدون

چون پرواز من جلو افتاده بود امیر علی هنوز از ماموریت بر نگشته بود و به همین خاطر قرار بود

یکی از دوستاش به استقبالم بیاد

با صدای خلبان که میگفت وارد خاک ایران شدیم به خودم آمدم روسری وپالتو بلندی رو که

همراهم بود رو در آوردم تا بپوشم

بعد از فرود هواپیما و تحویل گرفتن چمدونام به طرف سالن فرودگاه رفتم تا کسی رو که برای

بردن من به خونه آمده بود رو ببینم

بعد از کلی گشتن یه مرد جون رو که روی یه کاغذ اسمم رو نوشته بود رو پیدا کردم و جلوی رفتم

با دیدن من جلو آمد و به انگلیسی سلام داد پرسید که من ماریا السون هستم

منم با خونسردی عینکم رو از رو چشمام بر داشتم و به فارسی گفتم: سلام..... بله من ماریا السون

هستم

یه تای ابروش رو بالا داد و گفت: شما فارسی بلدید

ماریا: بله

با دستش در ورودی رو نشوند داد و گفت: خوشبختم من محسن رحیمی هستم دوست امیر علی

ماریا: همچنین..... ممنون که با استقبالم آمدید

محسن: خواهش میکنم امیر علی بیشتر از این به گردنم حق داره

از سالن خارج شدیم و گوشه ای ایستادم تا محسن ماشینش رو بیاره بعد از ده دقیقه معطل شدن

محسن جلوی پام ترمز زد و پیاده شد تا چمدونها رو داخل ماشین بزاره

محسن به چمدونها اشاره کرد و گفت: پاریس رو بار زدن آوردین

سوالی نکاش کردم گفتم: چی

محسن: هیچی بفرمایید بشینید

شونه هامو بالا انداختم و روی صندلی جلو نشستم

هیچ وقت از اصطلاحات ایرانیها سر در نیاوردم

از فرودگاه بیرون آمدیم فکر کنم بیرون شهر بود من کنجاوانه به این طرف اون طرف نگاه

میکردم

وقتی وارد شهر شدیم کنجاوی من بیشتر شد بافت شهر با پاریس خیلی فرق داشت با دقت همه

جا رو نگاه میکردم که محسن ماشین رو نگه داشت

محسن: بفرمایید رسیدیم

از ماشین پیاده شدیم محسن به یه آپارتمان اشاره کرد و گفت: اینجاست

یا ساختمان هشت طبقه با معماری مدرن یکی از چمدون ها رو من برداشتم ودونای دیگه رو

محسن

جلوی در ساختمان ایستاد و کلید رو از جیبش در آورد و در رو باز کرد اول من وارد شدم وبعد

محسن

محسن چمدونها رو زمین گذاشت و برگشت تا بقیه چمدونها رو بیاره

مثل مجسمه وسط لابی ساختمان ایستاده بودم که محسن وارد شد همون لحظه به آقا از پله های

پارکینگ بالا آمد

محسن: سلام آقای شریفی خسته نباشید

آقای شریفی: ممنون پسر

محسن: آقای شریفی ایشون همسر امیر علیه.... امروز آمده فعلا امیر علی نیست حواستون باشه

اگه چیزی احتیاج داشتن کمکشون کنید

آقای شریفی: شما خانم جناب سرگرد هستین چشم حتما چیزی نیاز داشتین فقط خبر بدین

سرمو تگون دادم وگفتم: ممنون

محسن چمدونها رو داخل آسانسور گذاشت و با هم داخل آسانسور شدیم و شماره هشت رو فشار

داد

آسانسور طبقه هشتم ایستاد با کمک هم چمدونها رو بیرون گذاشتیم محسن در ورودی رو باز

کرد و کلید رو طرف من گرفت و گفت: بفرمایید اینم کلید من دیگه رفع زحمت کنم

ماریا: ممنون خیلی خوشحال شدم از دیدنتون

محسن کاغذی به طرفم گرفت و گفت: این شماره منه اگه مشکلی پیش امد یا چیزی احتیاج

داشتید خبر بدین امیر علی سه روز دیگه بر میگردد... اینم کارت بانکی خودتون که حساب

فرانسه تون به ایران منتقل شده

کارت رو گرفتم و تشکر کردم محسن هم برگشت و وارد آسانسور شدیم و رفت

چمدونها رو به زحمت بردم داخل و در رو بستم

راهرو ورودی رو طی کردم و وارد سالن شدم با دیدن سالن نزدیک بود به مرز سخته برود

هاج و واج به خونه نگاه میکردم یه خونه بزرگ با لوازم مدرن

اما.....اما.....اما کثیف به هم ریخته برای خلیها شاید یه بهم رختگی ساده باشه اما برای من که

وسواس و فوبیای میکروب (میکروب گریز... ترس از میکروب) دارم یعنی فاجعه ده دقیقه بود که

سر جام خشک شده بودم وتو دلم به هفت جد و اباد امیر علی مافیای فرانسه وهر کسی که

میشناختم نا سزا میگفتم

کمی از بهت خارج شدم ویه نگاه سر سری به خونه انداختم نشیمن پر بود از لباسهای کثیف روی

مبل لیوان وپیش دستی های کثیف روی میز

وارد آشپزخانه شدم سینک پر بود ظرف های کثیف روی کابینت ها جعبه پیتزا خرده نون.....

اصلا یه وضعی بود

به طرف اتاق ها رفتم در یکی از اتاقها رو باز کردم یه اتاق بزرگ با تخت دو نفره..... روتختی

همون جور گلوله شده رو تخت بود ودورش پر بود از لباس و خرت وپرت

وارد اتاق دیگری شدم که یه تخت تک نفره داشت ولی مرتب بود فقط کمی. وسایلیش خاک گرفته

بود معلوم بود اتاق مهمان هستش

به آشپزخانه برگشتم یخچال رو باز کردم به قول بهار پرنده هم پر نمیزنه

فضای خونه داشت خفم میکرد بعد از برداشتن کلید و کارت بانکیم از خونه خارج شدم

با آسانسور پایین آمدم آقای شریفی تو لابی مشغول تمیز کردن بود

ماریا: سلام آقا

آقای شریفی: سلام دخترم چیزی لازم داری

ماریا: بله میشه یه آژانسی برام بگیرین میخوام کمی خرید کنم

کمی معطل شدم تا ماشین بیاد از آقای شریفی خواستم تا آدرس خونه رو هم برام بنویسه

سوار ماشین شدم و از راننده خواستم تا منو به نزدیکترین فروشگاه بیره

با هیجان به خیابونها نگاه میکردم فکر کنم زیادی تابلو بودم که راننده گفت

دخترم چند وقته خیابونها رو ندیدی

ماریا:هیچوقت ندیدم من اهل ایران نیستم

راننده تعجب کرد و گفت:واقعا ولی خوب فارسی میزنی اهل کجایی

ماریا:اهل فرانسه هستم

راننده توقف کرد و گفت:اینم فروشگاه بفرمایید دخترم

ماریا:ممنون.... منتظر باشید آقا

پیاده شدم و رفتم داخل فروشگاه به اجناس نگاه کردم درسته فارسی حرف میزدم ولی خوندنش

رو بلد نبودم بنا بر این هر جنسی رو از عکسش میفهمیدم چیه به طرف قفسه شوینده ها رفتم از

هر چیزی دو تا بر داشتم جرمگیر پودر ماشین مایع دستشویی و ظرف شویی گاز پاک کن....

سبد پر بود رفتم سراغ مواد غذایی گوشت مرغ انواع ناگت میوه وسایل صبحانه چای قهوه....

تو اون خونه چیزی به نام مواد خوراکی نبود پس باید همه چیز میخریدم

وقتی جلوی صندوق دار ایستادم یه نگاهی به سه تا چرخ پر شده کرد و گفت دیگه چیزی نیاز

ندارید

لبخند دندون نمایی زدم و تو دلم گفتم مگه چیزی هم تو فروشگاه مونده که بر نداشتم

بعد از پرداخت پول وسایلها یکی از کارگرا کمک کرد تا اونا رو تا ماشین ببرم

بعد از سوار شدن به راننده گفتم منو جلوی یه خود پرداز نکه داره تا مقداری پول نقد بگیرم

وارد لابی ساختمان شدم آقای شریفی به کمکم آمد تا وسایل ها رو به آپارتمان بردیم

از آقای شریفی تشکر کردم و وارد خونه شدم یه نفس عمیق کشیدم و گفتم نترس ماریا فقط یه

کم بهم ریخته اس که باید تمیز کنی

از خرید کردن انرژی گرفته بودم لباسهامو با یک بلوز وشلوار راحتی عوض کردم. اول باید اتاق

خودم رو تمیز کنم

برگشتم به آشپزخانه از دیشب چیزی نخورده بودم یک کیک با یک لیوان شیر خوردم از تو

کیسه شوینده ها یه اسپری همه کاره بر داشتم و وارد اتاق شدم

بعد از تمیز کردن وگرد گیری ودستمال کشی همه جا روتختی رو بر داشتم ومال خودم رو تخت

انداختم

چمدونها رو باز کردم همه لباسها رو با وسواس ودقت تو کمداویزون کردم

کفشهام رو تو قفسه کمداچیدم و لباس های راحتی رو تو کشو گذاشتم وادکلن و لوازم آرایشم رو

روی میزتوالت چیدم

یه چرخی تو اتاق زدم حالا شد شبیه اتاق خواب..... یه لبخندی زدم واز اتاق خارج شدم لبخندم

زیاد دووم نیاورد با دیدن وضعیت خونه

از حموم سبد رخت چرک ها رو برداشتم دستکش های پلاستیکی رو دستم کردم

از نشیمن شروع کردم به جمع کردن لباسها کردم وارد اتاق خواب شدم لباسهای اونجا رو هم

جمع کردم رو تختی رو برداشتم با خودم گفتم چه طور روی تخت به این کثیفی میخوابه.....

لباسها رو داخل ماشین ریختم

رفتم سراغ ظرف های کثیف همه رو جمع کردم و داخل ماشین ظرف شویی گذاشتم خوبه ماشین

ظرف شویی و لباس شویی داره آنوقت این همه ظرف و لباس کثیف تلمبار شده رو هم این دیگه

کیه

مبلها رو کناری کشیدم و فرشها رو جمع کردم کف سالن رو جارو کردم و تی کشیدم دو باره

فرشها رو انداختم و مبلهارو چیدم سر جاش

خودم رو روی مبل انداختم اوووووو سیندرلا هم اندازه من کار نکرده بود به ساعت نگاه کردم

ساعت پنج بود یه دفعه یادم افتاد هنوز به پدر خبر ندادم که رسیدم

سریع بلند شدم و شماره پدر رو گرفتم ولی خاموش بود حتما در حین ماموریت هستن شماره

بهار رو گرفتم بعد از چند بوق جواب داد

بهار: سلام خانم ایرانی چخبیر دختر

ماریا: سلام بهار.....مقسی من خوبم

بهار: بابا فارسی حرف میزنی بگو ممنون نه مقسی

ماریا: عادت کردم بهار گیر نده

بهار: باشه چخبیر خونه امیر علی خان خوش میگذرد

ماریا: به قول خودت خونس بخوره تو سرش خونه نبود که اشغال دونی بود از صبح دارم کار

میکنم یخچال خونه هم فکر کنم به جای کمد ازش استفاده میکرد

بهار قهقهه زدم وگفت: یعنی اینقدر کثیف بود

بعد از کلی حرف زدن با بهار ازش خواستم به بابا خبر سلامتیم رو بده ودر اولین فرصت باهاما

تماس بگیره

بعد از تمیز کردن خونه یه نفس آسوده کشیم همه جا مرتب بود و تمیز البته بجز اتاق خواب و کار

جناب سرگرد

من نمیدونم پلیس هم اینقدر شلخته و کثیف.... آخرین دور لباسها رو از لباسشویی در آوردم

امروز چهار دو کار کرده بود لباسها رو آویزون کردم تا فردا اتو کنم

ساعت شب بود ولی من جز کیک و شیر صبح چیزی نخورده بودم در یخچال رو باز کردم بهش

نگاهی انداختم همیشه دوست داشتم یخچال پر باشه مثل الان با این فکر یه لبخندی زدم و به

بسته ناگت مرغ برداشتم و تو ماکروویو گذاشتم نون رو هم گرم کردم

بعد از خوردن شام به طرف حموم رفتم باید حتما دوش می‌گرفتم تا خستگی سفر و کار از تنم

درمیرفت

محسن

از صبح دارم به امیر علی زنگ می‌زنم ولی گوشیش خاموشه رو تخت دراز کشیدم و دوباره شما شو

گرفتم در کمال تعجب زنگ خورد

امیر علی: بله

محسن: هیچ معلومه تو کجایی از صبح دارم زنگ می‌زنم چرا خاموشی

امیر علی پوتینهاشو از پاش در آورد و گفت: آماده باش بودیم تو کوه بیابون موبایل آنتن نمیده

چخبیر

محسن: هیچی صبح همسر عزیز تو بردم خونه به آقای شریفی هم سپردم مواظبش باشه و هر چی

لازم داشت برایش تهیه کنه

با این حرف محسن چیزی یاد امیر علی آمد و زد رو پیشونیش و گفت وای

محسن با وای بلند امیر علی نیم خیز شد و گفت: چی شده

امیر علی: آبروم رفت محسن

محسن: چی شده.... چرا

امیر علی: دیروز میخواستم بهت بگم به لیلا خانم بگو بره خونه رو تمیز کنه یخچال رو هم پر کنه

به کل یادم رفت

محسن: وضع خونه چه طور بود

امیر علی: افتضاح.... یه ماهی میشد تمیز نشده بود یخچال هم خالی خالی بود

محسن: خاک بر سرت ابرو برامون نداشتی.... الان دخترها میگه این دیگه کیه

امیر علی: تو زندگیم فقط این دختره زبون نفهم فرانسوی کم بود که اونم جور شد

محسن: زبون نفهم چیه عین بلبل فارسی حرف میزنه

امیر علی: واقعا.... حتما از دایی اینا یاد گرفته آخه زیاد پیش اونا میمونده....

محسن: نمیدونم والله.... فردا میرم برای خونه خرید میکنم

امیر علی: نمیخواه فردا خودم

میام..... ماموریت تموم شد قاچاقچی ها رو گرفتیم

محسن: باشه پس خداحافظ

امیر علی: خداحافظ

بعد از قطع کردن امیر علی روی تختش دراز کشید بدون فکر کردن به چیزی به خواب رفت

ماریا

صبح طبق عادت همیشگی ساعت بیدار شدم بعد از خوردن صبحانه اتاق خواب و اتاق کار امیر

علی رو تمیز کردم لباسها رو اتو زدم و کمدم رو مرتب کردم

ساعت بود که کارم تموم شد رفتم آشپزخانه و قهوه جوش رو روشن کردم به کابینت تکیه داده

بودم که صدای چرخیدن کلید تو قفل آمد سریع یه چاقو از کشو برداشتم و پشت دیوار راهرو

ورودی قایم شدم

صدای پا هر لحظه نزدیک تر میشد یه مرد از راهرو خارج شد پشتش به من بود این غول دیگه

کیه

اروم جلو رفتم سریع چاقو رو رو گردنش گذاشتم و گفتم: تو دیگه کی هستی

مرد تکونی خورد معلومه اگه میخواست تو یه لحظه منو طناب پیچ میکرد ولی اروم سر جاش

وایستاده بود بالاخره به حرف آمد و گفت: من امیر علیم

ماریا: دروغ نگو امیر علی مامور بته پس فردا برمیگرده

امیر علی: خوب امروز برگشتم

ماریا: مدارک..... کارت شناساییتو بده

دست کرد از جیب بغلش کیفشو در آورد واز شونش بهم داد

کیف رو باز کردم من که فارسی بلد نبودم بخونم ولی عکسش خودش بود

بدون اینکه به روی خودم بیارم چاقو رو برداشتم وگفتم: معذرت میخوام

برگشت طرفم از عکسش خوشگل تر بود ولی خستگی از سر و روش میبارید

خیلی خشک گفتم: شما باید ماریا باشی

دستمو جلو بردم وگفتم: بله خوشبختم

یه نای ابروش رو بالا داد و به دستم خیره شد وبعد از تاخیر چند ثانیه ای دستمو گرفت و خیلی

رسمی گفت: همچنین

همیشه میگویند دستهای مرد گرمه ولی چرا دستای امیر علی یخ بود

شانه ای بالا انداختم و گفتم؛ اگه قهوه میخوری بیا

امیر علی: یه دوش بگیرم میام

رفت سمت اتاقش

صدای آب از حمام میومد رفتم تو اتاقم و لباسامو با شلوار جین و بلوز کالباسی رنگ ساده که

پایینش گیپور بود عوض کردم و موهام رو هم دورم ریختم و برگشتم

صدای آب قطع شده بود به آشپزخانه رفتم دو تا قهوه ریختم و یه بشقاب بیسکویت برداشتم و در

سینی گذاشتم و به سالن رفتم همزمان با من امیر علی هم از اتاقش خارج شد

یه تشرت زیتونی با شلوار ورزشی مشکی پوشیده بود موهای نم دار شو به طرف بالا شونه کرده

بود وبا اون اخمش شبیه بچه های تخیس شده بود

آمد روی مبل نشست بی توجه به من کنترل رو برداشت وتلویزیون رو روشن کرد.... ییشعور

فنجان قهوه مو برداشتم مزه کردم

امیر علی: لیلا خانم آمده بود اینجا؟

ماریا: لیلا خانم کیه؟

امیر علی: کی اینجا رو تمیز کرده؟

ماریا: من

تعجب کرد

امیر علی: شما؟..... بیخشید من ماموریت بودم یادم رفت به لیلا خانم بگم بیاد خونه رو تمیز کنه

هر چیزی نیاز هست بنویسید برم بخرم

ماریا: نیازی نیست من دیروز همه چیز خریدم

امیر علی با خودش گفت نه بابا از اون سوسولا نیست

ماریا: در ضمن اصلا خوب نیست یه مرد مخصوصا که پلیس هم هستش اینقدر شلخته و کثیف باشه

امیر علی دوباره با خودش گفت مثل همه زنا اعصاب خورد کنه وبا این فکر اخمش بیشتر شد

ماریا هم از این اخم امیر علی نیشش باز شد و قهوه پیروزی رو سر کشید

امیر علی

ای خدا ببین به کجا رسیدم یه الف بچه به من میکه شلخته و کثیف آخه دایی این چه نونی بود که

تو دامن من گذاشتی دیگه تو خونه خودمم راحت نیستم اگه به خاطر موقعیتش نبود قبول

نمیگردد شاید بهتره ببرم شیراز خونه آقا جون.... اونوقت اگه اتفاقی افتاد دایی نمیگه من به تو

سپرده بودمش نه مامانتینا

اوووووف به دورو برم نگاه کردم واقعا خونه تمیز شده بود حتی لیلا خانم هم اینجوری تمیز

نمیکرد حقم داره بهم بگه سلخته بیچاره تا کمدم رو هم تمیز کرده بعد یه چیزی یادم آمد این با

کی رفته خرید

امیر علی: با کی رفتی خرید؟

ماریا: خودم

امیر علی: چیبیبی؟ نگفتی یه بلایی سرت میاد یا گم میشی انوقت من چه خاکی به سرم میریختم

ماریا: با آژانس رفتم و برگشتم... در ضمن

این در ضمانت منو گشته

ماریا: انتظار نداستی که تا وقتی برمیکری گشنه و تشنه تو خونه بمونم

این دختر منو میکشه

صدای آیفون آمد بلند شدم رفتم سمت آیفون... محسن بود در رو باز کردم

برگشتم سالن وبه ماریا که شبیه علامت سوال بود گفتم محسنه

ماریا بلند شد رفت سمت اتاقش وبعد از چند دقیقه با یه شال رو سرش برگشت

تعجب کردم نه مثل اینکه خوب توجیه شده

فکر کنم خیلی ضایع نگاه میکردم که ماریا گفت: چیه خوب محسن نا مرحمه دیگه

لبخندی زدم و گفتم: نامحرم..... بله باید حجاب بگیری جلوی مردای دیگه

ماریا شونه هاشو بالا انداخت و گفت: خوب گرفتم دیگه

با خودم گفتم بله اگه شلوار تنگتو با مچ پای بیرون زدت بلوز کوتاهت رو فاکتور بگیریم بله

حجاب گرفتی

محسن آمد داخل همدیگر رو بغل کردیم

محسن: چخبر داداش رسیدن بخیر

امیر علی: ممنون پسر بیا تو

داخل شد و چشمش به ماریا افتاد

محسن: سلام زنداداش چخبر؟

چشم غره ای به زنداداش گفتنش رفتم که باعث خندش شد

ماریا: ماریا... اسمم ماریا هستش نه زن داداش

محسن خندش بیشتر شد و گفت: برای ما زن داداشی

ماریا هم که معلوم بود نفهمیده بیخیال شونه هاشو بالا انداخت

ماریا

از حرفهای محسن سر در نیاوردم بیخیال رفتم آشپزخانه تا وسایل پذیرایی رو بیارم

میوه هارو تو ظرف چیدم وبعد از برداشتن پیش دستی و کارد به طرف نشیمن رفتم

محسن: زحمت نکشید..... فقط امدم امیر علی رو بینم باهاش کار داشتم

ماریا: خواهش میکنم

میوه هارو تعارف کردم وبه طرف آشپزخانه رفتم

این همه سال زندگی با خانواده بهار از رسم و رسوم مهمان نوازی ایرانیها یاد گرفته بودم

تصمیم گرفتم برای نهار اسپاگتی درست کنم نمیدونم دیگه اونا دوست دارند یا نه مهم اینه که

من دوست دارم

از فریزر گوشت برداشتم ومشغول آماده کردن نهار شدم

.....
امیر علی

محسن یه سیب از ظرف برداشت وگفت: بالاخره رفتی خرید

امیر علی: نه بابا دیروز خودش رفته

محسن: جدی..... بابا استقلال

امیر علی: چه استقلالی اگه یه بلایی سرش میومد یا گم میشد چی کلی به سرم میگرفتم

محسن: میخواستی چیکار کنه تا آمدن تو سماق بمکه..... نه معلومه زن زندگیه

امیر علی: حالا برای چی اداره رو پیچوندی

محسن: پیچوندی چیه داداش امدم مافوقمو ببینم

امیر علی: اره جون خودت.....

محسن: صبح سرهنگ سراغتو میگرفت تا دخترشو بهت نندازه دست بردار نیست.... البته ستوان

احمدی هم کم عرض ارادت نداره ها..... من نمیدونم تو چی داری همه افتادن دنبالت.. اخلاق صفر

تمیزی و سلیقه زیر صفر و.....

نداشتم حرفش تموم شه یه مشت به بازوش زدم ویه چشم غره رفتم وگفتم: حتما یه چیزی دارم

دیگه

محسن: حواست باشه تو الان متاهلی شاید بهتره زنداداشو رو کنی تا همه حساب کار دستشون

بیاد

امیر علی: خوب دیگه خوشمزگی بسه پرونده ها رو بده بینم

محسن هم با لحن جدی من جدی شد

امیر علی

فکر نمیکردم این دختر خونه داری واشپزی بلد باشه بعد از بیست روز کنسرو خوردن تو کوه

ویابون این غذا واقعا چسبید البته مثل همیشه چهرمو خونسرد نشوند دادم تا چیزی معلوم

نباشه

مادرم همیشه میگفت باید سرو سامان بگیری و منو مجبور به ازدواج میکرد منم همیشه میگفتم

که شرایط ازدواج ندارم کدوم زن حاضره شوهرش نصف سال رو تو ماموریت باشه...اکثرا هم

ماموریت های من خطرناک هستن نمیخوام اگه اتفاقی برام افتاد کس دیگه ای رو هم بد بخت

کنم.... نخ دادن ستوان احمدی و سرهنگ برای دخترش فقط و فقط به خاطر موقعیتم تو

ادارست..... دختر عموی عاشقمم اعتقاد داره که باید شغلمو عوض کنم.... شاید با این ازدواج یه

توفیق اجباری برای من باشه تا هر چند کوتاه منم طعمش رو بچشم

با صدای زدن های محسن به خودم آمدم

امیر علی: هان چیه؟

محسن: کجایی تو

امیر علی: این پرونده بد فکر مو مشغول کرده

محسن جووری نگام کرد یعنی خودتی منم به روی خودم نیاوردم

محسن: میخوای به مینا بگم بعضی وقتابه ماریا سر بز نه تا تنها نباشه

مینا خواهر محسن وهمسر سپهر یکی دیگه از دوستان تو اداره است

امیر علی: اره فکر خوبیه بهش بگو

ساعت بود که محسن تصمیم به رفتن گرفت من امروز رو مرخصی بودم...

بعد از رفتن محسن منم رفتم تو اتاقم تا بخوابم

رو تختم دراز کشیدم ملافه ها بوی خوبی میدادن متوجه شدم که اینا رو هم شسته نفس عمیقی

کشیدم و چشمام رو بستم

ماریا

هر چقدر با پدرم تماس میگیرم گوشیش خاموشه دیگه دارم نگران میشم باید تو این دو روز

باهام تماس میگرفتم با بهار تماس گرفتم اونم میگفت دو روزه که ندیدنش وزش خبر ندارن

بلند شدم وبه اتاق امیر علی رفتم در زدم ولی جواب نداد به ساعت نگاه کردم شب بود یعنی تا

الان خوابه.... اروم دستگیره رو دادم پایین ودر رو باز کردم.... تو تختش نبود در رو کامل باز کردم

با دیدن صحنه جلو روم تعجب کردم امیر علی داشت نماز میخوند من تا حالا کسی رو ندیدم که

نماز بخونه به چهار چوب در تکیه دادم ونگاش کردم

اینقدر محو تماشاش بودم که نفهمیدم کی نمازش تموم شد

امیر علی: کاری داشتی

ماریا: اهوم.... هر چقدر با پدر تماس میگیرم گوشیش خاموشه. اینجا اینترنت داره تابا یکی از

همکاراش چت کنم

امیر علی سجاده اش رو جمع کرد وگفت:اره الان مودم رو روشن میکنم.....

به سمت آشپزخانه رفتم هر وقت استرس داشتم باید یه چیزی میخوردم یه کم تنقلات برداشتم

واوردم سالن از اتاقم لب تاب رو برداشتم ونشستم تو سالن تا امیر علی بیاد ورمز وای فای رو بده

امیر علی با لب تابش آمد ونشست رو مبل کناری

در حال خوردن بودم که با تعجب بهم نگاه میکرد

ماریا:چیه.... هر وقت استرس دارم دچار پر خوری میشم

امیر علی :برای چی استرس داری

ماریا :دو روزه از پدر بی اطلاع خیلی نگرانم

امیر علی :حتما ماموریته

ماریا:همیشه از خودش خبر میداد حتی عمو فریدون هم بی خبره

رمز وای فای رو داد ومنم سریع وارد کردم

ماریا:اههههههه

امیر علی: چیه... چی شد

ماریا: آنلاین نیست... دو روزه که آنلاین نیست... مجبورم به جیکوب پیام بدم

امیر علی: جیکوب کیه؟

ماریا: یکی از همکارهای پدر... چون پیشنهاد ازدواجش رد کردم زیاد ازم خوشش نمیاد ولی دیگه

مجبورم

امیر علی هم از صراحت کلام ماریا هم خندش گرفته بود هم عصبانی بود یعنی چی که پیش اون

به خواستگار قبلیش پیام میداد لبتاب رو از دست ماریا کشید

ماریا: چرا اینجوری میکنی

امیر علی: لازم نکرده بهش پیام بدی به همون قبلیه یه پیام بده اگه جواب نداد من از دایی

© 2014 by Rیحانه صدری

میخوام خبر بگیرم

ماریا از رفتار امیر علی تعجب کرده بود بعد یاد حرفهای خاله ستاره افتاد ((امیر علی خیلی

غیرتیه مبادا پیشش از یه مرد دیگه تعریف و تمجید کنی یا با مرد دیگه ای گرم بگیری درسته

ازدواج شما صوریه ولی بالاخره تو ناموش حساب میشی و باید رعایت کنی))

ماریابه خودش تشر زد و گفت پیش این میگی خواستگار قبلیم بود خاک بر سرت

ماریا: خيله خوب بابا بده من لبتابو به آندرسون پیام بدم

امیر علی با اخم همیشگی لبتاب رو به ماریا داد و بلند شد این دختر فرانسوی زیادی رو اعصابش

بود

ماریا به آندرسون پیام داد و منتظر شد بلکه جوابی داده بشه و تودش امیر علی رو سرزنش میکرد

امیر علی دوباره به سالن آمد

امیر علی: با دایی صحبت کردم میگه رفته اداره پدرت تا ازش خبر بگیره اونا هم گفتن تو

ماموریت مهمیه وگوشیش رو نبرده

ماریا نفس آسوده ای کشید وگفت: ممنون.....هیچوقت به این ماموریت ها عادت نمیکنم

امیرعلی: تو هم مثل همه اصرار به تغییر شغل پدرت داری

ماریا: نه اصلا.... من به پدرم افتخار میکنم اون مرد بزرگیه که وطنش رو به خانوادش ترجیح میده

واز خود گذشتگی میکنه.... همه پلیس ها آدمهای بزرگی هستن که به خاطر مردمانشون جون

خودشون رو به خطر میندازن کمتر کسی این شغل سخت رو قبول میکنه

امیر علی از طرز فکر ماریا تعجب کرد ودر دلش گفت: چقدر طرز فکر با دورو بریای من فرق

داره

حتی خانواده ام هم با شغل من مخالف هستن

امیرعلی: شام چی میخوری

© 2013 All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without the prior written permission of the publisher.

ماریا: نمیدونم.... تو میخوای آشپزی کنی

امیر علی: نخیر این یه قلم کار رو دیگه بلد نیستم..... از بیرون سفارش میدیم.... یا میریم بیرون

میخوریم

ماریا چینی به بینیش داد درسته که چند سال بود با کلی مشاوره و روانکاوی از غذاهای بیرون از

خونه میخورد اما همیشه از یک رستوران مشخص که تمیزی و بهداشتش مورد تایید شده بود غذا

میخرید

ماریا: فقط جایی بریم که تمیز باشه و گرنه من نمیتونم غذا بخورم

امیر علی متعجب گفت: یعنی چی

ماریا: من وسواس و فوبیای میکروب دارم نمیتونم کثیفی رو تحمل کنم

امیر علی با خودش گفت چی کشیده وقتی خونه رو تو اون وضع دیده

امیر علی: باشه.... فقط لباس مناسب بپوش

این جمله رو به طور دستوری گفت و ماریا ناخود آگاه سر تکان داد و گفت قلدر

ماریا همان لباسهای دیروزی که شامل پالتو بلند یاسی و روسری مشکی رنگ میشد رو پوشید و از

اتاق بیرون رفت

امیر علی کت و شلوار سرمه ای با پیرهن مردونه سفید پوشیده بود

از ماریا با خودش گفت بیشتر شبیه مانکنهاست تا پلیس

امیر علی با دیدن ماریا از روی مبل بلند شد و بعد از تایید لباس ماریا از در بیرون رفت

ماریا زیر لب گفت: لیدیز فرست هم که نمیدونه چیه

با آسانسور پایین آمدن و وارد پارکینگ شدن ماشین امیر علی گوشه ای پارک بود یه ماشین

نوک مدادی که اسمش رو نمیدونست ماشینهای اینجا رو نمیشناخت بعد از نشستن تو ماشین

گفت: اسم ماشینت چیه

بادم خوابید این چه بی ذوقه

روی یه تخت نشستیم... من مثل رستوران ندیده ها اینور و اونور رو تماشا میکردم

امیر علی: ماریا..... ماریا...

ماریا: هان.... چیه

امیر علی: کجایی بابا.... بگیر منو رو

بی اعصاب

منو رو از دست امیر علی گرفتم و نگاه کردم من که نمیتونم بخونم پوووووف

ماریا: امیر.... امیر ...

این چرا جواب نمیده

ماریا: امیر علی

سر شو بالا آورد و گفت: بله

ماریا: به ساعته دارم صدات میکنم

انگشت اشار شو گرفت طرفم و گفت: اسم من امیر علیه نه امیر

ماریا: خوب حالا.... اینجا چی نوشته

با دستم منو رو نشوند دادم

امیر علی: خودت بخون دیگه

اگه خودم بلد بودم از تو میپرسیدم چلمن خدایا شوهر ندادی ندادی الانم یه دیکتاتور شو دادی

ماریا: من بلد نیستم فارسی بخونم

امیر علی چشماشو به منو دوخت واز بالا تا پایین منو رو خوند منم یکی رو انتخاب کردم وامیر

علی سفارش داد

دستکش هامو در آوردم و به دستام زل آنتی باکتریال زدم وروبه امیر علی گفتم :میخوای

امیر علی :چی؟

ماریا :زل آنتی باکتریال

امیر علی اخمی کرد وگفت :این سوسول بازیایه من بیست روز تو کوهها بودم روزی یه بارم

دستمو نمیشستم من عادت ندارم به اینجور چیزا حالا چند تا میکروب هم بره به بدنم چی میشه

مگه

ماریا:خوب نخواه حالا چرا ترور میکنی

الان تقریبا یک ماهه که من به ایران آمدم خیلی احساس تنهایی میکنم امیر علی از صبح تا شب

سر کاره و وقتی هم میاد تو خونه از بس خسته است بعد شام میره اتاق خوابش حتی اکثر روزهای

تعطیلم سر کاره

بعد از شبی که رستوران رفتیم دیگه با هم بیرون نرفتیم البته خواهر محسن میاد بهم سر میزنه

دختر خوب و آرومیه ولی من دلم هوای بهار رو کرده هوای شیطنتاش و گنر دادناش

امروز از اون روزهایی که اصلا حوصله ندارم و دلم گرفته فکر کنم دارم افسرده میشم

صبح با پدر حرف زدم و به زور بغضمو کنترل کردم ولی بعد اون شماره بهار رو گرفتم و تا

میتونستم گریه کردم

امیر علی خیلی سرش شلوغه و درگیر پروندهاشه و وقتی برای من نداره منم انتظاری ازش ندارم

این منم که سر بار زندگیش شدم

ولی اون اصلا منو نمیبینه یا نمیخواه ببینه

یه فیلم فرانسوی در حال پخش بود اما من حتی موضوعش رو نفهمیدم اصلا حواسم به فیلم نبود

پاهام رو رو مبل جمع کرده بودم و سرم رو زانو هام بود

صدای چرخش کلید تو قفل رو شنیدم اما تگون نخوردم سالن تاریک بود فقط نور تلوزیون بود

که کمی روشش کرده بود

امیرعلی کلید برق رو زد وگفت: چرا تو تاریکی نشستی

همونجور بدون عوض کردن حالتیم گفتم: خوبه.... عادت دارم

امیر علی به سمت اتاقش رفت وبعد عوض کردن لباساش آمد نشست روبه روی من وگفت: چته

ماریا:هیچی

امیرعلی: ماریا مثل بچه آدم بگو چته من حوصله ناز کشی ندارم

انگار داره از متهم بازجویی میکنه

عصبی از جام بلند شدم وگفتم: منم انتظار ناز کشی ندارم

اینو گفتم و به سمت اتاقم راه افتادم

روی تخت دراز کشیدم و دوباره اشکام چکید بعد مرگ مادرم هم دچار افسردگی شده بودم اگه

خاله ستاره و بهار نبودن کارم به تیمارستان میکشید. الان که پیشم نیستن میفهمم که خیلی

بهشون وابسته ام

من دختر مستقلیم ولی از نظر عاطفی به کم لنگ میزنم والان تو این لحظه خیلی احساس تنهایی

میکنم

تقی به در خورد و بعدش صدای امیر علی آمد

امیر علی: ماریا

ماریا: بیا تو

درو باز کرد و وارد شد فکر کنم تو این یه ماه اولین بار بود که آمده تو این اتاق نشست رو تخت

پشتم بهش بود

امیر علی: نمیخوای حرف بزنی.... چیزی شده برای کسی، اتفاقی افتاده

ماریا: نه

امیر علی: پس چی.... چرا امشب اینجوری شدی

ماریا: حوصله ندارم دلتنگ خونمونم

امیر علی: میخوای بریم بیرون

میدونستم خسته است خستگی حتی از صداش هم مشخص بود بنا براین گفتم: نه

امیر علی: پس بیا شام

ماریا: نمیخورم....

اونم بدون گفتن حرفی از اتاق رفت

امیر علی

امروز خیلی خسته بودم تا الان داشتم از چند تا متهم زبون نفهم بازجویی میکردم وقتی هم که

ماریا رو اونجوری دیدم حرصمو سر اون خالی کردم

غذا از گلووم پایین نرفت همش چشمای اشکی و صدای بغض دار ماریا تو ذهنم بود حق داره از

کشورش و خانوادش دور افتاده و با آدمی مثل من هم خونه شده

به طرف اتاقش رفتم واروم در رو باز کردم لباساشو عوض کرده بود و از ریتم نفسهایش میشد

فهمید که خوابیده

برگشتم اتاقم و رو تخت دراز کشیدم شاید بهتره دیگه اضافه کاری و اینستم و بیشتر پیشش باشم

با این فکرها یواش یواش چشمام بسته شد و به خواب رفتم

ظهر امیر علی زنگ زد و گفت مادر محسن ما رو برای شام دعوت کرده و حاضر باشم وقتی امد

بریم ساعت بود ومنم به دوشی گرفتم وموهام رو خشک کردم رفتم سراغ کمد..... حالا چی

بپوشم.... یه شلوار تنگ مشکی ویه بلوز مدل مردونه سفید پوشیدم وخیلی کم آرایش کردم پالتو

وشال مشکی رو هم رو تخت گذاشتم تا امیر علی آمد بپوشم

صدای در آمد از اتاق رفتم بیرون

ماریا:سلام

امیر علی:سلام برو آماده شو بریم دیره

ماریا:من آماده ام

امیر علی یه نگاه اسکنی از بالا تا پایین انداخت وگفت:با اینا میخوای بیای

ماریا:اهوم

امیر علی:بین ماریا اینجا ایرانه و ما هم مسلمونیم.... درسته لباسات پوشیده است اما بدن

نماست این لباس مناسب خونه است نه بیرون بین نامحرم ها تو خونه هر جور دوست داری لباس

بیوش اما بیرون خونه باید رعایت کنی حالا برو به لباس مناسب بیوش که هم بلند باشه هم بدن

نما نباشه

اینو گفت و رفت سمت اتاقش

رفتم جلوی آینه به نظرم لباسم مشکلی نداشت همه بدنم رو پوشونده بود وامیر علی زیادی گیر

میداد... دوباره رفتم سراغ یه لباس بلند مشکی بلند که بالا تنش حالت کت چسبیده بود رو

برداشت و پوشید جلوی آینه و ایستاد... این لباس رو بهار خریده بود یه فکر شیطنانی به نظرش

رسید... پس تو خونه هر جور لباس میتونم بیوشم باشه آقا بچرخ تا بچرخیم

پالتو وشالم رو برداشتم از اتاق امدم بیرون امیر علی هم آماده بود یه شلوار کتون قهوه ای با

پیرهن گرم رنگ وپالتوش هم دستش بود با آمدن من از روی مبل بلند شد وبعد از تایید لباسم

بی حرف بیرون رفت

با هم وارد آسانسور شدیم وامیر علی دکمه پارکینگ رو زد

بعد از سوار شدن تو ماشین که حالا میدونم اسمش زانتیاست به راه افتادیم

امیر علی بین راه نگه داشت وبدون نظر خواهی از ماریا پیاده شد وشیرینی خرید..... ماریا دوباره

زیر لب گفت دیکتاتور بیچاره همسرت البته بعد از من

امیر علی شیرینی رو صندلی عقب گذاشت وسوار ماشین شد

رسیدیم جلو خونه محسن از ماشین پیاده شدم و امیر علی هم پیاده شد وزنگ خونه رو زد

خونه محسن اینا ویلایی بود ومثل خونه امیر علی آپارتمان نبود

بعد از باز شدن در رفتیم تو خونه حیاط قشنگی داشت که تماما کاشی بود ویه باغچه کوچک

گوشه حیاط نمای خونه سنگ مرمر بود وكاملا متفاوت از خونه های فرانسه بود

محسن دم در ورودی خونه منتظر بود

محسن: بهههههههه... سلام جناب سرگرد افتخار دادین

بعد از دست دادن به امیر علی رو به من گفت: سلام زنداداش خوب هستین... ایران خوش

میگذرد

ماریا: سلام... مقسی... بله بد نیست

محسن: خدا رو شکر بفرماید تو

داخل شدیم یه خانم واقای مسن و مینا و سپهر منتظر بودن و بعد از آشنا شدن وارد سالن شدیم

مادر محسن که اسمش فاطمه بود بغلم کرد و گفت ماشاءالله خیلی خوشگلی و منم گفتم شما هم

همینطور که خندیدو گفت از ما گذشته دیگه خانم خانما

با پدر محسن که اسمش یوسف بود آشنا شدم

با امیر علی روی مبل دو نفره نشستیم تو گوش امیر علی گفتم: زنداداش یعنی چی محسن به من

میگه

امیر علی: محسن منو برادر خودش میدونه و تو هم که زن منی... داداش همون برادره و تو ایران

خیلی ها به زن برادرشون میگن زن داداش

ماریا: آهان

اگه نمپیر سیدم شب خوابم نمپیر د منم بسی کنجکاو.....

محسن: چی میگین تو گوش هم

امیر علی: ماریا نمیدونست معنی زنداداش که هر دقیقه بهش میگی چیه داشتم توضیح میدادم

محسن: حالا متوجه شدین زنداداش

همه خندیدن و منم گفتم: بله تا حدودی

فاطمه خانم: خوب عزیزم اینجا خوبه خوش میگذره

ماریا: خوب من که تا حالا جایی نرفتم فقط تو خونه بودم

فاطمه خانم: خوب امیر علی هم مثل محسنه فقط کار و کار به فکر زندگی خودشون نیستن که

والله ما هر چی به این پسر میگی ازدواج کن حرف به گوشش نمیره فقط دنبال دزد و پلیس بازیه

محسن: وای مامان نفس بگیر باز شما گوش مفت گیر آوردین

فاطمه خانم بی توجه به محسن گفت: وقتی فهمیدم امیر علی ازدواج کرده خیلی خیلی خوشحال

شدم اونم مثل پسر خودمه

لبخند زد و اروم به امیر علی گفتم: اینا نمیدونن ما چرا ازدواج کردیم

امیر علی: چرا میدونن ولی اعتقاد دارن همه مشکلات ما با ازدواج حل میشه حالا هر جوری باشه

شونه ای بالا انداختم و چیزی نگفتم

برای شام فاطمه خانم چند نوع غذایی ایرانی که خاله ستاره همیشه درست میکرد گذاشته بود

که خیلی هم خوشمزه بودن

بعد شام مینا چایی آورد و بعد از تعارف نشست پیش من

مینا: بینشون تو رو خدا انگار نه انگار صبح تا شب تو اداره به همین

وبه جمع سه نفره محسن و سپهر و امیر علی اشاره کرد که روی مبلهای گوشه سالن نشسته بودن

و سپهر و محسن داشتن یه چیزایی رو به امیر علی توضیح میدادند و امیر علی با پرستیز خاصی

نشسته بود که یه دستش روی دسته مبل بود و یه دستش زیر چونش بود و انگشتهاشو رو لبش

میکشید و هر از گاهی سرشو تکون میداد

مینا زد به پهلو و گفت: آهای خانم کجایی خوردی شوهر تو.

ماریا: هان.... چی میگی

مینا هیچی..... و بعد با صدای بلندی گفت: بابا اینجا که اداره نیست ول کنین دزد و قاتلای بد بخت

رو

سپهر خندید و گفت: دزد و قاتلا بد بختن؟

مینا: بسه دیگه بیاین تو جمع

مردها هم آمدن تو جمع ما ونشستن

سپهر: خوب مینا خانم اینم از ما بفرمایید

مینا: حرف خاصی نداشتم ولی حرصم میگیره شما فقط فکرو ذکر تون خلاف کاراست... بعضی

وقتها به سرم میزنه برم خلافی بکنم تا شما یه وقتی برای ما بزارین

محسن: بفرما مامان جان حالا هیچ بگو زن بگیر

فاطمه خانم: وا این چه حرفیه مادر

همه خندیدن و محسن رو به من گفت: شما زنداداش نمیخواید خلافتکار بشین.... اعتراض ندارین

ماریا: من عادت کردم از وقتی که یادمه پدرم یا خونه نبود یا اگر هم بود با دوستاش جلسه

میداشتن و به پرورندههاشون میرسیدن

مینا: وای نگو تو رو خدا فقط همین مونده جلسه هاشونم بیارن خونه

سپهر: نه نترس نمیاریم

اونشب خیلی خوش گذشت مخصوصاً بعد از یک ماه خانه نشینی..... مینا گفت بعد از تموم شدن

امتحاناتش تو دانشگاه منو میبیره و تهران رو بهم نشون میده

و منم خیلی استقبال کردم

من اونشب فهمیدم که مینا تو دانشگاه شیمی میخونه و اونجور که من فکر میکردم اروم و کم

صحبت نیست و تو شیطنت چیزی از بهار کم نداره

بالاخره امتحانات مینا تموم شد و امروز از صبح با هم بیرون بودیم به بازار تهران رفتیم و از یه

موزه دیدن کردیم

از دیدن معماری شگفت انگیزش به وجد آمده بودم و مدام عکس می گرفتم

موقع نهار به یه رستوران در بازار رفتیم

ماریا: مینا من حاضر نیستم اینجا غذا بخورم

مینا: چرا؟

ماریا: اینجا اصلا تمیز نیست پر از میکروبه

مینا: ولی کن تر و خدا اینجا غذاهاش خوبه

ماریا: متاسفم ولی من اینجا غذا نمیخورم

مینا یه پوف عصبی کشید و از رستوران رفتیم بیرون

بعد از رد کردن چند رستوران و تایید من نهار رو خوردیم قرار بود بعد از نهار بریم سینما و یه فیلم

ایرانی ببینیم

مینا به فیلم طنز انتخاب کرد و بلیط گرفت اینقدر خندیده بودیم که داشتم دلدرد میگرفتم چند

وقت بود که اینقدر شاد نبودم

ساعت هفت شب بود مینا منو جلوی آپارتمان پیاده کرد بعد از خداحافظی به داخل خونه رفتم

کلید انداختم و واردم شدم چراغ های روشن خونه نشون از آمدن امیر علی میداد

وارد سالن شدم و سلام کردم

امیر علی تکیه شو به مبل داد و گفت

امیر علی: همیشه بگین سرکار خانم کجا تشریف داشتن

ماریا: با مینا بیرون بودیم زود آمدی

به سمت آشپزخانه رفتم و در یخچال رو باز کردم قبل از اینکه بتونم چیزی از یخچال بردارم در

یخچال با صدای بدی بسته شد بعد هم صدای بلند امیر علی آمد

امیر علی خیلی عصبانی بود و منو دلیل این خشم رو نمیفهمیدم

از بین دندونهای کلید خوردش خرید: من نباید خبر داشته باشم زخم کدوم گوریه

ماریا: چی میگی تو باید گزارش روزانه بدم

امیر علی: من باید از اینو اون بشنوم زخم کجاست

ماریا: نکنه انتظار داری ازت اجازه بگیرم.... هه.... من از بابام هم اجازه نمیگرفتم چه برسه تو

امیر علی باز مو بین دستهای قویش گرفت و گفت: به من ربطی نداره تو فرانسه چه غلطی میکردی

اینجا فرانسه نیست منم بابات نیستم اینو تو گوشت فرو کن

منو محکم کشید جلو و خوردم تخت سینش سر شو جلو آورد و تو گوشم گفت: از این به بعد هر جا

میری اول به من میگی اگه اجازه دادم میری.... فهمیدی

فهمیدی اخر شو چنان با داد گفت که از ترسم یه تکونی خوردم اما من آدم پا پس کشیدن نبودم

تا حالا کسی نتونسته بهم زور بگه از این به بعد هم نمیتونه

فشار دستش رو بازوم خیلی زیاد بود مطمئن بودم جاش کبود میشه کمی دستشو رو شل کرد

منم از فرصت استفاده کردم وبازوم رو بیرون کشیدم کمی ازش فاصله گرفتم وگفتم: که چی مثلا

از من انتظار داری عین زنای عهد دقیانوس از خونه بیرون نرم.....شنیده بودم مردای ایرانی

مستبد وزور گون اما الان باچشمای خودم دیدم

اینو گفتم از آشپزخانه آمدم بیرون پالتومو در آوردم ورو مبل انداختم با اینکه از این کار متنفر

بودم اما الان فکرم در گیر این چیزها نبود

امیر علی خودشو بهم رسوند و دوباره بازوم رو گرفت

این مرد امشب از این بازوی من چی میخواست

امیر علی: ماریا اعصاب منو بهم نریز.... منو سگ نکن

ماریا: اعصاب شما بهم ریخته هست نیازی به تلاش من نیست.... تو که شوهر واقعی من نیستی

وبعد شمرده شمرده گفتم: این.... ازدواج.... سوریه.... اینو بفهمم

چشمای امیر علی به آنی قرمز شد شقیقه هاش نبض گرفته بود ورگ گردنش متورم بود راستش

ازش ترسیدم اما مثل همیشه چهره مو خونسرد نشون دادم

امیر علی: اسم تو تو شناسنامه کوفتیه منه.... تو.... زن... عقدی.... رسمی... شرعیه.... منی... وای

به حالت ماریا اگه پاتو کج بزاری که کار نا تموم مافیای فرانسه رو تموم میکنم و خودم میکشمت

با این حرفش لרزی به تنم افتاد از این مرد عصبی همچنین بعید هم نبود

ماریا: من با عقد و رسمی و شرعی کاری ندارم تو با مردای دیگه برای من فرقی نداری

دستمو کشیدم وراه افتادم سمت اتاقم دو قدم نرفته بودم که دستم کشیده شد و کوبیده شدم به

دیوار از درد اخی گفتم

امیرعلی: که با مردای،دیگه فرقی ندارم نه

بیرون وبه پارکینگ رفتم وسوار ماشین شدم تا خیابونهای اطراف رو بگردم شاید پیدااش میکردم

مدام شمارشو میگرفتم ولی در دسترس نبود داشتم از پارکینگ خارج میشدم که محسن زنگ زد

تا حالمو ببیره وقتی گفتم ماریا نیست گفت خبر نداری مگه با مینا رفته بیرون نگران. نباش

از عصبانیت فرمون زیر دستم در حال خوردن شدن بود یه مرد غریبه. میدونه زن من کجاست

ولی من نمیدونم

برگشتم خونه ودوتا مسکن خوردم ورو مبل نشستم سرمو به مبل تکیه دادم چشمام در حال گرم

شدن بود که صدای در رو شنیدم وسلام بیخیالش آتشی به خشم وجودم بود

وقتی خیره سری وحاضر جوابیشو دیدم داشتم دیوونه میشدم حتی خواهرم هم با یه اخم من لال

میشه اونوقت این جوجه فرنگی بلبل زبونی میکنه

وقتی گفتم من با مردای دیگه فرقی ندارم دیگه به مرض جنون رسیدم وتو یه حرکت حساب

نشده بوسیدمش میدونستم از این جور چیزا بیزاره اینم یه تنبیهی به این دختر سرتق بود

ماریا

پسره بیشعور نداشت یه لیوان آب بخورم یه لباس خواب آبی رنگ پوشیدم و بیخیال تشنگی

پریدم رو تختم جای انگشتاش رو بازوم درد میکرد مردک کروکدیل زورشو به من نشون میده

با احساس تشنگی زیاد از خواب بیدار شدم گلوم خشک شده بود به ساعت گوشیم نگاه کردم

شب بود حتما امیرعلی خوابه

از اتاق امدم بیرون سالن تاریک بود وارد آشپزخانه شدم و برق رو روشن کردم یه لیوان آب

ریختم در حال خوردن بودم که صدای امیرعلی آمد

امیر علی: برای منم بیار

آب پرید تو گلوم نزدیک بود خفه بشم عین جن میمونه

ماریا: چرا نخوابیدی

امیر علی: خوابم نبرد

ماریا: عذاب وجدان داری

امیر علی: دیگه روتو زیاد نکن

یه لیوان آب ریختم وبه سالن رفتم سرشو به پشتی مبل تکیه داده بود وچشماش رو بسته بود

لیوان رو جلوش گرفتم

ماریا: بیا بخور

چشماش رو باز کرد وخواست آب رو از دستم بگیره ناگهان خشکش زد

امیر علی: ممنو.....

ماریا: بگیر دیگه

یه نگاه از سر تا پام انداخت و اخم کرد و آب رو گرفت وبه سربه رفت بالا

وا این چرا اینجوری نگاه میکنه یادم آمد لباس خواب خاک بر سری تنمه میخواستم در برم که یه

فکر شیطانی به سرم زد به لبخند مرموز زدم حالا نوبت منه اذیتت کنم امیرعلی خان

آب رو خورد ودوباره سرشو به مبل تکیه داد وچشماش رو بست تمام نازم رو ریختم تو صدام

وگفتم

ماریا:توکه هرشب زود میخوابی چرا الان بیداری

یه تکونی خورد وگفت:سر درد دارم

ماریا:میخوای مسکن بیارم

امیرعلی:خوردم اثر نکرد

لبخندم وسیع تر شد

ماریا: میخوای ماساژ بدم

چشماش باز شد

ماریا: سرتو میگم..... میخوای ماساژ بدم برای بابا رو هم ماساژ میدادم خوب میشد

امیر علی: نه ممنون

ماریا: تعارف میکنی

کلافه گفت: بلدی

ماریا: اهوم

امیر علی: باشه بیا ماساژ بده

ماریا: اینجا که همیشه برو اتاقت الان میام

ابروش رو بالا انداخت و بلند شد و رفتیم سمت اتاقتی بدو رفتم اتاقت روغن رزماری رو از کمد

برداشتیم و با طمانینه وارد اتاق شدم انکار دارم رو فرش قرمز راه میرم امیر علی رو تخت نشسته

بود و به تاج تخت تکیه داده بود دستش رو رو گردنش میکشید رو تخت نشستم کل پاهام بیرون

بود

ماریا: خوب سرتو بزار رو پام

یه نگاه عصبی بهم انداخت و دراز کشید و سرشو گذاشت روی روم پام

کمی از روغن رو ریختم رو کف دستم و از پیشونیش و شقیقه هاش اروم اروم به طرف گردنش به

حالت دورانی ماساژ دادم

چشمش بسته بود و مدام نفس عمیق و عصبی میکشید خوب برای امروزت بسه تنبیهت تموم

شد

ماریا: بهتر شدی

امیرعلی: آره یه کمی بهت شد

ماریا: خوب حالا سرتو بزار رو بالشت لالا کن

سر شو بلند کرد و گذاشت رو بالشت و منم به اتاقم رفتم اگه جراتشو داشتم بلند میزدم زیر خنده

یک یک مساوی امیر علی خان یادت نره بزرگترین سلاح یه زن فاز و عشوه است

صبح وقتی بیدار شدم امیر علی هنوز نرفته بود یه تیشرت سفید و شلوار جین خاکستری

پوشیدم و رفتم آشپزخانه و بعد از چیدن میز رفتم در اتاقشو زدم

ماریا: امیر علی..... بیداری

امیر علی: بیا تو

در رو باز کردم امیر علی در حال بستن ساعتش بود یه نیم نگاهی بهم انداخت

امیر علی: چیزی شده

تقصیر منه برای صبحانه صداش میکنم بی نزاکت

ماریا: صبحانه حاضره

برگشتم از اتاق خارج بشم که

امیر علی: دستت چرا کیبوده... چی شده

برگشتم ویه پوز خند زدم وگفتم: شاهکار دیروز جناب عالی

از اتاق امدم بیرون پشت میز نشستم و شروع کردم به خوردن

۱۱۱۱۱۱۱۱ پرو پرو ازم میپرسه دستت چی شده انکار اون نبود دیشب بازوی بیچاره منو میچلونند

آمد نشست پشت میز بهش نگاه نمیگرفتم اما سنگینی نگاهشو حس میکردم بعد از خوردن یه

فنجان چای چند لقمه بلند شد

امیر علی: چیزی از بیرون نمیخوای بخرم

ماریا: نه

امیر علی: میخوای شب بریم بیرون

ماریا: نه

کلافه دستشو رو صورتش کشید و با یه خدا حافظی زیر لبی رفت

میز رو جمع کردم و بعد از تمیز کرن خونه نشستم رو مبل و مشغول خواندن کتاب شدم که تلفن

زنک خورد

ماریا: بله

.....سلام مادر

مادر امیر علی بود

ماریا: سلام خوب هستین

فریبا: ممنون عزیزم تو خوبی امیر علی چطوره

ماریا: ممنون سر کاره

فریبا: میدونم دخترم زنگ زدم بگم برای عید بیاین شیراز... یه جوری امیرعلی رو راضی کن

هرسال که کلی بهونه میاره

تو دلم گفتم چقدر هم از من حرف شنوی داره

ماریا: اون که به جز خودش به حرف هیچ کس گوش نمیده من چطور را ضیض کنم

فریبا: تو زنتی درسته ازدواج شما واقعی نیست اما الان تو محرمشی میدونم پسر م غدویه دنده

است اگه رگ خوابشو پیدا کنی عین موم تو مشتته

ماریا: عین چی

فریبا: ول کن مادر اونو... منظورم اینه که به حرفت گوش میده

ماریا: آهان..... من باید چی کار کنم

فریبا: ازش بخواه بیاردت میدونی که فریدون اینا هم برای عید میان برای چی تک و تنها بمونید

اونجا

ماریا: باشه من سعی میکنم راضیش کنم

فریبا: باشه مادر مواظب خودت و امیر علی باش کاری نداری

ماریا: نه ممنون. خدا حافظ

بعد از قطع کردن تلفن داشتم به این فکر میکردم که چه طور میتونم امیر رو راضی کنم خیلی

دلیم میخواست شیراز رو ببینم باید یه نقشه استراتژیک بکشم راه حل های عادی روی امیر علی

تأثیر نداره

به گفته مینا دو هفته دیگه عید بود یک هفته بعد بهار اینا میان ایران باید امیر علی رو راضی کنم

که بریم یا حداقل من برم

برای شام لازانیا درست کردم و منتظر امیر علی شدم ساعت : بود که آمد کمی خرید کرده بود

سلام کردم و خرید ها رو از دستش گرفتم و اونم رفت اتاقش تا لباساشو عوض کنه

براش یه لیوان چای ریختم تو این مدت فهمیده بودم که قهوه دوست نداره و چایی رو تو لیوان

میخوره

چای رو به همراه شکلات و بیسکویت روی میز گذاشتم و امیر علی هم به سالن امد و رو مبل

نشست نگاهش به بازوی کبود شدم بود و من بیخیال تلویزیون تماشا میکردم

چایش رو خورد

ماریا : شام حاضره اگه گرسته....

نذاشت حرفمو کامل کنم

گفت : نه زیاد گرسته نیستم

امیر علی که میدید ساکتتم میخواست سر حرف رو باز کنه

امیر علی: امروز چی کار کردی

ماریا:هیچی..... مادرت زنگ زد وگفت برای عید بریم اونجا

امیر علی: برای عید همیشه بعد عید میریم

ماریا:اما من دوست دارم عید اونجا باشم تازه بهار اینا هم میان من دوست دارم ببینم عید نوروز

که میگن چه طوریه.... اکه تو نمای من تنهایی میرم

امیر علی: شما بدون من جایی نمیرید

ماریا:پس تو هم بیا

امیر علی: حالا ببینیم چی میشه

ماریا:من میرم چه با تو چه بی تو خود دانی

یه لبخند دندون نمایی زدم و بلند شدم تا لازانیا رو تو فر بزارم به نظرم اطرافیان امیر علی خیلی

لوشی کردن که الان تخصی شده و به جز خودش به حرف کسی اهمیت نمیده باید یه کم باید

حالشو بگیرم

زیر لب گفتم درست میکنم

امروز قرار بود بهار اینا بیان ایران یه توقف سه ساعته در فرودگاه تهران داشتند و دوباره بعد از

سه ساعت به شیراز میرفتند به امیر علی گفتم که بریم فرودگاه ببینیمشون اما مخالفت کرد

و منم گفتم یه آژانس میگیرم میرم و با این حربه مجبورش کردم منو بیره الان ساعت بعد از

ظهره و پروازشون ساعت میشینه و منو امیر علی تو راه فرودگاه هستیم اخمهای امیر علی بد

جور در همه واز اینکه مجبورش کردم بریم فرودگاه عصبانیه

ماریا: کاش چند روز میموندن اینجا

امیر علی یه نیم نگاهی کرد و چیزی نگفت

شکر پدرم برای این ازدواج پافشاری نمیکنه مادر هم که کلا راضی نیست بیشتر به همین خاطر

امدم تهران نه اینکه نتونم از پشون بر پیام نه... فقط نمیخوام حرمتها شکسته بشه

ماریا دست به سینه نشسته بود و جلو رو نگاه میکرد باورم نمیشه این دختر منو مجبور کرده از

کارم بزنم پیام فرودگاه

رسیدیم فرودگاه ماشین رو پارک کردم

امیر علی: پیاده شو... رسیدیم

ماریا پیاده شد به لباساش نگاه کردم پالتو بلند مشکی با شلوار بادمجونی و روسری مشکی

بادمجونی خوب بود که همیشه لباسهای مناسب میپوشیدم و نیاز به تذکر نبود

جلوتر از من به راه افتاد بازو شو گرفتم و به طرفم برگشت

ماریا: امیر علی بین آمدن

امیر علی: دیدم

بی ذوق

خاله ستاره و عمو فریدون رو هم دیدم همگی داشتند میومدن طرف ما تا رسیدن به ما پریدم بهار

رو بغل کردم و بوسیدمش

ماریا: وایااااااااااای بهار دلم برات تنگ شده بود

بهار: ولی دل من گشاد شده بود

خاله ستاره رو هم بغل کردم و بوسیدم و همچنین عمو فریدون رو ولی امیر علی با عمو فریدون

و بهزاد فقط دست داد و در عوض بهزاد رو محکم بغل کردم که بهزاد دم گوشم گفت: ول کن بابا

الان شوهرت غیرتی میشه میزنه میکشه مارو

از بهزاد جدا شدم و امیر علی رو دیدم که بد جور عصبانیه

خوب به من چه نمیتونم که با بهزاد مثل بقیه رفتار کنم

با هم به طرف رستوران فرودگاه رفتیم تا شام بخوریم

دور یه میز نشستیم و سفارش غذا دادیم کنار بهار نشسته بودم و اروم حرف میزدیم

بهار: چخبر با امیر علی چطورید

ماریا: ای بد نیستیم تازه قلقلش آمده دستم میدونم چیکار کنم تا به حرفم گوش بده

بهار: چیکار کلک

ماریا: یه رازه... ولی اونجوری هم که میگفتین بد اخلاق نیست فقط یه کم زود عصبانی میشه

بهار: فارسیت خوب شده ها دیگه لهجه نداری

بعد رو به بهزاد گفت: نه بهزاد فارسی حرف زدن ماریا بهتر نشده

بهزاد که داشت با امیر علی حرف میزد گفت: ااره بابا الان دیگه اون لهجه ضایع رو نداره یه کم

بمونه دیگه حرف زدنی مثل ایرانیا میشه

ماریا: لهجه من ضایع بود

بهزاد: ااره خیلی

ماریا: ببین چی میگه امیر علی

امیر علی لبخندی زد و گفت: ولی خوب حرف میزنه من اصلا انتظار نداشتم اینطور فارسی حرف

بزنه

بهار دم گوشم گفت: جل الخالق من تا حالا لبخند امیر علی رو ندیدم چی کارش کردی

ماریا: دیگه دیگه

شام رو خوردیم بعد از کمی نشستن پرواز شیراز رو اعلام کردن و دوباره عزم رفتن کردن و ما هم

بعد از بدرقه به خونه رفتیم

داشتم به طرف اتاق خواب میرفتم که امیر علی صدام کرد

امیر علی: ماریا بیا اینجا

رفتم نشستم رو مبل و منتظر بهش نگاه کردم دستاشو به هم گره زده بود و آرنجاش رو زانوش

بود

امیر علی: بهزاد ودایی به تو محرم

ماریا: چی؟

امیر علی: میگم اونا به تو محرم که بغلشون میکنی و بهشون دست میدی

ماریا: من ساله که تو خونه اونا دارم زندگی میکنم بهزاد مثل برادرمه و فریدون مثل پدرمه

اونوقت تو از من میخوای مثل غریبه ها باهاشون رفتار کنی

امیرعلی: احترامشون رو نگه دار ولی در حدش پیششون حجاب میگیری ولباس مناسب میپوشی

فهمیدی

ماریا: چرا باید به حرفت گوش بدم

امیرعلی: چون من شوهرتم تو هم باید به حرفام گوش بدی.... کاری نکن بیخیال رفتن به شیراز

بشم ونا آخر عید اینجا تک و تنها بمونی

پا شدم وجلوش وایستادم وگفتم: تو هم یادت باشه اینجا ادارت نیست ومنم متهم نیستم پس

برای من ادای پلیسا رو در نیار

اینو گفتم وبه طرف اتاقم رفتم

نمیدونم چرا به حرفهای امیرعلی گوش میکنم نمیدونم چرا دوست ندارم ناراحتش کنم ولی به

این آسونی هم نمیتونم حرفاشو بپذیرم

چمدونم رو جمع کردم بیشتر لباسهای پوشیده برداشتم اونجوری که فهمیدم خانواده امیرعلی

مذهبی هستن و من نمیخوام با این همه لطفی که به من میکنن بهشون بی احترامی بشه

فردا ساعت بعد از ظهر به شیراز پرواز داشتیم چمدونم رو حاضر کردم و گوشه اتاق گذاشتم

ویبرون آمدم امیر علی هنوز نیومده بود از تصمیم گرفتم لباسهای اونجا رو هم آماده کنم

وارد اتاقش شدم از کمده چمدون برداشتم از گوشیم یه موزیک اروم که نوای بیانو بود رو پلی

کردم وگوشی رو روی پا تختی گذاشتم

چند دست تیشرت وشلوار راحتی وچند تا پیرهن وسه تا از کت وشلوار هایی که پوشیده بودند

رو تو کاور گذاشتم دو تا شلوار کتون وپیرهن اسپورت رو داخل چمدون گذاشتم برگشتم که برم

از کشو لباس بردارم که دیدم امیرعلی به چهار چوب در تکیه داده وداره نکام میکنه

که

ماریا: ۱۱۱۱ آمدی.... چرا بی سر و صدا

امیرعلی تکیه شو از چهار چوب گرفت و گفت: صدات کردم ولی نشیدی....داری چیکار میکنی

ماریا:دارم چمدون تو جمع میکنم بین چیزی دیگه ای هم لازم داری

امیرعلی :این همه لباس لازم نیست دو دست باشه کافیه

ماریا:پس چرا این همه لباس خریدی اگه نمیخوای پوشیش

امیرعلی :خیلی وقته خرید نکردم

ماریا:ولی همشون نو ان

امیرعلی :چون پوشیدم

ماریا:من چند تا از لباسهای نو رو گذاشتم چمدون و.....دیگه.... آهان لباس زیر و وسایل شخصی

رو خودت بزار

امیر علی سرشو تگون داد و چیزی نگفت منم از اتاق امدم بیرون

شام رو حاضر کردم و به طرف اتاق امیر علی رفتم تا صداش کنم

امیر علی رو تخت نشسته بود و در حال تمیز کردن اسلحه اش بود

ماریا: نمایای شام

بهم نگاه کرد

به اسلحه اشاره کردم و گفتم: کمک نمیخوای

پوز خندی زد و گفت: نمیترسی

ماریا: نه..... چرا باید بترسم.... اکثرا من اسلحه بابا رو تمیز میکردم

امیر علی طبق عادتش ابروش رو بالا انداخت و گفت: ممنون تموم شد دیگه

ماریا..... ماریا

ماریا:بله

امیر علی: کجایی پس..... تا کی باید منتظر بمونم

صدای عصبی امیر علی باعث شد زودتر از اتاق بزنم بیرون معلوم نیست از دیروز چش شده اینقدر

عصبانیه

چمدون رو زمین گذاشتم و گفتم: من حاضرم بریم

امیر علی: چه عجب

چمدون منو به همراه چمدون خودش برداشت و بیرون برد وبعد از قفل کردن در خونه وارد

آسانسور شدیم امیر علی با پاش به کف آسانسور میزد از رفتاراش میشد به کلافه بودنش پی برد

اما مگه جرات داشتیم ازش بپرسیم چی شده

آسانسور تو پارکینگ و ایستاد و به طرف ماشین رفتیم و امیر علی چمدونها رو داخل صندوق عقب

گذاشت و سوار شد

به روبرو نگاه میکرد اما فکرش اینجا نبود

ماریا: امیر علی... چیزی شده... خیلی تو فکری

امیر علی: نه... اونجا رفتیم اگه کسی چیزی گفت اهمیت نده... از پیش منم جم نخور

تعجب کردم این حرفها یعنی چی چرا اینا رو میگه بنابراین گفتم: آخه چرا مگه چی شده

امیر علی: همین که گفتم... اگه دیدی ناراحت میشی بر میگردیم

دیگه مطمئن شدم یه خبری هست یعنی خانوادش از رفتن من به اونجا ناراحتن اگه این طوره چرا

مادرش هر روز زنگ میزد و میگفت بیاین اینجا... باید سر در بیارم شاید بهار بتونه کمکم کنه

با رسیدن به فرودگاه از فکر آمدم بیرون و بعد از پیاده شدن برداشتن چمدونها به طرف سالن

فرودگاه راه افتادیم

سالن خیلی شلوغ بود و منو نگران بودم گم بشم و امیر علی هم با قدمهای بلند و سریع حرکت

میکرد یک لحظه برگشت و گفت: بدو دیگه

ماریا: خوب چی کار کنم با این کفشها تند تر از این نمیتونم پیام تو هم که خیلی تند میری

امیر علی: مجبوری اینا رو بپوشی مگه داری عروسی میری

ماریا: خوب حالا کیر نده

امیر علی بازو مو گرفت و به دنبال خودش کشید

تو هواپیما فکرم در گیر حرفهای امیر علی بود و ناخود آگاه یه ترس عجیبی تو دلم افتاد امیر علی

سر شو به پشتی صندلی تکیه داده بود از طرز نفس کشیدنش معلوم بود که بیداره اما چشمش

بسته بود سوالی که تو ذهنم بود رو به زبون آوردم

ماریا: امیر علی خانوادت دوست ندارن من برم اونجا

امیر علی چشمش رو باز کرد ویه لبخند نصفه ونیمه زد وگفت: نه خانوادم کاری با تو ندارن....

اممممم

مردد بود بین گفتن ونگفتن

امیر علی: ببین ماریا پدر بزرگ من دوست داره من با دختر عموم ازدواج کنم.... چه میدونم میگه

غزاله عاشق منه و از این حرفها واسه همینم شاید با تو رفتار مناسبی نداشته باشن

یه لحظه دلم لرزید از تصور امیر علی بیش کسی دیکه نمیدونم چرا اینجوری شدم اون که شوهر

واقعی من نیست

خیلی سعی کردم صدام نلرزه

ماریا: خوب.... خوب... تو میتونی باهش ازدواج کنی از دواج ما که واقعی نیست.... من نمیخوام تو

رو از عشقت جدا کنم

امیرعلی: نه من عاشق غزاله ام نه اون عاشق من... اگه تو هم نبودی من به اون ازدواج نمیکردم

ماریا: چرا؟

امیرعلی: چون اون عاشق من نیست و فقط ادعا میکنه که منو دوست داره... و مهمتر از همه

مخالف شغل منه

ماریا: اگه یکی رو دوست داشته باشی باید همون جوری که هست قبولش کنی نه اونجوری که

میخوای

امیرعلی: یه لبخند کم جون زد و چیزی نگفت با فرود هواپیما که کمربند هامونو باز کردیم و بلند

شدیم

یه گوشه و ایستاده بودم تا امیرعلی چمدونها رو بیاره از دور دیدمش در حال حرف زدن با

موبایلش بود بعد اتمام حرفهایش گوشی رو تو جیب کتش گذاشت و با چمدونها به طرف من آمد

امیر علی: بیا بریم امیر حسین آمده دنبالمون

تا اونجایی که شنیده بودم امیر حسین برادر کوچکش بود که چهار سال پیش ازدواج کرده بود

ویه دختر دو ساله بنام نازنین داشت

با هم به سمت در خروجی سالن رفتیم

از دور یه پسر رو که به ماشینش تکیه داده بود رو دیدم به محض دیدن ما تکیه شو از ماشین

گرفت و به طرف ما آمد خیلی شبیه امیر علی بود موهای مشکی چشمای سبز و قد بلند و هیکل

ورزیده پسر زیبایی بود اما جذبه امیر علی رو نداشت

امیر حسین: سلام داداش بزرگه چه عجب یاد ما کردی

همدیگر رو بغل کردن تازه چشمش به من افتاد

امیر حسین: سلام زنداداش.... چخبر خوب هستین... با این برادر بد اخلاق ما چیکار میکنید

امیر علی یه مشت به بازوش زدم وگفت: کم لودگی کن

امیر حسین: من که چیزی نگفتم چرا میزنی.... بینم زنداداش شما رو که فزده.... اگه دست بزن

داره بگین حسابشو برسم.... هان

مازیا: نه... امیر علی خیلی هم خوبه

امیر حسین: واقعا کجاش خوبه... بینم نکنه تهدیدتون کرده که چیزی نکین... اگه اینطوره بگین

چشمام گرد شد

امیر علی: میخوای تا شب اینجا وایستیم تا چرت وپرت تحویلمون بدی

امیر حسین: ای وای ببخشید بفرمایید سوار شید

چمدونها رو داخل صندوق گذاشت و امیر علی جلو و منو عقب نشستم

با دقت به خیابونها نگاه میکردم واقعا شهر زیبایی بود امیر علی هم با داداشش حرف میزد

امیر حسین: همه خونه مان.... منتظر شما هستن

امیر علی: امشب باید همه چیز تموم بشه.... دیگه نمیزارم این بازی بیشتر از این ادامه پیدا کنه

امیر حسین: کار احمقانه ای نکنی

امیر علی: نگران نباش حواسم هست

من که از حرفاشون سر در نیاوردم بنابراین به دید زدن خیابان ها ادامه دادم

امیر حسین جلوی یه خونه ویلایی نگه داشت و گفت

امیر حسین: بفرمایید اینم کلبه درویشی ما

ماریا: کلبه چی؟

امیر حسین: درویشی دیگه

ماریا: درویشی چی هست

امیر حسین: درویشی یعنی...

امیر علی نداشت حرفشو تموم کنه وگفت: بس کن امیر حسین

بعد رو به من گفت: داره سر به سرت میزاره

دیگه من نپرسیدم سر به سر یعنی چی.... از ماشین پیاده شدیم امیر علی و امیر حسین چمدونها

رو آوردن

امیر حسین زنگ روزد و صدا امد: کیه

امیر حسین: باز کن زهره ماییم

زهره: بیاین تو

ودر رو باز کرد

خونشون بیشتر شبیه باغ بود درختهای بزرگ و قدیمی ویه عمارت بزرگ که وسط باغ بود

و بیشتر شبیه خونه شاهها و موزه بود

امیر علی: بیا دیگه ماریا

دست از نگاه کردن به خونه برداشتم و گفتم: خونتون خیلی قشنگه مثل موزه میمونه

امیر حسین: حالا تو شو ندیدی عروس خانم... بفرمایید

در عمارت باز شد ویه خانم میان سال و دوتا دختر جوان آمدن بیرون همون جور که حدس زدم

یکیش فریبا خانم مادر امیر علی بود یکیش همسر امیر حسین زهره بود و یکیش هم فاطمه خواهر

امیر علی بود با همشون احوال پرسى کردم و به گرمی ازم استقبال کردن پدر امیر علی هم به چهار

چوب در تکیه داده بود و بعد از بغل کردن امیر علی به طرف من آمد منو در آغوش کشید تعجب

کردم به امیر علی نگاه کردم یعنی ناراحت نشد یا چون پدرش بود چیزی نگفت اون که خیلی به

نامحرم حساس بود

پدر امیر علی دستمو فشورد و گفت: بیا تو دخترم

دستم از دستش در آوردم و گفتم: شما نا محرمید

همشون خندیدن وامیر علی گفت: نه ماریا بابا به تو محرمه.... فقط بابا

سرمو تکون دادم و وارد خونه شدیم چند نفر تو سالن نشسته بودن امیر علی به سمت یه پیر مرد

رفت و گفت: سلام آقا جون

پس پدر بزرگش اینه جووری رو مبل نشسته بود که انگار تو کاخ ورسای نشسته وداره حکومت

میکنه منم جلو رفتم و سلام دادم که فقط سر تکون داد.... بی ادب

امیر علی: آقا جون.... معرفی میکنم ماریا

وبعد رو به من گفت: ماریا پدر بزرگم که راجعش بهت گفته بودم

سرمو تکون دادم وامیر علی به یه خانم واقای اشاره کرد وگفت: ایشون هم عموو زنعوم هستن

وبه دختر پسر کناریش اشاره کرد و گفت: دختر عموم غزاله و پسر عموم روزبه

غزاله با نفرت نگاهم میکرد و روزبه خنثی

روی یه مبل کنار امیر علی نشستم

روزبه: پسر عمو جان چه عجب ما شما رو اینجا دیدیم

امیر علی: در گیریم دیگه

غزاله: اگه شغلتو عوض کنی سرت خلوت میشه

امیر علی: من شغلمو دوست دارم و به هیچ وجه عوضی نمیکنم

غزاله یه پوز خند حرصی زد

همه نگاهها رو من بود خیلی معذب بودم سر جام جا به جا شدم و با انگشتم ور میرفتم امیر علی

متوجه شد و گفت: ماریا بیا بریم اتاق رو بهت نشون بدم لباساتو عوض کنی

با امیر علی بلند شدیم که فاطمه گفت: من نشون میدم داداش شما بشین

امیر علی سر تکون داد و نشست به همراه زهره و فاطمه از پله ها بالا رفتیم و وارد یه اتاق شدیم

اتاق زیبایی بود یه تخت دو نفره چرم مشکی و روتختی قرمز و پرده هایی به رنگ قرمز با گل‌های

مشکی و یه کمد که گوشه اتاق بود و میز توالت روبروی تخت قرار داشت

فاطمه: چه طوره خوبه.... پسندیدی

ماریا: بله خیلی زیباست.... ممنون

فاطمه: خواهش میکنم عزیزم.. کمک میخوای

ماریا: نه ممنون.... فقط میشه من پایین نیام

زهره: چرا عزیزم.... دوست نداری

ماریا: چرا دوست دارم ولی فکر میکنم پدر بزرگت و عموت اینا دوست ندارن من باشم

فاطمه: بینم غزاله چیزی گفته به حرفاش توجه نکن از حرص و حسادتشه

ماریا: خوب اونم عاشقه

فاطمه: پس همه چیز رو میدونی

ماریا: اهوم

زهره: از قدیم گفتن عشق یه سره مایه دردسره توجه نکن عزیزم.... ولی کاش همه چی صوری

نبود وتو واقعا جاریم بودی از لحظه ای که دیدمت مهرت به دلم نشست بر عکس غزاله

ماریا: جاری چیه

زهره و فاطمه هر دو خندیدن ومنم با تعجب نگاهشون میکردم که فاطمه گفت: امیرعلی وامیر

حسین با هم برادرن و زناشون با هم جاری هم میشن منم میشم خواهر شوهرتون

سرمو تگون دادم نسبتها پیچیده شده بود

ماریا: امیرعلی میگفت یه دختر دارین کجاست

زهرة:اره الان خوابه يه كم ديگه بيدار ميشه

زهرة وفاطمه از اتاق رفتن بيرون وتاكيد كردن كه منم برم پايين

چمدونم رو باز كردم ولباسامو چيدم تو كمدمويه لباس بلند پوشيدم كه امير علي گيرنده

لباسهاي زهرة وفاطمه پوشيده بود وهر دو چادر سر كرده بودند ومن نميخواستم امير علي به

خاطر طرز پوشش من شرمنده بشه

از اتاق امدم بيرون وميخواستم برم پايين كه با شنيدن حرفاشون سر جام وايستادم

پدر بزرگ امير علي داشت اونو به خاطر آوردن من مؤاخذه ميكرد

آقا جون:مكه من نگفتم اين دختره رو نيار اينجا براي چي با هم امدين

امير علي :ببخشيد آقا جون بزرگترين احترامتون واجبه ولي من اونقدر ها هم بي غيرت نيستم كه

زنم رو تنها توی یه کشوری که غریب تنهاس بزارم

آقا جون: پس تکلیف غزاله چی میشه

امیرعلی: من که از اولم گفتم غزاله مثل خواهرمه و خواهرمم میمونه هیچ چیز نمیتونه این نسبت

رو عوض کنه من الان متاهلم ولی اگه زمانی هم ماریا تو زندگیم نباشه حسم به غزاله تغییر

نمیکنه

آقا جون: پس چرا این همه مدت این حرفها رو نزدی چرا این دختر رو امید وار کردی

امیر علی: من چند سال پیشم به غزاله گفتم که من اون هیچ وقت ما نمیشیم

آقا جون: بسه این حرفها هر چه زودتر این دختره رو طلاق میدی ومیای خواستگاری غزاله وگرنه

هیچ سهمی از ارث من نداری

صدای هیچ کس در نمیومد فقط صدای نفساشون بود نشون از استرس ونگرانیشون میداد که پدر

امیرعلی گفت: آقا جون خواهش میکنم امیرعلی تازه رسیده بزاره یه کم استراحت کنه بعدا حرف

میزنیم

میخواستم برم پایین وبه امیر علی بگم که به خاطر من از ارثش نگذره من میتونم اینجا یه خونه

کرایه کنم و تا تثبیت اوضاعم ایران بمونم ولی با صدای امیر علی میخکوب شدم

امیر علی: خدا رو شکر آنقدری دارم که محتاج ارث شما نیستم من ماریا رو طلاق نمیدم اون زن

منه و دست من امانته

آقا جون: پس تکلیف دل این دختر چی میشه

امیر علی: کدون دل آقا جون اون فقط ادعای عاشقی میکنه اگه کسی رو دوست داشته باشی

همنجوری که هست باید بخوایش نه اونجوری که دلت میخواد اون اگه منو دوست داشت با

وضعیت من کنار میومد نه اینکه مخالف شغلم باشه مخالف طرز لباس پوشیدنم باشه....

داشتی ادامه میداد که عموش نداشت: بسه دیگه نمیزارم بیشتر از این دخترم رو کوچیک کنید

امیر علی: نه عمو من قصد اهانت ندارم غزاله خواهرمه قد فاطمه برام عزیزه نمیخوام خار تو پاش

بره از من نخواین با خواهرم ازدواج کنم

بعد رو به غزاله گفت: غزاله جان خواهر من..... من نمیتونم خوشبختت کنم... من اونی نیستم که

تو میخوای.... من همینم تغییر نمیکنم.... من عاشق شغلمم.. بیشتر اوقات تو ماموریتیم... دیر میرم

خونه.... تو این سه ماهی که ماریا اینجا من چهار تا ماموریت رفتم.... من نمیتونم از شغلم دست

بکشم.... هیچ زنی این وضع رو نمیپذیره.... تو خواستگار های خوبی داری میتونی با یکی دیگه با

کسی که شرایطش باهات نزدیک باشه ازدواج کنی چرا میخوای وارد زندگی بشی که عاقبت

نداره... برو دنبال زندگی و سرنوشت امیدوارم خوشبخت بشی

صدای گریه بلند غزاله آمد وبعد هم کوبیده شدن در خانواده عموش هم رفتن منم دیگه بیشتر از

این تعلل نکردم ورفتم پایین مادر امیرعلی منو دید وگفت: بیا دخترم بیا بشین اینجا

به کنار امیرعلی اشاره کرد رفتم وپیشش نشستم کلافه بودم ومدام دستشو به ته ریشش

میکشید اروم جوری که فقط اون بشنوه گفتم: من نمیخواستم اینجوری بشه متاسفم

سروش بالا آورد و گفت: تقصیر تو نیست این اتفاق زودتر از اینا باید میوفتاد خودتو ناراحت نکن

سرمو تگون دادم و چیزی نگفتم برگشتم سمت دیگری و با پدر بزرگش چشم تو چشم شدم با

دقت داشت نگام میکرد آب دهنم رو قورت دادم و سرمو پایین انداختم

با صدای زهره که میگفت شام حاضره همه بلند شدیم و به طرف میز نهار خوری رفتیم

سر شام همه ساکت بودن امیر علی با غذاش بازی میکرد اروم بهش گفتم

ماریا: چرا نمیخوری

امیر علی نیم نگاهی بهم کرد و آرام گفت: میل ندارم

دلیم براش سوخت خیلی تحت فشار بود از طرفی التیماتم پدر بزرگش از یه طرف خانواده عموش

از یه طرف من و از طرفی هم ماموریت های حساسش مگه یه آدم چقدر ظرفیت داره اشتهای منم

کور شد

امیر علی: تو چرا نمیخوری

ماریا: سیر شدم

روبه مادر امیر علی گفتم: ممنون... خیلی خوشمزه بود

فریبا خانم: خواهش میکنم... تو که چیزی نخوردی

ماریا: سیر شدم دیگه

بعد از شام هر کسی به طرف نشسته بود و صحبت میکرد منم کنار زهره و فاطمه بودم والبته

بیشتر اونا حرف میزدن و من گوش میدادم

زهره: فاطمه سفره هفت سین رو فردا بچینیم یا الان

فاطمه: بعد از ظهر سال تحویل میشه صبح میچینیم

ماریا: سفره هفت سین چیه

زهره لبخندی زد و گفت: ما ایرانیها عید که میشه تو سفره عیدمون از هفت چیزی که اولش سین

هستش رو تو میزاریم مثل سیب، سماق، سمنو، سکه، سبزه، سرکه ساعت...

ماریا: چه جالب... میشه منم فردا بهتون کمک کنم

فاطمه: حتما چرا که نه

صدای گریه بچه آمد زهره رفت تو اتاق وبعد از چند دقیقه با یه بچه برگشت

زهره: اینم نازنین خانم ما

نازنین خیلی خوشگل بود پوست سفید با لبهای گل انداخته چشمای قهوهای وموهای مشکی

بیشتر شبیه مادرش بود

نازنین رو بغل کردم و گفتم: سلام خانم کوچولو خوبی

بغض کرد و دست و پا زد خوب حق داره منو نمیشناسه به بغل مامانش دادم تا اروم بشه

امیر حسین آمده و نازنین رو از بغل زهره گرفت

امیر حسین: بیا بین کی آمده عمو جون بد اخلاقه آمده

نشست پیش امیر علی

امیر علی: آخه من کجام بد اخلاق افتاده تو دهنتم... بدش به من بینم اینو

نازنین رو از بغل امیر حسین گرفت و شروع کرد به قلقلک دادن و بازی کردن باهاش.... اصلا فکر

نمیکردم امیر علی بچه دوست باشه... از خنده های نازنین میشد فهمید که به اونم داره خوش

میگذره

با لبخند داشتم نگاهشون میکردم که فاطمه گفت: بابای خوبی میشه حیف که اهل ازدواج و زندگی

مشترک نیست

ماریا: زیادی به خودش سخت میگیره....

فاطمه: به نظر من باید عاشق بشه

ماریا: فکر نکنم اهل این حرفها باشه

فاطمه: شاید تو بتونی عاشقش کنی

خندیدم و گفتم: من اون مثل کارد و پنیریم اون بی صبرانه منتظر تا من برگردم فرانسه.... این

امکان نداره

یه لحظه به خودم گفتم واقعا امکان نداره که اون عاشق من بشه.... من چی امکان داره من

عاشقش بشم.... امکان داره دل بسته اش بشم.... نه نه نه این امکان نداره.... پس این حسهای

درونییم چیه.... چرا دوست ندارم از پیشش برم.... چرا وقتی به روزی که از اینجا میرم فکر میکنم

تم میلرزه

اینا همش به خاطر حس حمایتشه دیگه نه؟

من که عاشقش نشدم نه؟

به امیر علی نگاه کردم... توداری با من چیکار میکنی؟

چه طور تو رو رها کنم؟

نه من نباید دل بندم امیر علی اهل عشق و عاشقی نیست... اینجوری فقط خودم آسیب میبینم

بغض بدی راه گلوم رو بسته بود سر مو پایین انداختم تا حال بدم رو کسی نبینه

با صدا زدندهای فاطمه به خودم امدم

فاطمه: خوبی ماریا...

توجه همه به من جلب شد حتی امیر علی هم موشکافانه به من نگاه میکرد

ماریا: بله خوبم... یه کم خسته ام میرم بخوابم... شبتون بخیر

اینو گفتم و از جام بلند شدم و به طرف اتاقم رفتم

وارد اتاقم شدم لباسهامو با بلوز وشلوار راحتی عوض کردم وروی تخت نشستم دلم نمیخواست

گریه کنم.... دلم نمیخواست ضعیف باشم باید با بابا صحبت کنم هرچی هم بشه باید برگردم

فرانسه نباید به این حسم اجازه پیشروی بدم

بلند شدم ورفتم دست شویی و صورتم رو شستم آمدم بیرون میخوامم دراز بگشتم که صدای در

آمد

ماریا:بله؟

امیرعلی: ماریا...منم

ماریا:بیا تو

امیر علی وارد اتاق شد ولی نفهمید چه آشوبی به دلم انداخت

ماریا:چیزی شده

آمد نشست رو تخت

مجموعه داستان‌های ریحانه صدری

امیر علی: اینو من باید بپرسم... چی شده... چرا یه دفعه به هم ریختی

ماریا: نه خوبم فقط یه کم سرم درد میکنه

امیر علی: میخوای به فاطمه بگم یه قرص بیاره

ماریا: نه کمی بخوابم خوب میشم... ممنون

امیر علی از رو تخت بلند شد و گفت: باشه هر طور راحتی... اتاق من همین بغله اگه مشکلی پیش

آمد بهم خبر بده

ماریا: باشه

رفت بیرون و منم دراز کشیدم اما فکر رو خیال نمیداشت بخوابم از آینده نا معلوم میترسیدم...

برای اولین بار آرزو کردم ای کاش پدرم پلیس نبود تا مجبور نباشه منو بفرسته اینجا

ساعت از یک شب گذشته بود ولی من همچنان بیدار بودم باید منطقی برخورد کنم نباید به حسم

اجازه پیشروی بدم... باید خودم رو از دست این حس راحت کنم

© 2012 by Rیحانه صدری

صبح وقتی بیدار شدم تصمیم گرفتم از امیر علی دوری کنم تا کمتر وابسته اش بشم

طبق عادت هر روزه یه دوش گرفتم وبعد از خشک کردن موهام وپوشیدن لباسام از اتاقم خارج

شدم ساعت هشت ونیم صبح بود ومادر امیر علی در حال آماده کردن صبحانه بود به اشپزخانه

رفتم

ماریا:سلام.... صبح بخیر

فریبا خانم:سلام عزیزم.... صبح تو هم بخیر.... بیدار شدی

ماریا:بله... عادت ندارم زیاد بخوابم بقیه کجان

فریبا خانم:آقا بزرگ تو باغه آقا احسان) پدر امیر علی(هم رفته نون بگیره فاطمه هم که رفته

حموم امیر علی هم خوابه

اگه رو در بایسی نداشتم باهاش میگفتم یه نفس بگیر بابا خفه شدی

ببینم این چی گفت امیر علی خوابه سابقه نداره امیر علی تا این ساعت بخوابه

با تعجب گفتم: خوابه؟

فریبا خانم: اره دخترم.... دیشب خیلی پریشون بود بچم... مثلاً آمده اینجا تا فکرش آزاد باشه ولی

دیدم که چی شد... تا اذون صبح تو حیاط راه میرفت... برو مادر بین بیداره صداش کن برای

صبحانه آقا بزرگ دوست نداره کسی تو خونه باشه و دور میز نباشه... برو عزیزم

نههههههههه من میخوام دور باشم ولی نمیزارن

رفتم طبقه بالا و پشت در اتاقش ایستادم یه نفس عمیق کشیدم و در زدم ولی جواب نداد اروم لای

در رو باز کردم و دیدم خوابه وارد اتاق شدم

اروم جلو رفتم اتاق زیبایی داشت یه تخت تک نفره بزرگ چوب به رنگ قهوه ای سوخته با کمد

و میز توالت سشش و یه گوشه اتاق میز کامپیوتر و یه کتابخانه کوچیک و چند تا عکس از خود امیر

علی از بچگی تا دانشگاه و چند تا عکس که تو کوه، باشگاه ورزشی، ویه عکس که با لباس فرم

نیروهای ویژه گرفته شده بود

چرخیدم سمت امیر علی روی شکم خوابیده بود و بالشتشو بغل کرده بود کمی از موهایش روی

پیشونیش ریخته شده بود حتی تو خواب هم اخم داشت و سوسه عجیبی به مرتب کردن موهایش

رو داشتم اما دستم رو پس کشیدم اروم صدایش کردم

ماریا: امیر..... امیر

تگونی خورد ولی بیدار نشد دستم رو رو شونش گذاشتم و تگونی دادم همیشه تیشرت میپوشید

هیچ وقت بدون لباس نمیخواستید برعکس بهزاد که اگه چیزی بهش نمیگفتیم همیشه لخت

میگشت

ماریا: امیر علی.... امیر... پاشو دیگه... بیا صبحانه بخوریم

چشمات رو باز کرد

امیر علی: ماریا... تویی

ماریا: بله... پاشو بیا صبحانه

سریع از روی تخت بلند شدم خواستم اولین قدم رو بردارم که امیر علی میج دستم رو گرفتو کشید

ودوباره نشستم رو تخت

ماریا: چته بابا... دستم شکست

امیر علی: چرا در میری

ماریا: چی میگی تو امدم برای صبحانه صدات کنم پاشو دیگه

امیر علی: سر دردت خوب شد

ماریا: هان... اره... اره خوبم

چقدر این روزها دروغگو شدم

ماریا: بیا دیگه همه بیدارن

امیر علی: یه دوش بگیرم میام

ماریا: باشه پس من رفتم

اینو گفتم امدم بیرون خودمم معنی این کشش عمیق رو نسبت به امیر علی نمیفهمم من تا حالا

نسبت به هیچ مردی احساس نداشتم ولی این تپش قلب برام غیر عادیه

فاطمه داشت میز رو میچید و با مادرش حرف میزدوقتی منو دید گفت: به عروس خانم ساعت

خواب... چخبیر خوب خوابیدی اناقتو پسندیدی

خندم گرفت مثل مادرش رگباری میرفت فرصت جواب دادن نمیداد

ماریا: بله... خوب بود... خیلی ممنون

فاطمه: عاشق لهجتم... خیلی با مزه است

لبخندی زدم و چیزی نگفتم

فاطمه: پس داداش کجا موند

ماریا: خواب بود بیدارش کردم گفت دوش میگیره میاد

فاطمه: خوبه پس تا بابا برسه اونم میاد

صدای زنگ آیفون امد فاطمه رفت تا در رو باز کنه... بعد از چند دقیقه آقا جون با پدر امیرعلی

امدن تو

آقا احسان: سلام بر همگی

ماریا: سلام.... خوب هستین

آقا احسان: ممنون دخترم.... خوب خوابیدی

ماریا: بله ممنون

دستش رو که نون بود توش بالا آورد و گفت: سنگگ دوست داری

ماریا: بله من که این چند وقته عاشقش شدم

از پشتم صدای امیرعلی امد

امیرعلی: عاشق چی شدی

میخواستم بگم عاشق تو ولی گفتم: نون سنگگ رو میگم

اهانی گفت وبی تفاوت به سمت آشپزخانه رفت.... خاک بر سرم با این عاشق شدنم

همگی رفتیم آشپزخانه تا صبحانه بخوریم تقریبا از همه چی رو میز بود انواع مربا. کره. خامه.

پنیر. گردو. آب پرتقال. شیر.....

من که هنگ کرده بودم ولی بقیه خیلی ریلکس در حال خوردن بودن

بعد از صبحانه فاطمه شروع به آماده کردن وسایل هفت سین و من هم فقط سوال پیچش میکردم

ماریا: زهره نمیاد

فاطمه: چه جاری دوست شدی کلک... چرا الانه که پیداشون بشه

ماریا: دختر خوبیه

فاطمه: بله پس چی امیر حسین که همینجوری عاشقش نشده

ماریا: عاشق شده بود

فاطمه: اره.... میدونی که امیر حسین دو سال کوچکتر از امیرعلیه وقتی سالش بود عاشق

زهره شده زهره خواهر دوستش بود... مامان وبابا گفتن امیرعلی ازدواج کنه بعد ولی امیر علی

گفت که قصد ازدواج نداره واگه امیر حسین میخواد ازدواج کنه زودتر کاراشو بکنن... این شد که

رفتیم خواستگاری و جواب مثبت دادن بعد شش ماه هم که عروسی گرفتن الانم که جیگر عمه رو

دارن.... میتروسم حسرت به دل دیدن بچه امیرعلی بمونم

ماریا: تو ز نشو ببین بچش پیش کش

فاطمه با شیطنت گفت: ز نش که پیشم نشسته

زدم به بازوش و گفتم: منظورم زن واقعیست بود... کسی که باهش رابطه داشته باشه تا بچه دار

بشن

فاطمه پقی زد زیر خنده مگه خندش بند میومد توجه همه به سمت ما جلب شد

فریبا خانم: چته مادر... چرا میخندی

فاطمه: هیچی... هیچی

بعد اروم بهم گفت: دیگه این حرف رو جلوی کسی نکنی ها مخصوصا جلوی امیر علی... از وسط

نصفت میکنه

ماریا: چرا مگه چی گفتم

فاطمه: هیچی عزیزم چیزی نگفتی که... دختر آدمهای اینجا در این حد این مایند نیستن حرف

در میارن

من که نفهمیدم چی میگه ولی همینجوری گفتم: باشه

باید یه کم از رسوم اینجا از بهار اطلاعات بگیرم

ماریا: بهار کی میاد اینجا

فاطمه: امروز برای عید دیدنی میریم خونه مادر جون اونجا میبینیمشون

ماریا: باشه... میای کمک کنی برای بیرون رفتن لباس انتخاب کنم من نمیدونم چی بپوشم

فاطمه: باشه عزیزم میام... چرا که نه

بعد از آمدن زهره شروع به چیدن سفره هفت سین کردن برای من که اولین بار بود چنین چیزی

میدیدم خیلی هیجان انگیز بود به همه چیز با دقت نگاه میکردم تا یاد بگیرم رسم خیلی جالب

بود منم تو تزئین ظرفها و رنگ کردن تخم مرغ ها کمک کردم که تجربه خوبی برام بود

ظرف های هفت سین رو روی یه میز گرد که پارچه ساتن طلایی ورومیزی که زهره گفت اسمش

ترمه است وخیلی هم زیبا بود چیدیم

آجیل ومیوه وانواع شیرینی وشکلات رو هم روی میز گذاشتیم این عید خوراک خودم بود

مخصوصا با این همه شیرینی که من عاشقشونم

تمام مدت سنگینی نگاه پدر بزرگ امیرعلی رو احساس میکردم بد جوری زیر ذره بین بودم انگار

میخواست یه آتو ازم بگیره زل زده بود بهم واین منو اذیت میکرد

فاطمه :خوب بچهها یه ساعت مونده به سال تحویل بریم لباسهامونو بپوشیم حاضر بشم بیایم

زهره :اره بریم منم برم نازنین رو حاضر کنم

وبعد با صدای بلند گفت :امیر حسین بیا بریم لباساتو عوض کن

امیر حسین: لباس هام خوبه دیگه حتما باید نو بپوشم

زهره: مثلاً عیده ها پاشو ببینم

امیر حسین: باشه عزیزم.. بچه که زدن نداره

امیر علی: زن ذلیل

امیر حسین: شما رو هم میبینیم آقا

امیر علی: من از این اخلاق ها ندارم

امیر حسین: اگه داشتی که الان دامادم کنار دستم بود

امیر علی: برو تا کتک نخوردی

امیر حسین: باشه بابا رفتم

داشتم نگاش میکردم که یهو برگشت و نگاهمو غافلگیر کرد و سرشو به معنی چیه تکون داد و منم

با سر گفتم هیچی

از جام بلند شدم

ماریا: فاطمه من میرم اتاقم تو بیا کمک کن برای لباس

زهرا: باشه برو میام

به سمت اتاق رفتم و داخل شدم در رو بستم و بهشون تکیه دادم مثلا میخواستم ازش دوری کنم

اینطور بهش زل زده بودم یه دونه زدم تو سر خودم و گفتم ماریای احمق

با صدای در به خودم آمدم

ماریا: بله

فاطمه: منم عزیزم

ماریا: بیا تو

فاطمه آمد داخل و گفت بریم سراغ کمد

فاطمه کمد رو زیر رو کرد ودوتا لباس بیرون کشید

فاطمه: دختر این همه لباس آوردی خوب معلومه انتخاب سخت میشه

وبعد لباس ها رو بالا گرفت وگفت اینا خوبن هر کدوم رو دوست داری بپوش

کت ودامن رو انتخاب کردم لباس قشنگی بود یه کت سفید ودامن بلند حریر آبی رنگ ازش بابت

کمک کردن بهم تشکر کردم واونم باگفتن خواهش میکنم از اتاق رفت بیرون تا خودشم آماده

بشه

لباس رو پوشیدم فیت تنم بود وخیلی بهم میومد چند ماهی میشد که آرایش نکرده بودم کمی به

سر و صورتم رسیدم ویه آرایش ملایم کردم خیلی عوض شدم آرایش کردن رو دوست داشتم اما

این چند وقته حوصله اش رو نداشتم

با پوشیدن کفشهام دیگه تیپم کامل شد صدای در امد

ماریا:بله

امیر علی: منم ماریا

ماریا:بیا داخل

امیر علی در رو باز کرد و آمد داخل خیلی خوشتیپ شده بود که و شلوار آبی کاربنی با پیرهن سفید

ناخواسته با هم ست شده بودیم

امیر علی:حاضری

ماریا:بله

یه نگاه اسکنی به سر تا پام انداخت و گفت: لباست یه کم تنگه و....

آمد جلو درست رو بروم ایستاد و انگشت شستشو کشید رو لبم و گفت: رژ لبتم پر رنگه

خودمو عقب کشیدم انگار مسخ شده بودم

ماریا:نه خیر خیلی هم خوبه

اینو گفتم واز کنارش رد شدم میخواستم برم بیرون که میچ دستمو گرفت

ماریا: باز چیه

امیرعلی: اینجوری میخوای بری بیرون و به موهای باز و بدون حجابم اشاره کرد

دوباره برگشتم ویه شال سرم کردم ورفتم بیرون امیر علی هم دنبالم امد

وارد سالن شدیم فاطمه رو مبل نشسته بود ونازنین هم بغلش

فاطمه: وای ماریا چه خوشگل شدی... البته خوشگل بودی خوشگل تر شدی

ماریا: ممنون عزیزم... تو هم خیلی زیبا شدی

نازنین داشت بهم نگاه میکرد حتما با خودش میگه این غریبه کیه از دیروز اینجاست

کنار فاطمه نشستم ویه شکلات به نازنین دادم لباس نو پوشیده بود یه جوراب شلواری قهوه ای

با پیرهن کرم رنگ که گل‌های قهوه‌ای داشت روی موهاشم دوتا سنجاق به شکل پروانه زده بود

کلابچه با مزه‌ای بود که به دلیل مینشست

با آمدن همه و نشستنشون شروع به خوندن دعا کردن و منم با تعجب نگاهشون میکردم صدای

تلوزیون آمد که یه دعای عربی میخوند و بعد هم که صدای توپ آمد و آغاز سال جدید رو اعلام

کرد

با اعلام سال جدید بازار بوسه به راه بود و به هم عید رو تبریک میگفتن یهو فاطمه پرید یه بوسه

عمیق رو گونه امیر علی کاشت که جای رژ لبش رو گوشش موند امیر علی هم یه چشم غره بهش

رفت که اصلا توجه نکرد

فاطمه: خوب داداش عیده دیگه

امیر علی: چون عیده باید تف مالیم کنی

همه داشتن به کل گل‌های او نا میخندیدن یه دفعه آقا احسان گفت: حالا وقت عیدیه

فاطمه: آخ جون... رد کنید بیاد

فریبا خانم چند تا جعبه رو میز گذاشت و به هر کدوممون یکی داد

کادوی من وزهره و فاطمه یکی بود یه گردنبند به شکل قلب که روش نگین داشت و خیلی زیبا بود

ماریا: ممنون... این خیلی گرون قیمته... من نمیتونم قبول کنم

فریبا خانم: این چه حرفیه مادر تو دیگه عضو این خانواده ای

لبخندی زدم و از شون تشکر کردم عیدی نازنین هم مثل مال ما بود فقط کمی ظریف تر و بچه گونه

تر و هدیه امیرعلی و امیر حسین هم ساعت مچی و یه ساعت جیبی خیلی زیبا برای آقا جون

آقا احسان یه جعبه کوچیک مقابل فریبا خانم گرفت و گفت: اینم مال شما خانم

یه انگشتر با نگینهای زیاد که فوقالعاده بود فریبا خانم از دیدن انگشتر به وجد امد و حسابی

تشکر کرد

فاطمه: خوب داداشها رد کنید بیاد عیدیهارو

امیر علی: من که چیزی نگرفتم پولشو میدم خودت بگیر

فاطمه: برو بابا پول رو میخوام چیکار.... بی ذوق

امیر علی: خوب چی میخوای برات بخرم

اینطور که معلوم بود امیر علی خیلی فاطمه رو دوست داشت چون خوب نازشو میکشید

فاطمه: باشه قول بده ما رو ببری گردش ویه شام حسابی بهمون بدی

امیر علی: باشه بابا....میبرم

فاطمه: ایول داداش... نوکرتم

امیر علی: نگفتم اینجوری صحبت نکن

فاطمه: باشه...باشه

بعد از خوردن نهار که به گفته فاطمه اسمش سبزی پلو با ماهی و باقالی پلو با مرغ بود بقیه

تصمیم گرفتن بریم خونه مادر فریبا خانم عید دیدنی اینجوری میتونستم بهار رو ببینم خیلی

خوشحال بودم

اما خوشحالیم زیاد دووم نیاورد چون امیر علی باز گیر دادنش شروع شود وبهم اجازه نداد با این

لباس برم بیرون

ماریا: آخه چرا... مکه لباسم چشه هم بلنده هم پوشیده جایی از بدنم معلوم نیست که

امیر علی: ماریا این لباس مناسب بیرون نیست یه مانتو وشلوار بپوش تا بریم وگرنه باید تو خونه

بمونی

اینو گفت ورفت بیرون دیگه از دست قلدر باز یاش خسته شدم دوباره باید لباس انتخاب میکردم

به سمت کمد رفتم تا ببینم چی دارم از دست تو امیر علی

با حرص در کمد رو باز کردم وقتی این اختلاف فرهنگها وعقیده ها رو میدیدم بیشتر به دوری از

امیر علی فکر میکردم دیگه این رابطه بیشتر از این بی منطقی بود یه مانتو از کمد بیرون کشیدم

اگه به خاطر دیدن بهار نبود از رفتن امتنا میکردم

مانتو و شلوارم رو پوشیدم و روسریم رو سرم کردم از لج امیر علی آرایشم رو تمدید کردم و به رژ

پرنک تر زدم

از اتاق خارج شدم عادت به برداشتن کیف دستی نداشتم گوشیم رو به زور تو جیب شلوار تنگ

چپوندم و از پله ها پایین رفتم همه آماده بودن و منتظر من امیر علی بادیدن لباسهام سری از

رضایت تکون داد و وقتی به صورتم رسید دوباره اخم کرد و با چشماش برام خط و نشون کشید

و منم بی توجه بهش پیش فاطمه رفتم و ایستادم

همگی از خونه خارج شدیم آقا بزرگ به خوشی برگشته بود تا به مهموناش برسه

آقا احسان و فریبا خانم و فاطمه رفتن سمت ماشین آقا احسان و امیر علی و امیر حسین و زهره به

طرف ماشین امیر حسین.... زهره برگشت سمت من و گفت: بیا دیگه ماریا جان

به امیر علی نگاه کردم که بی توجه به من صندلی جلو نشست

ماریا: میرم پیش فاطمه یه کاری باهاش دارم

زهره: هر طور راحتی

به طرف ماشین آقا احسان رفتم و به چشم غره های امیر علی هم توجه نکردم فکر کرده کیه در

ماشین رو باز کردم و کنار فاطمه نشستم

فاطمه: افتخار دادید خانم

خندیدم و گفتم: مهر بونم دیگه

فاطمه: برو منکرش لعنت

تا رسیدن به مقصد فاطمه خیابونها رو نشوند میداد و از محلهای دیدنیش میگفت اینقدر حرف

زدیم اصلا نفهمیدیم کی رسیدیم

زهره اینا زودتر از ما رسیده بودن و منتظر ما بودن از ماشین پیاده شدم و با سرخوشی به طرفشون

رفتم خیلی خوشحال بودم که میتونستم بهار اینا رو ببینم خیلی دلتنگشون بودم حتی صورت

عصبانی امیرعلی هم از خوشحالیم کم نکرد

در باز شد و وارد شدیم در چهار چوب در بهار رو دیدم به طرفش پا تند کردم و در آغوشش گرفتم

خاله ستاره و عمو فریدون و بهزاد به همراه یه مرد وزن مسن که پدر و مادر عمو فریدون بودن رو

شناختم از بهار جدا شدم و سلام دادم و دوباره همه شروع به روبوسی و تبریک عید شدن بهزاد

داشت با فیگور بغل کردن به طرفم میومد که به فرانسه گفتم

ماریا: پسر دایی قلدرت دست و روبوسی با نامحرم رو قدغن کرده

اونم مثل من به فرانسه گفت: غلط کرده خواهر منو اذیت کرده

داشتم باهاش حرف میزدم که عمو فریدون بغلم کرد و گفت: بیخود کرده مگه من میتونم دخترم

رو بغل نکنم

البته اینا رو به فرانسه گفت و گرنه امیر علی پوست از سرم میکند

ناخود آگاه نگاه نگاهم به طرف امیر علی رفت که داشت با اخم به ما نگاه میکرد به درک من که بردش

نیستم گوش به فرمانش باشم

مادر عمو فریدون به طرف آمد و گفت: ولش کن فریدون بینمش دختر خوشگلم رو

عمو فریدون منو از بغلش بیرون کشید ولی ولم نکرد دستش رو دور شونم حلقه کرد و گفت

بفرمایید اینم دختر کوچولوی خودم.... ماریا

این وسط پوز خند امیر علی بد جور رو اعصابم بود

مادر جون بغلم کرد و گفت: حتی اگر عکسات هم خوشگلتری

صدای فاطمه آمد که گفت: مادر جون ما هم هستیم ها

مادر جون: الهی فدای دختر حسودم بشم من

فاطمه: ۱۱۱۱ مادر جون من کجام حسوده

مادر جون به طرف امیرعلی رفت و محکم بغلش کرد و دوتا ماچ آبدار از گونش کرد که امیرعلی

صورتش رو جمع کرد که منم ریز ریز میخندیدم

مادر جون: قربونت برم مادر دلم برات یه ذره شده بود

امیرعلی: خدا نکنه منم دلم براتون تنگ شده بود

مادر جون: آره از احوال پرسی هات و سر زدناات معلومه

امیرعلی مادر جون رو به خودش فشورد و گفت: فدات بشم درگیرم

بالاخره رضایت دادن بریم بشینیم آقایون جلوتر راه افتادن و خانمها پشت سرشون

آقا احسان و عمو فریدون با پدر عمو فریدون روی مبل سه نفره نشستن و زهره و امیرحسین هر

کدوم روی مبل تکیه نفره که پیش هم بودن نشستن وامیر علی روی مبل دو نفره نشست ونا

محسوس به من اشاره کرد که کنارش بشینم اما من بیتوجه بهش که انکار نفهمیدم چی گفتی

کنار بهار روی مبل تک نفره نشستم که بهزاد دوباره به فرانسه گفت: کرم از خودت بد جور ضایح

کردی

ورفت پیش امیر علی نشست فاطمه هم پیش زهره روی مبل تک نفره نشست و فریبا خانم و خاله

ستاره با مادر جون با هم نشستند

با بیخیالی شونمو بالا انداختم

دم گوش بهار گفتم: کی بر میگردید

بهار: سه هفته دیگه... چطور

ماریا: منم میام

بهار: چی.... مگه باند مافیا رو گرفتن

ماریا: نه... ولی بیشتر از این نمیتونم اینجا بمونم

بهار: چرا چیزی شده.. امیر علی کاری کرده... چیزی گفته

چی بهش میگفتم.... میگفتم دارم وابسته پسر عمه بی احساست میشم میگفتم منی که تا حالا

مردی تو زندگیم نبوده دارم به این مرد زورگو احساس پیدا میکنم

با لحن حرصی بهار از فکر بیرون امدم

بهار: ماریا با توام.... چی شده

ماریا: هیچی فقط میخوام برگردم هر جور که شده دیگه نمیخوام اینجا باشم

بهار مشکوک بهم نگاه کرد منو میشناخت حتی میتونم بگم بهتر از خودم بیخود نبود این همه

سال با هم بودیم واز ریز درشت زندگی هم خبر داشتیم

بهار با حالت دلخوری گفت: حالا دیگه من غریبم

به امیر علی نگاه کردم که داشت با بهزاد حرف میزد یهو برگشت سمت من منم زود نگاهم رو

ازش گرفتم و به بهار دوختم بهار با چشمهای ریز شده گفت: ماریا... تو... تو... عاشق شدی....

عاشق امیرعلی شدی

خدا روشکر این حرفها رو به فرانسه میگفت و کسی پیشمون نبود

سرم رو پایین انداختم حرفی برای گفتن نداشتم

بهار: ماریا

ماریا: دیگه نمیتونم اینجا بمونم دارم عذاب میکشم

لحن بغض دارم رو که دید از جاش بلند شد

بهار: ماریا بیا بریم اتاقم رو بهت نشون بدم

فرستی به من نداد و زیر نگاه های متعجب بقیه دستم کشید

وارد اتاق شدیم بهار در روبرو گفت: برو بشین وبه تخت اشاره کرد

روی تخت نشستم

بهار: خوب

ماریا: چی میخوای بدونی

بهار: حقیقت رو.... اینکه تو دلت چی میگذره.... اینکه چی شده که وقتی میدونی خطر مرگ

تهدیدت میکنه میخوای برگردی

ماریا: بس کن بهار.... تو که فهمیدی چمه دیگه چی میخوای

بهار با بهت رو تخت نشست وگفت ماریا واقعا تو عاشق امیرعلی شدی

ماریا: عاشق که نه... ولی... ولی... کششی که بهش دارم رو نمیتونم انکار کنم

بهار: بهش گفتی

ماریا: نه

بهار: شاید اگه بدو....

نداشتم حرفش رو کامل کنه وگفتم: من دیدم چه طور عشق غزاله رو نادیده گرفت... هنوز گریه

های اون شبش رو یادمه امیر علی اهل عشق و عاشقی نیست

بهار: تو با غزاله فرق داری امیر علی از اولشم اون رو نمیخواست... تو الان زنتی

ماریا: صوری... البته

بهار: چه صوری چه واقعی.... تو الان محرمشی خیلی از غزاله جلوتری

ماریا: اون علنا میگه اهل ازدواج نیست من که نمیتونم عقیدش رو تغییر بدم

بهار: نمیدونم چی بگم احتمال هر چیزی رو میدادم جز این.... میخوای یه مدت بیای اینجا پیش ما

بمونی

ماریا:میشه...اگه بشه که عالی میشه

بهار:چرا که نه...مادر جون خیلی خوشحال میشه... الان این قضیه رو مطرح میکنم

لبخندی زدم که صدای مادر جون آمد

مادر جون:بهار کجا رفتین بیاین یه چیزی بخورین

بهار:الان میایم... پاشو یه آبی به دست و صورتت بزن بریم

بلند شدم و به طرف سرویس داخل اتاق رفتم اگه یه مدت میومد اینجا واز امیرعلی دور میموندم

عالی میشد

بعد از شستن دست و صورتم امدم بیرون

بهار:بیا یه کم کرم بزن به صورتت ارایشو تمدید کن

ماریا:چرا

بهار:معلومه گریه کردی چشمتا قرمز ه ارایشتم که رفته

کمی آرایش کردم قرمزی چشمام کم شده بود معلوم نبود

ماریا: خوب شد

بهار: آره بریم

از اتاق خارج شدیم و به طرف سالن رفتیم

فریبا خانم: بیاین دخترا مادر جون چایی آورده

روی مبل نشستم چشم امیرعلی رو من بود و مشکوک به من نگاه میکرد انگار که متوجه بشه

گریه کردم الکی نیست که پلیس شده چشماش مثل عقاب شکاریه

سرمو پایین انداختم وبا فنجان چایم مشغول شدم

مادر جون: چرا ساکتی ماریا جان

ماریا: خوب... چی بگم

خاله ستاره: غریبی نکن عزیزم... ایران چه طوره خوش میگذره

ماریا: بله... خوبه... ولی دلم برای خونه تنگ شده

خاله ستاره: عجله نکن عزیزم... امیدوارم هر چه زودتر کار پدرت تموم بشه

ماریا: منم امیدوارم

به اصرار مادر جون شام هم اونجا موندیم اما من فقط میخوام برم خونه... دلم تخته رو

میخواست ویه سکوت که بتونم فکر کنم

فاطمه: ماریا... چیزی شده

سرمو بلند کردم

ماریا: چی

فاطمه: میگم چیزی شده. خیلی تو خودتی

چقدر ضایع من

ماریا: نه خوبم... کمی خستم

زهرا: میخوای برو به کم دراز بکش

لبخند کم چون زدم و گفتم: نه خوبم....میشه برم تو حیاط کمی قدم بزنم

فاطمه: چرا که نه عزیزم.... میخوای باهات بیام

ماریا: نه ممنون

بلند شدم و به حیاط رفتم حیاط قشنگی داشتن به حوض بزرگ وسط حیاط که دور تا دورش

گلدون بود و به فواره وسطش به طرف حیاط به تخت بود که روش فرش انداخته بودن و به بافت

کاملا سنتی و مخصوص ایران داشت

روی تخت نشستم خودمم نمیدونم چم بود دستم رو زیر چونم گذاشتم و به فواره خیره شدم

ماریا: نه بابا... من مال اینجا نیستم... اینجا موندن سخته

بهزاد: فعلا پاشو بریم تو بعدا صحبت میکنیم... سر ما میخوری

باشه ای گفتم واز جام بلند شدم وبه طرف خونه رفتیم

وارد خونه شدیم فاطمه وزهره وبهار یه گوشه نشسته بودن به طرف اونا رفتیم

ماریا: دارین چیکار میکنین

زهره: بیا اینجا داریم غیبت میکنیم

غیبت دیگه چیه انگار حالت صورتتم خیلی متعجب بود که زدن زیر خنده

بهار: برین خودتون رو مسخره کنید... بیا اینجا ماریا

به کنار خودش اشاره کرد که نشستم وادامه داد: وقتی پشت سر کسی که نیست حرف میزنن

میشه غیبت

اهانی گفتم و از ظرف آجیلی که فاطمه جلوم گذاشته بود چند تا برداشتم.... نه بابا خوشمزن

دختر در مورد مسائل مختلف حرف میزدن از قیمت طلا گرفته تا لباسی که تو فلان مغازه دیده

بودن و منم فقط شنونده بودم

وقت شام رسید و مادر جون به کمک خاله ستاره و فریبا خانم شام رو آماده کرده بودن و ما هم میز

رو چیدیم

همه دور میز نشستیم با اینکه کنار امیرعلی جا بود من کنار بهزاد نشستیم که با پوز خند امیرعلی

مواجه شدم که اصلا خوشم نیومد غذا خیلی خوشمزه بود ولی من دیگه اشتها نداشتم

بعد از شام پدر بزرگ امیرعلی به ما عیدی داد به من وزهره و فاطمه و بهار یه صندوقچه کوچیک

که جا طلا بود و جنسش از نقره بود که روش کنده کاری شده بود رو داد خیلی زیبا بود من که

خیلی خوشم آمد اگه اینطور ادامه پیدا کنه من هر سال عید رو به ایران میام

کادو امیرعلی وامیر حسین و بهزاد هم به قاب عکس خاتم کاری بود

برای خاله ستاره و فریبا خانم هم تابلو فرش گرفته بودند و کادوی آقا احسان و عمو فریدون هم

انگشتر عقیق بود و برای نازنین کوچولو هم به عروسک خیلی خوشگل

فاطمه میگفت هر سال پدر بزرگش از اشیاء سنتی و اصیل ایرانی برای عیدی دادن استفاده میکنه

که به نظر من خیلی جالب امد

همه نشسته بودیم که یهو بهار گفت: ماریا چند روز بیا بمونم اینجا پیش من... منم خیلی حوصله

ام سر میره

همه منتظر به من نگاه میکردن

ماریا: چرا که نه.... حتما

فاطمه: نه خیر ماریا تازه آمده خودمون هم درست و حسابی ندیدیمش تو بیا خونه ما

فریبا خانم: اره بهار جان تو بیا چند روز خونه ما.... هنوز خونه ما نیومده ها

بهار مستاصل به من نگاه کرد خراب کردی بهار خانم....

بهار: من دوست دارم ماریا بیاد اینجا خوب

داشت خرابترش میکرد

خاله ستاره: چه فرقی میکنه عزیزم تو برو خونه عمه ماریا هم غریبی نکنه

بیا من میخوامت خودمو نجات بدم. اینم سر بارم شد

بهار به من نگاه کرد و منم یه لبخند مصنوعی زدم و گفتم: اره بیا بهار جان

وزیر لب به فرانسه گفتم: دست و پا چلفتی

که به زور خندشو رو کنترل کرده بود

بهار: باشه پس... فردا میام

بالاخره قصد رفتن کردیم این دفعه امیر حسین وزهره با ماشین خودشون رفتن خونشون و ما هم

همه با ماشین آقا احسان برگشتیم

وقتی رسیدیم خونه سریع شب بخیری گفتم و رفتیم تو اتاقم

لباسامو با یه تاپ آستین حلقه ای لیمویی و شلوار سفید راحتی عوض کردم جلوی میز توالت

نشستم و در حال پاک کردن آرایشم با دستمال مرطوب بودم که در اتاقم باز شد و امیر علی آمد

داخل تعجب کردم همیشه در میزد

ماریا: این اتاق در داره ها... شاید وضعیت مناسب نبود که آمدی داخل

امیر علی: ایا مثلاً چی کار میکردی که وضعیت مناسب نبود

ماریا: چه میدونم شاید لباس تنم نبود که همینجوری میای

امیر علی: هه... یادت رفته من شوهرتم

ماریا: اینقدر شوهر شوهر نکن کارت رو بگو

آمد جلو که ناخودآگاه از جام بلند شدم بازوم رو محکم گرفت وگفت: هیچ معلومه امروز چه مرگته

که من شدم جن وتو بسمالله

چی گفت نفهمیدم فکر کنم خودشم فهمید که منظورش رو نفهمیدم... فشار انگشتهاشو رو بازوم

بیشتر کرد وگفت: چرا از من فراری

ماریا: ول کن دستم رو شکستی

یه نگاهی به بازوم انداخت کمی دستشو شل کرد ولی بازوم رو ول نکرد

امیرعلی: بگو چته چرا از من دوری میکنی

ماریا: من چیزیم نیست فقط امروز یه کم بی حوصله بودم

امیرعلی: برای چی گریه کردی

ماریا: کی

امیرعلی: وقتی با بهار رفتید اتاق

چقدر تیز بود شوهر زبروزرنگ هم در دسره ها

ماریا: میخوام برگردم فرانسه

امیر علی: چرا.... مگه کار پدرت تموم شده

ماریا: نه... دیگه نمیخوام اینجا بمونم خسته شدم... من مال اینجا نیستم

امیر علی: فکر کردی اینقدر بی غیرت شدم که بزارم زنم بره تو دل یه مشت قاتل و قاچاقچی که

به خونش تشنه ان

ماریا: اینقدر غیرت رو به رخ من نکش..... طلاق میگیریم ومیرم

امیر علی: پدرت تو رو به من سپرده و تا وقتی که اون نگه تو حق رفتن از اینجا رو نداری اینو خوب

تو گوشت فرو کن

یه فشار محکم به بازوم داد ولم کرد که آخم در امد

ماریا:ببین چی کار کردی فردا دوباره کبود میشه.... تازه کبودیش خوب شده بود.... فقط بلدی

زورت رو به رخ آدم بکشی

امیرعلی دستش رو به صورتش کشید وچشماش رو بست وزیر لب گفت استغفرالله

رو تخت نشستیم که گفت:تقصیر خودته اعصابم رو به هم میریزی

ماریا:اصلا من میخوام برم پیش بهار تا وقتی هم که اینجان پیشش میمونم

امیرعلی:تو اونجایی هستی که من هستم.... فهمیدی

اینو گفت ورفت خدایا آدم قحط بود که سر راه من گذاشتی نمیشد یه کم لطیف تر وبا

احساسترش رو تو زندگیم میزاشتی

رونخت دراز کشیدم ونفهمیدم چه جووری به خواب رفتم

صبح وقتی از خواب بیدار شدم کمی کسل بودم فکر کنم سرما خوردم بلند شدم وبعد از شستن

دست و صورت‌م به جین تیره با بافت کالباسی رنگ پوشیدم موهامو رو هم شونه کردم و دم اسبی

بستمشون به آینه نگاه کردم تیپم خوب بود امیر علی خودش گفت که باباشه محرمه و نیازی به

حجاب نیست

از اتاق امدم بیرون صداشون از آشپزخانه میومد من رفتم به اون سمت همه سر میز بودن و فریبا

خانم داشت چای میریخت

ماریا: سلام.....صبح بخیر

همگی جوابم رو دادن البته به جز امیر علی

فاطمه: سلام ماریا بیدار شدی.... بیا بشین

وبه کنار امیر علی اشاره کرد اول نمیخواستم برم بعد یاد دیشب افتاد و کنارش نشستم

کمی از چایم رو خوردم گلوم هنوز میسوخت

فریبا خانم: ماریا جان... سرما خوردی

ماریا: فکر کنم... کمی گلووم میسوزه

آقا احسان: امیر علی بعد صبحانه بپوش بیمارستان

تا اسم بیمارستان امد منصرف شدم از بیمارستان بپوشم و علتش مادرم بود که به خاطر

مریضیش مدت زیادی در بیمارستان بستری بود و من هر وقت میرفتم اونجا و اون رو تو اون وضع

میدیدم بیشتر افسردگی میگرفتم تقریبا بعد از فوت مادرم دیگه بیمارستان نرفتم

ماریا: نه زیاد مهم نیست یه قرص بخورم خوب میشم

فاطمه: مطمئنی... یه وقت بدتر نشی

ماریا: نه خوبم نگران نباش

بعد از صبحانه مادر امیر علی به جوشونده که به گفته خودش آویشن و بابونه بود رو بهم داد که

واقعا تاثیر گذار بود که حالم رو خوب کرد ولی بعد از فهمیدن اینکه نهار رو خونه آقا جان دعوت

هستیم و باید برای عید دیدنی بریم پنجر شدم

به اتاقم رفتم حوصله انتخاب لباس نداشتم همون مانتو شلوار دیشبی رو پوشیدم و برای اینکه

رنگ پریده به نظر نیام کمی آرایش کردم موبایلم رو توی جیبم گذاشتم واز اتاق امدم بیرون

وهمزمان امیر علی هم آمد بیرون

یه شلوار کتون مشکی با پیرهن مردونه خاکستری که یه کاپشن چرم مشکی روش پوشیده بود

تیپ اسپرت بیشتر بهش میومد

امیر علی: حاضری

ماریا:اره بریم.... امممم.....میگم اگه پدر بزرگت ناراحت میشه من نیام... هان

امیر علی: الان همه اونجا جمعن.... نمیخوام دوباره قضیه غزاله رو پیش بکشن

سرمو تگون دادم واز پله ها رفتم پایین مثل اینکه ما از همه زودتر حاضر شده بودیم روی مبل

نشستم امیر علی هم داشت باگوشیش صحبت میکرد واز حرف هاش معلوم بود که داره با محسن

حرف میزنه

با گوشیم کمی تو نت چرخیدم واز اخبار فرانسه مطلع شدم برای بابا هم پیام فرستادم تا هر وقت

دید باهام تماس بگیره

بالاخره همه آمدن و از خونه بیرون آمدیم قرار بود زهره اینا هم خودشون بیان سوار ماشین شدیم

این دفعه امیر علی پشت رل نشست و ماشین رو روشن کرد وراه افتادیم

امیر علی جلوی یه خونه ویلایی البته بیشتر شبیه باغ بود نگه داشت وپیاده شدیم کمی استرس

داشتم نمیخواستم جایی باشم که ممکنه تحقیرم کنه یا بهم توهین بشه

امیر علی کنارم ایستاد وگفت: نگران نباش تا من پیشتم کسی جرات نداره بهت چیزی بگه

اینطور که فهمیدم همه از امیر علی حساب میبردن واین به خاطر شغش و شخصیتش بود که همه

رو وادار به اطاعت میکرد

کمی خیالم راحت شد فکر کنم امروز برعکس دیروز باید بجسمم به امیرعلی

فاطمه زنگ در رو زد و درو رو باز کردن وارد خونه شدیم یه باغ خیلی بزرگ و زیبا بود فکم

چسبید به زمین یه استخر بزرگ گوشه باغ و باغچه های پر از گل رز

دست از دید زدن خونه برداشتم در عمارت باز شد و یه خانم که لباساش نشون میداد که خدمتکار

خونه است در چهار چوب و ایستاد و ما رو به داخل راهنمایی کرد و گفت که بقیه در سالن اصلی

منتظر ما هستن

سالن اصلی سالن فرعی داریم مگه

وارد سالن شدیم آقا جون مثل سری قبل که دیدم حاکم وار روی مبل سلطنتی نشسته بود

و خانواده عموی امیر علی از جمله غزاله هم بودن و چند نفر دیگه که من نمیشناختمشون

با همه دست دادیم و عید رو تبریک گفتیم و من کنار امیرعلی نشستم همه نگاهها به من بود و این

منو اذیت میکرد کمی بعد زهره و امیر حسین هم آمدن و یه کمی جو عوض شد

نگاه غزاله اروم بود ولی از چشماش هم میشد فهمید ناراحته و من اینو نمیخواستم

خدمتکار امد وازمون پذیرایی کرد این طور که معلوم بود وضعیت مالی خانواده پدری امیر علی

خیلی بهتر از خانواده مادریشه ولی اون راحتی که من دیشب تو خونه مادر جون اینا داشتم رو

اینجا ندارم

هر کسی گروهی تشکیل داده بود ودر حال صحبت کردن بود و من از کنار امیرعلی جم نخورده

بودم ولی فهمیدم که خانواده است که من تازه باهاشون آشنا شدم خانواده عمه امیر علی بودن

که عمه وشوهرش واقعا آدمهای محترمی به نظر میرسیدن که دوتا پسر بیست ساله دوقلو به

نامهای محمد واحمد داشتن که بچههای شیطونی بودن ومدام سر به سر بقیه میذاشتن

موقع نهار همه سر به میز بزرگ هجده نفره نشستیم چند نوع غذا دسر وسالاد بود که با کمال پر

رویی همشو تست کردم خوب برای تماشا که نداشته بودن فکر کنم از ایران برم از هیکل بیفتم

بس که غذاهای اینجا خوشمزه وچرب وچیلیه

بعد نهار تو سالن نشسته بودیم که متوجه شدم غزاله رفت بیرون تو باغ یواش به گوش امیر علی

گفتم

ماریا: میخوام برم باغ رو بینم

امیر علی برگشت طرفم و گفت

امیر علی: برو زود بیا... مواظب باش

سرمو به معنی باشه تکون دادمو بلند شدم

وارد باغ شدم کمی چشم چرخوندم غزاله تو آلاچیق نشسته بود و تو فکر بود

رفتم جلو و گفتم: مزاحم نیستم

غزاله تازه متوجه من شد و گفت: اینجا چی کار میکنی

ماریا: میتونم بشینم

غزاله بی تفاوت گفت: بشین

رو به روش نشستم و بهش خیره شدم وقتی نگاه خیرمو دید گفت: چیه

بی مقدمه گفتم: از دست من ناراحتی

غزاله: نمیدونم شاید

ماریا: ولی من دوست ندارم کسی از دستم دلخور باشه

غزاله: میدونی بیشتر این قضایا تقصیر کیه

همینجوری نگاش کردم که دوباره ادامه داد: تقصیر بزرگترها مونه که همه جا نشستن و گفتن غزاله

نشون کرده امیر علیه... آنقدر گفتن و گفتن که باورم شد از هفده سالگی فقط به فکر امیر علی

بودم به هیچ چیز و هیچ کس جز اون فکر نکردم... هه

یه کم سکوت کرد و دوباره ادامه داد: میدونی چقدر خواستگار خوب داشتم که به خاطر امیر علی

ردش کردم... اونشب که امیرعلی که من دوستش ندارم فقط ادعایی عاشقی میکنم کمی بهم

برخورد ولی الان که فکرش رو میکنم میبینم راست میگه امیرعلی هیچ کدوم از معیارهای من رو

برای ازدواج رو نداشت و من سعی میکردم اون رو تغییر بدم..... من همیشه دوست داشتم شوهرم

باهام همکار یا حداقل رشته تحصیلی مون یکی باشه که امیرعلی اینجوری نبود یا اینکه خیلی

احساسی باشه و تو ابراز احساساتش مغرور نباشه

زدم زیر خنده که با تعجب بهم نگاه کرد

غزاله: چیه

به خنده گفتم: هیچی یه لحظه به این فکر کردم امیرعلی جملات عاشقانه بگه... اصلا بهش میاد؟

اونم مثل من به خنده افتاد

غزاله: واقعا خیلی تو داره من تا حالا خندیدنشو ندیدم چه برسه ابراز احساسات

ما: میدونی غزاله زندگی با مردهایی مثل امیرعلی سخنه من با یکیش تا به حال زندگی کردم...

پدر من حتی تو سخت‌ترین روزهای مادرم هم نتونست کنارش باشه.... همیشه درگیر ماموریتاش

بود.... برای زندگی با همچنین آدمهایی یا باید عاشق باشی یا کم توقع.... با معیارهایی که تو داری

نمیتونی با امیر علی خوشبخت باشی

غزاله:اره.... میدونم.... یعنی تازه چشمم داره باز میشه

یه کم سکوت کردیم بعد غزاله با هیجان گفت:یکی از استادام چند وقتیته داره بهم نخ میده

با تعجب گفتم:چه میده

نخ؟به چه دردی میخوره

غزاله:ای بابا نخ دیگه.... چه جوری بگم از من خوشش آمده میخواد بهم بفهمونه

ماریا:بهت پیشنهاد دوستی داده

غزاله: نه تا اون حد... یعنی من اجازه ندادم... پسر خوبیه سی وشش سالشه دکترای فیزیک

هسته ای داره هم مدرسی دانشگاهه هم تو یه پژوهشی کده کار میکنه

ماریا: اینجور که معلومه ازش خوشش آمده

غزاله: ای بگی نگی تازه به چشمش آمده

لبخندی زدم و گفتم: خوشحالم برات

غزاله سرش رو بلند کرد و گفت: اوه... اوه جناب سرگرد زیر نظرمون داره... الانه که بیاد سراغمون

به پنجره نگاه کردم امیرعلی از پشت پرده داشت بهمون نگاه میکرد

که وقتی دید ما متوجه شدیم کنار رفت

ماریا: خیلی خود رای و زور گوه

غزاله: پس پرش به پرت خورده

ماریا: چی

غزاله: هیچی ولش کن پاشو بریم داخل....

بلند شدیم وبا هم به طرف عمارت رفتیم

نرسیده به در عمارت گفتم: غزاله

به طرفم برگشت و نگاهم کرد ادامه دادم: من باعث شدم که...

نذاشت ادامه بدموگفت: تو باعث نشدی این اتفاق دیر یا زود میوفتاد و چه بهتر که زودتر افتاد

ومنو از این خواب خرگوشی بیدار کرد

خواب خرگوشی دیگه چیه... ولش کن حالا الان میگه این دختره چقدر گیجه

ماریا: من اصلا دلم نمیخواست امیر علی از ارث محروم بشه

غزاله زد زیر خنده تعجب کردم راضیه که هیچ ارثی به امیر علی نمیرسه

غزاله: آقا جون فقط تهدید کرد امیرعلی اولین نوشته ویه جور دیگه دوستش داره وروش حساب

باز میکنه آقا جون هیچ وقت این کار رو نمیکنه

ماریا:خوبه من اصلا دوست ندارم به خاطر من مشکلی برای کسی پیش بیاد

غزاله: نه ترس... تو چقدر ساده ای دختر....

بعد دوباره با ترس گفت: وای ماریا درباره اون قضیه به کسی چیزی نگي ها

ماریا:کدوم قضیه

غزاله: ای بابا... در باره استادم... نخ دادن...

ماریا:نه خیالت راحت باشه چیزی نمیگم

غزاله: بیا بریم دیگه

وارد خونه شدیم همه مشکوک به ما نگاه میکردن.... وای

ماریا:اینا چرا اینجوری نگاه میکنند

غزاله: هیس... بیا... انتظار داشتن با هم دعوا کنیم

ماریا: دعوا برای چی

غزاله: ول کن بیا... برو بشین پیش امیر علی

اینو گفت و رفت نشست پیش برادرش و منم رفتم پیش امیر علی نشستم که اروم گفت: یه ساعته

بیرون چیکار میکنید

ماریا: حرف میزدیم

امیر علی: در باره؟

چقدر فضوله... دقیقا به چشمش نگاه کردم و گفتم: خصوصی بود

امیر علی معلوم بود که به زور داره خودشو کنترل میکنه تا نزنه لهم کنه گفت: تو خونه حرف

میزنیم

ماریا: نه حرف نمیزنیم... یه بار گفتم که خصوصی بود

جوری که کسی متوجه نشه دستم رو گرفت و محکم فشار داد که گفتم الانه که انگشت های دستم

بشکنه و با لحنی که معلوم بود داره مسخره میکنه گفت

امیرعلی: تو زن و شوهری که خصوصی و عمومی معنی نداریم عزیزم

عزیزم از صد تا فحش بده تر بود گرم از خودشه من نمیخوام اذیتش کنم اونم با کاراش هی

میگه بیا دعوا کنیم درسته دوستش دارم ولی تو سری خور بار نیومدم اروم تو گوشش گفتم

ماریا: زن و شوهر واقعی نه صوری.... عزیزم

مثل خودش عزیزم رو ناجور گفتم که یه چشم غره بهم رفت و دستمو ول کرد... انگشتهام پرس

شد به فرانسه گفت: امیدوارم دستت بشکنه

که زود از گفته خودم پشیمون شدم

داشتم اروم دستمو ماساژ میدادم که دیدم و پوزخند زد عصبانی شدم و نتونستم خودمو کنترل

کنم که گفتم: غیرتتم دیدیم.... جناب شوهر

بد جور عصبانی شد اینو از نفسهای بلند و نبض گردنش میشد فهمید... خوبه همه مشغول بودن

و کسی حواسش به ما نبود

بعد از کلی حرص خوردن بالاخره رضایت دادن و قصد رفتن کردن... اکه یه کم دیگه میموندیم یه

دعوای حسابی با هم میکردیم

بازم امیرعلی پشت فرمون بود قرار شد بریم خونه مادر زهره عید دیدنی اول میخواستیم نرم وبگم

منو برسونن خونه ولی احتمال دادم به وقت امیرعلی هم بگه پیش من میمونه که از ترسم چیزی

نگفتم این دفعه دیگه میزد از وسط نصفم میکرد.... یکی نیست به من بگه تو که ازش میترسی

چرا سر به سرش میزاری

رسیدیم خونه مادر زهره اون جور که فاطمه تو راه آمار داد زهره یه برادر همسن امیرحسین داره

که تازه ازدواج کرده که اسمش یوسفه ویه خواهر کوچکتر از خودش داره که مجرده واسمش

زهراست

خوانواده خوبی بودن مخصوصا زهرا که دختر خونگرم و ساده ای بود وصمیمیت من وقتی بیشتر

شد که فهمیدم داره مترجمی زبان فرانسه میخونه وسال دیگه لیسانس میگیره

امدنی مادر زهره خیلی اصرار کرد که شام بمونیم اونجا که من از خدا میخواستم قبول نکنن فقط

میخواستم بریم خونه ویه دوش حسابی بعد از این همه ماچ وبوس بگیرم در همون لحظه مادر

زهرا یه ماچ آبدار از گونم کرد و یه کادو بهم داد وگفت اینم پا گشاته که من نفهمیدم پا گشا

چیه.... نگاهم به امیر علی افتاد که چشماش داشت میخندید....بیشعور میدونه من از بوسه بدم

میاد

سوار ماشین شدیم کادو رو بالا گرفتیم وگفتم پا گشا چیه

فربیا خانم وفاطمه خندیدن که فاطمه گفت: تو ایران رسم داریم وقتی تازه عروس خونه فامیلاش

میره برای خوش آمد گویی وتبریک گفتن یه کادو بهش میدن واسمش رو میزارن پاگشا

ماریا: آهان..... من که عروس نیستم

فاطمه: ول کن این حرفها رو... کادو رو بچسب

ماریا: بازش کنم

فاطمه: باز کن ببینیم چیه

کادو رو باز کردم... یه پارچه حریر آبی با گلهای سبز و سفید بود

فاطمه: ۱۱۱۱ مامان پارچه چادریه

فریبا خانم: خودم برات میدوزمش یادگاری داشته باشی

ماریا: خیلی قشنگه

فریبا خانم: اره قشنگه دستش درد نکنه

خودم رو تو چادر تصور کردم من همین روسری رو هم به زور تحمل میکنم چه برسه به چادر اما

به قول فریبا خانم برای یادگاری بد نیست

ساعت بود که رسیدیم خونه رفتم اتاقم ولباسامو در آوردم وپریدم حموم آب گرم رو باز کردم

وزیرش وایستادم.... اخیشش... چه خوبه....

نیم ساعت تو حموم بودم حوله صورتی رنگم رو برداشتم ودور خودم پیچیدم واز حموم زدم

بیرون جلوی آینه در حال گرفتن آب موهام با حوله بودم که در اتاق یه دفعه باز شد... چه کسی

جز امیرعلی بدون در زدن میاد تو آخه

بر گشتم سمتش که هول شد وگفت :لباس بپوش میام

و زود در رو بست ورفت بیرون....

دره اتاق رو قفل کردم ازش بعید نبود دوباره در نزده وارد بشه لباسام رو پوشیدم در حال خشک

کردن موهام بودم که صدای در امد

امیرعلی: میتونم پیام تو

پوووووف باز آمد

قفل در رو باز کردم و وارد شد

امیرعلی: چرا در رو قفل کردی

ماریا: چون به نفر عادت داره در نزده بیاد تو

با لودگی گفت: من شوهرتم اشکالی نداره

فکر کنم عقده شوهر شدن داشت بیچاره خوبه به آرزوش رسوندم

ماریا: حریم خصوصی که میدونی چیه

باز اخم کرد

رو تخت نشستم و مشغول شونه زدن موهام شدم

ماریا: کاری داشتی که اونجوری با عجله وارد شدی

امیرعلی رو صندلی میز توالت نشست و گفت: غزاله چی میگفت

ماریا: یه بار که گفتم خصوصی بود... اگه به تو مربوط میشد میگفتم

امیرعلی: یعنی میگی به من ربطی نداره

ماریا: دقیقا....

امیرعلی: من که دیر یا زود میفهمم

ماریا: آفرین... باز جویی تموم شد جناب سرگرد...

ابروهاشو تو هم کشید و رفت بیرون

بعد شام زود خوابیدیم حوصله نداشتیم و کمی خسته بودم

صبح که وقتی بیدار شدم زیر دلم وپاهام درد میکرد... اه لعنتی وقت ماهیانه ام بود همیشه

اینجوری میشد وای خاک به سرم پد ندارم

از جام بلند شدم ساعت صبح بود فکر کنم همه خواب باشن سر کوچه یه سوپر مارکت بود که

امیدوارم باز باشه

لباسمو پوشیدم واز اتاقم امدم بیرون آروم رفتم بیرون ودر ورودی رو باز کردم ورفتم حیاط

میخواستم در کوچه رو باز کنم که صدای امیرعلی امد

امیرعلی: خانم کجا تشریف میبرن

این از کجا امد بر گشتم دیدم با گرمکن شلوار ورزشی داره میاد طرفم وروبه روم ایستاد

امیرعلی: کجا میری این وقت صبح

ماریا: خرید

امیرعلی: ایا خرید چی اونوقت

ماریا: پد

امیر علی عین گیجا گفت: چی؟

ماریا: پد بهداشتی... وقت ماهیانه

امیر علی چشمش گرد شد سرش رو به نشونه ناسف تکون داد و گفت: از کجا میخواستی بگیری

ماریا: سر کوچه سوپرمارکت هست

امیر علی عصبی گفت: ای خدا ببین کارمون به کجا کشیده... اونجا الان بسته است تو برو تو من

میرم میگیرم

اینوگفت وسریع در کوچه رو باز کرد ورفت بیرون خوب چرا عصبانی شد من که چیزی نگفتم

نیم ساعت بعد امیر علی با ده بسته پد برگشت چه خبره انگار میخوام احتکار کنم

ساعت ده بود که در اتاقم زده شده برای صبحانه هم نرفته بودم فقط یه قرص خورده بودم ودراز

کشیدم

ماریا: بله

ماریا: امیر علی... صبح داشتم میرفتم بخرم که دید گفتم خودش میره میخره

فاطمه زد زیر خنده اینقدر خندید که سرخ شد با تعجب نگاهش کردم

با خنده گفت: خیلی باحالی دختر... داداش منو وادار به چه کارهایی که نمیکنی

ماریا: چیه مگه

فاطمه: هیچی... استراحت کن

اینوگفت دوباره خندید و رفت بیرون

امروز یک هفته است که امیدیم شیراز و تقریباً خونه همه فامیل های امیر علی رفتیم بهار هم هر

روز به اینجا سر میزنه

از صبح یه استرس عجیبی به دلم افتاده بود کلافه بودم نمیدونم چم شده بود همش احساس

میکردم قراره یه اتفاق بدی بیفته خیلی نگران بابا بودم پشت پنجره سالن ایستاده بودم و باغ رو

تماشا میکردم

فریبا خانم: چرا نمیشینی ماریا جان

رویا مبل نشستم و گفتم: نمیدونم چرا استرس دارم.... انکار که قراره به اتفاق بدی بیفته

فریبا خانم: انشاءالله که چیزی نیست.... الان برات یه گل گاو زبان دم میکنم

بلند شد و به طرف آشپزخانه رفت گوشیم رو از جیبم در آوردم و برای هزارمین بار شماره بابا رو

گرفتم و بازم گوشی خاموشش مواجه شدم

ماریا: اه... بازم خاموشه

امیرعلی: کی خاموشه... شماره کی رو میگیری

ماریا: بابا... از دیروز دارم تماس میگیرم گوشیش خاموشه... با دوستش زنگ زدم گفت ماموریته

ولی مطمئنم یه چیزی رو ازم پنهون میکرد

امیرعلی: تو که به این ماموریت ها عادت داری

ماریا: آره... ولی به دلشورهاش عادت ندارم

فریبا خانم با یه لیوان برگشت وبه دستم داد وگفت :جوشونده آرام بخشه

کمی ازش خوردم وبقیه رو روی میز گذاشتم

صدای زنگ در آمد بهار وبهزاد بود فاطمه در رو باز کرد ورفت لباس بیوشه امیرعلی هم بهم چشم

وابرو میومد که گفتم :هان

امیرعلی :پاشو لباس بیوش

به لباسام نگاه کردم یه جین مشکی با پیرهن مدل مردونه طوسی رنگ موهام رو هم دم آسیبی

بسته بودم.... مسخره بود بهزادی که منو با لباس شنا هم دیده بود الان پیشش حجاب بگیرم

یه شال مشکیم رو از چوب رختی برداشتم ورو سرم انداختم وروی مبل نشستم وبهش چشم

غره های امیرعلی هم توجه نکردم

بهار وبهزاد داخل شدن وبعد از احوال پرسی روی مبل نشستن

بهار:چیه ماریا.... چرا پکری

ماریا:نگران بابام... چند روزه ازش، خبر ندارم به همکارش هم زنگ میزنم منو میپچونه

بهار کنارم نشست و بگلم کرد و گفت:نگران نباش حتما سرش شلوغه

روبه بهزاد به فرانسه گفتم:میشه تو به جیکوب زنگ بزنی و ازش خبر بگیری

بهباد:چرا خودت زنگ نمیزنی

ماریا:زنگ میزنی یا نه

بهباد:باشه بابا چرا میزنی

گوشیش رو در آورد و مشغول شماره گرفتن شد

امیرعلی با اخم نگاهمون میکرد حتما به خاطر اینکه نمیدونه چی میگیم کلافه است

بهباد در حال حرف زدن با جیکوب بود و هر لحظه چهرش تو هم میرفت اخمش بیشتر میشد بلند

شد وبه گوشه سالن رفت

ماریا: کجا میری... همینجا بشین خوب

با دستش منو به آرامش دعوت کرد وبه طرف گوشه سالن رفت آروم حرف میزد که من متوجه

نمیشدم چی میگه

تلفن رو قطع کرد وبه طرف ما آمد بلند شدم وگفتم: چی شد چی میگفت... خبری داره

یه لبخند مصنوعی زد وگفت: آروم باش چیزی نیست... گفت ماموریت مهمی رفته وممکنه چند

روزی نتونه جواب تلفن رو بده... تو که میشناسی پدرت رو وقتی میره ماموریت گوشی نمیبیره....

گفت هر وقت آمد میگه باهامون تماس بگیره... البته گفت به این زودی ها منتظرش نباشیم چون

ممکنه ماموریتش طول بکشه

نمیدونم چرا نمیتونستم حرفاشون رو باور کنم

بهزاد: پسر دایی تو قرار بود یه چیزی نشون من بدی

امیر علی متعجب گفت: چی

بهزاد: ای بابا یادت نیست اون شب گفتی

وبا چشم اشاره به بیرون کرد

امیر علی گفت: آهان.... اره... الان لباس میپوشم میام

بلند شد و به طرف اتاقش رفت

بهزاد رو به ما گفت: ای بابا شما هم پاشین برین بگردین چیه نشستین تو خونه... این دختر هم

توهم زده داره افسرده میشه

ماریا: افسرده خودتی... برو بابا

بهزاد تک خنده ای کرد و گفت: ما رفتیم خدا حافظ

همون لحظه امیر علی هم از پله ها آمد پایین و با هم از خونه رفتن بیرون

بهار: پاشین ما هم بریم گردش

ماریا: کجا بریم

فاطمه: بریم حافظیه

بهار: عالیه بریم... پاشین حاضر بشین

بلند شدم و رفتم بالا با تلفن بهزاد به جیکوب یه کم خیالم راحت شد ولی هنوز هم کمی استرس

داشتم

امیر علی

از خونه امیدیم بیرون بهزاد ماشین آورده بود سوار شدیم و راه افتادیم

امیر علی: خوب... چی شده که منو از خونه بیرون کشیدی

دیدم بهزاد جواب نمیده بهش نگاه کردم بد جور گرفته بود و تو فکر بود صداش کردم ولی اصلا

نفهمید

دستم رو روی بازوش گذاشتم

امیر علی: بهزاد... چه خبر شده

بهزاد ماشین رو کنار خیابون پارک کرد و سرش رو روی فرمون گذاشت نگران شدم دیگه مطمئن

شدم یه اتفاق بدی افتاده عصبانی شدم و گفتم: د میگی چه خبره یه نه

بهزاد: بابای ماریا.....

اینو گفت و اشکش ریخت

امیر علی: چی شده بهزاد... بابای ماریا چی شده

بهزاد: چهار روز پیش توی یه عملیات چند تا از سر دسته های باند مافیایی رو دستگیر کردن چند

تاشونم کشته شدن یکی از کشته شده ها پسر ریسی باند بوده که به دست پدر ماریا کشته شده

ریسی باند هم برای سر اون جایزه گذاشته دیروز وقتی آقای السون داشته میرفته خونه به

ماشینش حمله شده تمام محافظ هاش رو کشتن و خودشم دزدیدن از دیروز هیچ خبری ازش

ندارن نه میدونن زنده است و نه مرده... جیکوب میگفت امید چندانی به زنده موندنش نداشته

باشیم... و بیشتر مواظب ماریا باشیم

حال بد بهزاد به من هم سرایت کرد ماریا بعد از شنیدن این خبر داغون میشه

امیرعلی: فعلا تا خبر موثقی دریافت نکردیم بهتر راجع این موضوع به ماریا حرف نزنیم

بهزاد:اره... منم همین فکر رو دارم به خاطر همین خواستم با تو حرف بزنم... ماریا طاقت نمیاره

پدرش تنها کسش تو این دنیا بود اگه اتفاقی براش بیفته...ا...

نمیدونم چی بگم حتی نمیتونستم بگم من هستم من تنهاس نمیزارم ولی.....

بهزاد:چیکار کنیم....

امیرعلی:چی رو چیکار کنیم

بهزاد:اگه بابای ماریا مرده باشه چه جووری بهش بگیم... من که نمیتونم

امیرعلی: نمیدونم..... بهتره به کم فکر کنیم.... برو به جای خلوت

بهزاد ماشین رو روشن کرد و راه افتاد چشمام رو بستم و به پشتی صندلی تکیه دادم و فقط دعا

کردم که معجزه ای بشه و پدرش ماریا زنده باشه

ماریا

امروز رفتم حافظیه بنا به گفته فاطمه اونجا مقبره یکی از شعرای بزرگ ایران بود واقعا جای

زیبایی بود و تاثیر خوبی در عوض کردن روحیه من داشت بعد از ظهر بود که امیدم خونه خاله

ستاره و عمو فریدون و اقا احسان و فریبا خانم و امیرعلی و بهزاد همگی تو سالن نشسته بودن

داشتن در مورد موضوعی صحبت میکردن که با آمدن ما بحث رو عوض کردن چهره همگیشون

گرفته بود که من رو نگران کرد

ماریا: اتفاقی افتاده

بهزاد: نه چه اتفاقی... چخبر.... خوش گذشت... کجا رفتین

ماریا: رفتیم حافظیه... خیلی قشنگ بود... من که خیلی خوشم آمد

بهزاد لبخند مصنوعی زد و گفت: چه خوب

ماریا: خبری از بابا نشد

بهزاد: گفتم که چند روز صبر کن

باشه ای گفتم و با اکراه پیششون نشستم کمی در مورد مسائل مختلف حرف زدیم جووری سرم

گرم بود که یادم آمد لباس هام رو هم عوض نکردم از جمع عذر خواهی کردم رفتیم اتاقم تا لباسمو

عوض کنم

لباسهام رو با یه تونیک بلند سبز وشلوار سفید عوض کردم ویه روسری سفید انتخاب کردم تا

سرم کنم قبل از رفتن تصمیم گرفتم تو نت بچرخم واز اخبار جدید مطلع بشم دو روزی بود که

چک نکرده بودم

چند تا خبر مختلف رو خوندم از اعتراضات گرفته تا برگزاری شو لباس... یه لحظه چشمم به یه

خبر خورد خون تو رگهام یخ بست عرقی که از تیغه ستون فقراتم جاری شد رو فهمیدم وای

خدای من

((طی حمله وحشیانه به اتومبیل کمیسر انتونی السون وکشته شدن بادیکاردها و محافظانش

ودزدیده شدن ایشان بعد از دو روز خبری مبنی بر زنده بودن یا مرگ ایشان دریافت نشده))

پس این بود چیزی رو که همه سعی در مخفی کردنش بودن این بود نفسم بالا نمیومد داشتم خفه

میشدم پدر من معلوم نیست تو چه وضعیه اونوقت من رفتم گردش ودارم بگو بخند میکنم... وای

بر من

حالا دلیل رفتار بقیه رو فهمیدم لبخندهای مصنوعی بقیه پس اونا میدونستن

به حالت دو وبدون سر کردن روسری از اتاق رفتم بیرون همه تو سالن بودن فریاد زدم

ماریا: چرا از من پنهونش کردین

همه به سمت من برگشتن

بهباد و بهار سریع به طرفم آمدن

بهار؛ چی شده عزیزم.... چی رو پنهون کردن

بهباد: چی میگي ماریا بیا اینجا بشین

به طرفم آمد که محکم به تخت سینهش زدم چون حرکتی رو پیش بینی نکرده بود تعادلش رو از

دست داد و چند قدم به عقب رفت

امیرعلی به طرفم آمد و دستاش رو دور شونم حلقه کرد و گفت: باشه... باشه.. بیا بشین حرف

میزنیم

منو به زور روی مبل نشوند گریه نمیداشت حرفی بزنم بهار کنارم نشست و گفت: چی شده عزیزم

چرا به دفعه به هم ریختی

محکم بغلش کردم و گریه کردم میون گریه هام گفتم: بابام مرده بهار.... بابام مرده

بهار هین بلندی کشید واشکش جاری شد همه در حال گریه کردن بودن امیر علی به بهزاد اشاره

کرد وبهزاد بهار رو ازم جدا کرد

امیر علی شونه های منو گرفت وبه طرف خودش چرخوند وگفت: ماریا اون نمرده فقط دزدیده

شده.... میفهمی

با گریه گفتم: تو هم میدونستی.... چرا بهم نگفتی

امیر علی: ماهم صبح فهمیدیم... نمیخواستم پنهون کنیم.... فقط میخواستم تا رسیدن خبر موثقی

صبر کنیم....

سر مو رو شونه امیر علی گذاشتم وگریه کردم هیچ کس هیچی نمیگفت کلمه ای برای تسکین

وجود

نداشت اونا چند بار سعی کرده بودن پدرم رو بکشن امکان نداشت حالا که گرفتنش زندش بزارن

کمی نیست به طرف سالن رفتم و روی مبل نشستم

ارنجام رو به زانو هام تکیه دادم و سرم رو با دستام گرفتم که بابا پرسید: چی شد اروم شد

بدون تغییر حالت گفتیم: خوابید ولی بعد از بیدار شدن دوباره شروع میکنه

بهزاد: چه جوری فهمیده

امیرعلی: نمیدونم... ماریا اخبار فرانسه رو میخونه گوشیش رو تخت بود و صفحه اخبار فرانسه رو

گوشیش بود حتما از اونجا فهمیده

گریه فاطمه و بهار رو مخم بود که بهشون توپیدم: شما دیگه چتونه

از صدای داد من ترسیدن و گریشون قطع شد ولی باز صدای فین فینشون میومد

ماریا

وقتی بیدار شدم هوا تاریک شده بود گوشیم رو از روی پا تختی برداشتم و به ساعتش نگاه کردم

هشت شب بود چقدر خوابیده بودم

تازه یادم آمد چه بلایی سرم آمده. و دوباره اشکام جاری شد بدون فکر کردن به چیزی شماره

جیکوب رو گرفتم بعد از چند تا بوق جواب داد

جیکوب: بله

ماریا: جیکوب.... منم ماریا

جیکوب: ماریا.... خوبی

ماریا: نه خوبم نیستم

جیکوب: چرا عزیزم

چقدر از رفتار بچه گانم در گذشته ازش خجالت کشیدم اون صادقانه از احساسش گفته بود ومن

چه رفتار بدی باهاش داشتم

ماریا: بابام..... خبری ازش نشد

جیکوب: من که گفتم مامور....

نداشتم حرفش تموم شه و گفتم: منو گول نزن من از همه چیز خبر دارم.... میدونم دزدیده شده

جیکوب چند لحظه سکوت کرد و گفت: متاسفم... ما نتونستیم ازش محافظت کنیم

ماریا: من میخوام پیام فرانسه

جیکوب: نه اصلا... خیلی خطرناکه جونت در خطره

ماریا: برام مهم نیست من میخوام پیام اونجا

جیکوب: همیشه با همسرت صحبت کنم

باشک گفتم: باشه ولی فرانسه بلد نیست

جیکوب: باشه به انگلیسی حرف میزنم

در اتاق رو باز کردم و چند بار صدایش کردم که به دو از پله ها امد بالا

امیرعلی: چیزی شده...

ماریا: نه.... بیا تو

آمد تو اتاق کوشی رو به طرفش گرفتم و گفتم: یکی از همکارهای باباست میخواد با تو حرف

بزنه... انگلیسی بلدی

سرش رو تکون داد و کوشی رو از دستم گرفت

کمی با هم حرف زدن و کوشی رو قطع کرد

ماریا: چی شد... چی گفت

امیرعلی: هیچی اکه خبر جدیدی بشه بهمون اطلاع میده

آمد نشست رو تخت که گفتم: من باید برم فرانسه

امیرعلی: فعلا که همیشه... بعدا در موردش حرف میزنیم

دراز کشیدم و سرمو رو پای امیرعلی گذاشتم و گفتم: امیرعلی... بابا برمیگرده

وقتی بهش گفتم چه کمکی از دستم من برمیاد گفت که پدر ماریا قبل از اینکه ماریا رو بفرسته

ایران کلی در مورد تو تحقیق کرده و وقتی فهمید تو پلیس شجاع و وظیفه شناسی هستی راضی

شد اونو به ایران بفرسته اون گفت اگه اتفاقی برای من بیوفته امیر علی میتونه از ماریا مراقبت کنه

و اجازه نمیده آسیبی بهش برسه

مدام این حرف تو سرم اگو میشد مسولیت من در قبال ماریا بیشتر شده باید مراقبش باشم تا

آسیبی بهش نرسه

تموم شد.... انتظار تموم شد.... بعد چهار روز انتظار جسد بیجون پدرم رو خارج از شهر پاریس

پیدا کرده بودن در حالی که بعد از کلی شکنجه کشته بودنش و تو یه دره پرت کرده بودن

بعد از شنیدن این خبر گریه نکردم چون اشکی نداشتم.... ناله نکردم چون صدام در نمیومد....

فقط لال شدم.... فقط سکوت کردم.... فقط فکر کردم.... فکر به بیکسیم.... فکر به زندگی بعد از

اینم.... فکر.... فکر.... فکرررر

مگه دیگه چیزی هم برام مونده تا فکرش رو بکنم جز بدبختی... بدبختی فکر کردن داره؟

نه بدبختی فقط بدبختی داره

دو روزه که هیچی نخوردم جز غصه.... مگه بدبخت ها چیز دیگه ای هم میخورن

بهار امد گریه کرد چیزی نخوردم فاطمه امد قسم داد چیزی نخوردم بهزاد امد قربون صدقه ام

رفت چیزی نخوردم زهره امد ابراز هم دردی کرد چیزی نخوردم امیرعلی امد داد و هوار کرد

چیزی نخوردم

دو روزه که روی تختم نشستم و به کنج اتاق خیره شدم.... نبود پدرم شوک بزرگی بود من

آمادگیش رو نداشتم.... اصلا مگه کسی هم آمادگی یتیمی رو داره.... امیرعلی از حق خودش به

عنوان همسر استفاده کرد و اجازه خروج از کشور رو بهم نداد.. التماس کردم.... گریه کردم.... دعوا

کردم ولی نداد....

کی از دل یه دختر تنها خبر داره... کی به فکر پدرمه که تنها ست ومنتظر دخترشه تا برای

آخرین بار ببینتش... برای آخرین بار بوش کنه....

آخ بابا آخ.... مگه چیزی هم ازت مونده جز یه جسد نیمه سوخته... چی شد اون هیکل ورزیده...

چی شد اون قد بلند... چیزی ازش موند جز خاکستر

بازم صدای در اتاق امد کاش میتونستم فریاد بزوم و بگم تو رو به همون خدایی که میپرستین قسم

کاری به کارم نداشته باشین... ولی افسوس که صدام در نیومد انگار که مادر زادی لال به دنیا

آمده بودم

در اتاق باز شد

آقا احسان: بابا جان

آخ آقا احسان من دیگه بابا ندارم

امد نشست رو تخت امیرعلی و بهزاد و فاطمه و بهار و بقیه وارد اتاق شدن

آقا احسان منو به آغوش مردونش کشید و گفت: غم از دست دادن پدر از همه غمها بدتره... پدر

پشته پدر پناهه... پدر پدره هیچ کس نمیتونه جاشو بگیره

کاش صدام در میومد و میگفتم تو که پدرت زندست تو چه میدونی از درد من

آقا احسان: فکر میکنی پدرت از دیدن تو تو این حال و روز خوشحال میشه

نه ولی چیکار کنم که دیگه طاقت زندگی ندارم

آقا احسان: میخوای بیرمت جایی که حالت خوب شه... هان میخوای

میتونی منو پیش پدرم ببری

منو از خودش جدا کرد و منتظر نگاهم کرد چشمم رو بیخیال روی هم گذاشتم و سر تگون دادم

دوباره منو به آغوش کشید و گفت: از این به بعد من پدرتم... اگه خواستی میتونی منو پدر صدا

کنی

آخ که چقدر به آغوش پدرانه نیاز داشتم

عمو فریدون و خاله ستاره با چشمای اشکی نگاهم میکردن بقیه هم حالشون خراب بود... چه

خوب عیدشون رو خراب کرده بودم؟

آقا احسان رو به فریبا خانم گفت: خانم لباساش رو بپوشون بیرمش

فریبا خانم: کجا

آقا احسان: شما کاری نداشته باش... امیر علی تو هم آماده شو

امیر علی سر تکون داد و بیرون رفت

ده دقیقه بود که تو ماشین نشسته بودیم منو آقا احسان و امیر علی و امیر حسین فریبا خانم... سر

تا پا سیاه پوشیده بودم امیر علی هم سیاهپوش بود

سرم رو به شیشه تکیه دادم و بیرون رو نگاه کردم بهار شده بود و درختها شکوفه داده بودن

ولی اونا هم حال منو بهتر نکردن چشمام رو بستم و به آخرین نگاه پدرم فکر کردم وقتی داشتم

به ایران میومدم وقتی در آغوشم گرفت و منو محکم به خودش فشورد وقتی پیشونیم رو بوسید

وگفت همه چیز درست میشه...

کجایی بابا هیچ چیز درست نشده فقط تو رفتی

با ایستادن ماشین چشمم رو باز کردم با کمک امیر علی پیاده شدم جلوی جایی شبیه مسجد

ایستاده بودیم فریبا خانم یه چادر سفید سرم کرد و داخل رفتیم

به گفته فریبا خانم اینجا امامزاده بود و جای مقدسی برای مسلمانان به حساب میومد

امیر علی واقا احسان به طرف قسمت مردونه رفتن و منو فریبا خانم قسمت زنانه

به محض وارد شدن یه آرامش خاصی به قلبم تزریق شد یه آرامش از جنس خدا....

نور سبزی که تابیده میشد فضا رو معنوی کرده بود فریبا خانم دستم رو گرفت و به میله های

فلزی چسبوند و گفت: اینجا ضریح آقا ست از ش بخواه که ارومت کنه.... از ش بخواه

سرم رو به ضریح تکیه دادم وچشمام رو بستم واروم زمزمه کردم :من که تو رو نمیشناسم ولی

میکن میتونی قلبم رو اروم کنی پس اروم کن... از خدات بخواه تا اروم کنه... خیلی آشفته ام....

خیلی بیقرارم.... به آرامش احتیاج دارم

بی اختیار قطره اشکی بعد از دو روز از چشمم چکید

خدایا تو رو به مقدسات قسم اروم کن

با سنگینی نگاهی چشمام رو باز کردم امیرعلی بود که باچشمهای نگران از اونطرف ضریح نگاهم

میگرد.... کاش میدونستم تو برام میمونی یانه

ضریح رو محکم گرفتم وگفتم خدایا حداقل امیرعلی رو برام نکه دار دیگه طاقت از دست دادن

اون رو ندارم

به اطراف نگاه کردم فریبا خانم در حال نماز خوندن بود بعد از تموم شدن نمازش بهم نگاه کرد

وگفت :اروم شدی عزیزم

به تکون دادن سرم اکتفا کردم.... حق این آدمها این نبود ولی نمیدونم چرا نمیتونستم بیشتر از

این عمل کنم ضعف بدی رو تو بدنم احساس میکردم

فریبا خانم به طرفم آمد و بگم گفت: بریم عزیزم

با کمکش از جام بلند شدم و به طرف در خروجی رفتیم

امیرعلی و آقا احسان منتظر مون بودن به طرف اونا رفتیم امیرعلی با دیدن ما جلو آمد و بازوم رو

گرفت بهش تکیه دادم فکر کنم اونم ضعف بدنم رو فهمید به نیمکتی راهنماییم کرد و روش

نشستم نمیدونم آقا احسان و فریبا خانم کجا رفتن

بی هیچ حرفی روی نیمکت نشسته بودیم بالاخره امیرعلی سکوت رو شکست و گفت: خوبی

نه خوب نیستم این روزها بدتر از همیشه ام

سرمو اروم تکون دادم امیرعلی دستم رو رو گرفت و گفت: چرا حرف نمیزنی

فقط نگاهش کردم نمیتونم امیرعلی انکار قدرت تکلم رو از دست دادم انکار یادم رفته چه

جوری حرف میزنن

امیرعلی: باور کن نمیتونم اجازه بدم بری فرانسه خیلی خطرناکه جونت در خطر ه... تو امانتی

دست من ...

مهمه؟ الان جون من مهمه؟ برای کی؟ تو که فقط منو به امانت میبینی... نه همسر... پس ادای

همسری رو در نیار... پس همدردی نکن

دستم از دستش بیرون کشیدم

فقط همین بود من امانت بودم واون امانت دار.. نه چیز دیگه ای

میخواستم بگم شاید امانت دار خوبی باشی ولی همسر خوبی نه... من الان همسر میخوام همدرد

میخوام نه امانت دار نه مراقب

آقا احسان و فریبا خانم آمدن فریبا خانم به کاسه به دستم داد و گفت: اش نذریه... بخور دخترم

بهش نگاه کردم چه طور خواهشی که تو چشماشه نادیده بگیرم یه قاشق تو دهنم گذاشتم که

لبخندی زد و گفت: نوش جانم دخترم

خوشمزه بود برای منی که دو روزه غذا نخورده بودم زیادی هم خوشمزه بود بدون تعارف همه رو

خوردم آقا احسان خوشحال بود از شکستن اعتصاب غدام... فریبا خانم با لبخند نگاهم میکرد

وامیر علی نمیدونم چی بود تو نگاهش کاش اینقدر چشماش سرد نبود

بعد از تموم شدن غدام بلند شدیم امیر علی دوباره بازوم رو گرفت امتناع نکردم چون توانی برای

پاهام نمونده بود

کاش میتونستم بهش بگم چقدر به خودت عطر میزنی

به ماشین رسیدیم سوار شدم امیر علی روی صندلی راننده نشست واستارت زد با قدر دانی به آقا

احسان نگاه کردم به طرفم برگشت و گفت: بهتر شدی

سرمو تگون دادم که گفت: خداروشکر

فریبا خانم دستم رو گرفت و گفت: مادر جون نمیگم درکت میکنم چون من پدر مادرم رو از دست

ندادم ولی داغ عزیز سخته جیگر آدم رو میسوزونه ولی عزیز دلم خدا وقتی غمی رو میده قدرت

تحمش رو هم میده خودت رو به خدا بسیار

خودم رو به خدا سپردم خدایا منو میبینی

ممنونم که کسایی رو کنارم دارم که نگرانمن وبه فکرم هستن

دو روز از مرگ پدرم میگذره امروز روز سیزدهم عید هستش وبه گفته بهار سیزده بدر دیروز

مراسم خاک سپاری پدرم بود ومن فقط تونستم از تلویزیون واخبار فرانسه شاهدش باشم

همه تو باغ آقا بزرگ امیرعلی جمعند حتی خانواده مادریش هم اینجان من که از همون اول به

اتاق امدم ویبرون نرفتم از پشت پنجره شاهد شادی وبازیشون هستم که به شدت با این روحیه

من ناسازگاره

امیرعلی پیش عمو فریدون واقا احسان نشسته وداره حرف میزنه این روزها فقط وجود اونه که

بمونه

بابا:اره پسر م اینجا موندنش به صلاحشه... بیشتر میتونیم مواظبش باشیم

حق با اونا بود من که تو تهران نمیتونم مراقبش باشم از صبح تا شب سر کارم اینجوری ممکن

افسردگی بگیره

با نارضایتی بلند شدم ورو به بابا گفتم:میرم باهاش حرف بزنم بینم خودش چی میگه

زیر لب گفتم البته اگه حرف بزنه

ماریا

روی تخت دراز کشیده بودم که در باز شد وامیرعلی امد تو ونشست رو تخت

امیرعلی:خوبی... چرا نمیای پایین

سرموتکون داد

نمیدونم چی میخواست بگه که تردید داشت

امیرعلی: من فردا دارم میرم تهران بابا ودایی میکن بهتر تو اینجا بمونی....

چی داشت میگفت اینجا بمونم بدون اون امکان نداره

امیرعلی: من اونجا اکثر روز رو سر کارم نمیتونم مراقبت باشم اینجا همه هستن.... دایی فریدون

هم فعلا اینجا....

به من نگاه کرد و گفت: هوم...چی میکنی... دوست داری بمونی

اشک تو چشمم جمع شد نه نمیخوام بمونم من فقط به تنهایی و آرامش و تو احتیاج دارم که اینجا

هیچ کدوم نیست اینجا فقط ترحم هست که من نمیخوام

امیرعلی: چرا داری گریه میکنی... به من نگاه کن

به چشمش نگاه کردم. که گفت: اکه تو نخوای میرمت.... فقط کافیه بخوای... چی میکنی

نیم خیز شدم ورو تخت نشستم با صدای که به زور در میومد گفتم :منو.... از.... اینجا... بپر

امیرعلی :چی نشنیدم بلند تر بگو

انگار میخواست مجبور به حرف زدنم بکنه

ماریا:منو از اینجا بپر...

دستش رو گرفتم وگفتم :خواهش میکنم.... خواهش میکنم

با انگشتش پشت دستم رو نوازش کرد وگفت :باشه اگه تو نخواستی فردا میریم.... خوبه

سرمو تگون دادم که گفت :نشنیدم

ماریا:بله... خوبه

امیرعلی :حالا باشو بریم بیرون،یه کم هوا بخور

اروم گفتم :نه میخوام بخوابم

امیر علی: تو که اینقدر تنبل نبودی تازه صبحانه هم نخوردی پاشو بریم بیرون یه چیزی بخور تا

حالت جا بیاد

بلند شد و از روی صندلی مانتو و شالم رو آورد

امیر علی: پاشو دیگه پاشو بیوش

بلند شدم و ایستادم کمکم کرد تا مانتوم رو پوشیدم و روسریم رو سرم کردم.... دوست داشتم فکر

کنم این کارهاش به خاطر احساس وظیفه اش نیست. و کمی عشق پشت سرشه...

با هم به طرف بیرون رفتیم

با هم وارد باغ شدیم که نگاه همه به سمت ما کشیده شد بهار خودش رو به ما رسوند گفت: سلام

ماری جونم.... چه خوب که امدی بیرون

امیر علی روبه فاطمه گفت: یه چیزی بیار بخوره

فاطمه خوشحال بلند شد و گفت: الان میارم

رفتم نشستم پیش خاله ستاره و فریبا خانم که خاله ستاره بغلم کرد و گفت: خوبی عزیزم

اروم گفتم: خوبم

فریبا خانم: قربونت برم داره حرف میزنه

امیرعلی: مگه قراره بود نزنه... یه کم خودش رو لوس کرده

بهش نگاه کردم که اثری از شوخی تو صورتش پیدا کنم که دیدم جدیه جدیه....

من خودم رو لوس کردم؟

چشم غره ای بهش رفتم که یه لبخند نادر زد و نشست پیش باباش و داییش

فاطمه شیر و کیک برام آورد و من کمی ازش خوردم بهزاد با پسر عموی امیرعلی در حال سیخ

کردن گوشتها بودن و محمد و احمد هم طبق معمول در حال سر به سر گذاشتن بقیه و شیطنت

بودن

در حال خوردن یک بودم که آقا احسان پرسید: ماریا جان چرا نیمونوی پیش ما.... دوست نداری

اینجا باشی

به امیر علی نگاه کردم چی میگفتم میگفتم طاقت دوری از پسر تو ندارم

امیر علی: بابا.... من که گفتم تصمیم خودشه و من دخالتی توش ندارم

ماریا: میخوام برم اونجا نیاز به کمی تنهایی و فکر کردن دارم.... باز میام اینجا... میام سر میز من

آقا احسان با نارضایتی دیگه بحث رو پیش نکشید

بهار اروم بهم گفت: چرا نیمونوی حد اقل تا زمانی که ما اینجا ایم

ماریا: نمیتونم

بهار: به خاطر امیر علی.... یعنی اینقدر دوش داری

بش نگاه کردم که گفت: فکر نمیکردم به روز اینجوری عاشق به مرد بشی.... ولی مواظب باش که

اگه پس زده بشی که اگه امیر علی تو رو نخواد بد جور ضربه میخوری

به فکر فرو رفتم من دیگه نمیتونم این موضوع رو تحمل کنم نبود امیرعلی امکان نداره همیشه

بعد از برگشتن از خونه آقا بزرگ شروع به جمع کردن وسایلم کردم وچمدونمو رو بستم وبه

اصرارهای دیگران مبنی به موندنم تو شیراز پاسخ منفی دادم

رو تختم نشسته بودم که فاطمه وزهره وبهار وارد اتاق شدن

زهره :ماریا جان نمیخوای بیشتر از این فکر کنی... بری اونجا خیلی تنها میشی.... یه مدت بمون

اینجا

ماریا :ممنون....یه کم به تنهایی احتیاج دارم تا بتونم با خودم کنار بیام....

بهار :من دیگه اصرار نمیکنم.... خودت بهتر میدونی.... اما اگه میموندی خیلی خوب میشد

داشتیم حرف میزدیم که امیرعلی وارد شد

امیر علی: حاضری... همه چیز رو جمع کردی

ماریا: اره... تو کمک نمیخوای

امیر علی: نه...

اینو گفت و خارج شد ولی فهمیدم که میخواست چیزی بگه ولی با بودن بچه ها نتونست بنا براین

بعد از رفتن بچهها به طرف اتاقش رفتم و در زدم

امیر علی: کیه

ماریا: منم

امیر علی: بیا تو...

در رو باز کردم و وارد شدم نشسته بود زمین و در حال بستن چمدونش بود دست از کارش کشید

و منتظر بهم نگاه کرد

ماریا: وقتی آمدی اتاق چیز دیگه ای میخواستی بگی...

یه ابروش رو انداخت بالا وگفت: از کجا فهمیدی؟

ماریا: احساس کردم برای گفتن مسئله ای آمده بودی و با وجود بچهها نتونستی

به تخت اشاره کرد وگفت: بشین

نشستم رو تخت دستشو پشت گردنش کشید وگفت: ماریا من بعد از برگشتن به تهران باید یه

ماموریت مهم برم شاید دو هفته طول بکشه بنا براین صلاح نیست بیای تهران

ماریا: کی باید بری؟

امیرعلی: سه روز دیگه

سر مو پایین انداختم دو هفته وای خدای من

امیرعلی: ماریا.....

سرما رو بالا گرفتم و به زور بغضم رو قورت دادم از کی من این همه ضعیف شده بودم

ماریا: میخوام پیام تهران به کم به تنهایی و آرامش احتیاج دارم اگه دیدم نمیتونم بمونم برمیگردم

اینجا.... خواهش میکنم

بلند شد و آمد نشست پیشم و گفت: ماریا من به خاطر خودت میگم... اینجا باشی خیال منم

راحتتره اگه چیزی احتیاج داشتی کی میتونی بهت کمک کنه

ماریا: من فقط به تنهایی احتیاج دارم... نمیخوام کسی بهم ترحم کنه یا سر بار کسی باشم

امیرعلی: کسی بهت ترحم نمیکنه تو خیلی قوی هستی که تونستی این همه مشکل رو از سر

بگذرونی تو باید به خودت افتخار کنی.... در ضمن تو سر بار کسی نیستی

پدر مادر من تو رو خیلی دوست دارن.... واز روی علاقه است اگه کاری میکنن

سرم رو روی شونش گذاشتم و با بغض گفتم: باشه برو... من اینجا میمونم اگه خیالت اینجوری

راحته... من اینجا میمونم

امیرعلی: من به خاطر خودت میگم اونجا تنهایی اذیت میشی... تا چشم رو هم بزاری منم

برگشتم... خوب؟

ماریا: باشه مراقب خودت باش

دستشو روی شونم حلقه کرد و گفت: باشه... تو هم مراقب خودت باش

بلند شدم و به اتاقم رفتم انگار همه چیز دست به دست هم دادن تا من اینجا بمونم

امیرعلی برای ساعت صبح بلیط داشت شب همه وقتی شنیدن که من اینجا میمونم خیلی

خوشحال شدن بهار بهم اشاره کرد که چرا منم اشاره کردم بعدا میگم... وقتی تنها شدیم بهش

علت موندنم رو گفتم اونم از موندنم خوشحال شد و گفت اینجوری بهتره

بعد از صبحانه خواستم تا فرودگاه برم که امیرعلی مخالف کرد تو اتاق بودم که امیرعلی امد داخل

امیرعلی: بیا این کارت بانکی همراهت باشه ممکنه لازمت بشه

ماریا: ممنون احتیاجی ندارم... پول دارم

امیرعلی: منم نگفتم نداری... بیا پیشت باشه

کارت رو گرفتم میخواست از اتاق خارج بشه که صداش کردم

ماریا: امیرعلی

وقتی برگشت طرفم محکم بغلش کردم معلوم بود تعجب کرده. چون چند لحظه بی حرکت موند

وبعد دستاش رو دورم حلقه کرد وقتی گریمو دید گفت: ماریا!... تو که اینقدر دلم نازک نبودی...

مطمئنم اینجا اینقدر بهت خوش میگذره که دوست نداشته باشی با من برگردی

اشکام رو پاک کردم گفتم: مراقب خودت باش

امیرعلی: هستم... نگران نباش

اینو گفت و رفت بیرون... خدایا من چم شده انگار یه نیکه از وجودم داره کنده میشه

رفتم پایین امیر حسین برای بردن امیرعلی به فرودگاه آمده بود بعد از، خداحافظ با همه مادر

امیرعلی از زیر قرآن ردش کرد و امیرعلی رفت

رفت به همین راحتی... انکار نه انکار که قلب من رو هم با خودش برد

“”

امیر علی

وقتی دیروز محسن بهم زنگ زد و گفت که دوباره ماموریت جدید داریم و ممکن طول بکشد به این

فکر کردم که موندن ماریا اینجا بهتر باشه... اگه با من میومد باید تنها میموند و هم برای امنیت

جانیش و هم از لحاظ روحی براش خوب نبود ولی غم نگاهش رو وقتی این موضوع رو بهش گفتم

رو اصلا درک نمیکنم مگه اون نبود که میخواست زودتر به شیراز بیاد و با بهار باشه پس چرا برای

آمدن به تهران اینقدر اصرار میکرد

امیر حسین: کجایی داداش

امیر علی: امیر حسین مراقب ماریا باشین اون الان بیشتر از هر موقعی احساس تنهایی میکنه

امیر حسین: اون که مراقبش هستیم تو چته؟.... بد تو فکری نکنه نمیتونی از یار جدا بشی

امیرعلی: چرت و پرت نگو... اون دست من امانته نمیخوام مشکلی براش پیش بیاد

امیرحسین: اون زنته نه امانت... تو الان تنها محرمش وفامیلشی... اینو یادت نره

چیزی نگفتم وبه فکر فرو رفتم من واقعا تنها فامیلشم؟ خوب اره من شوهرشم.. شوهر... چه لفظ

غریبی برای رابطه ما...

ماریا

بعد از رفتن امیرعلی دوست داشتم گریه کنم به زور بغضم رو کنترل کردم وسردرد رو بهونه کردم

ورفتم اتاقم... وارد اتاق که شدم شماره بهار رو گرفتم

بهار: بله

ماریا: بهار.. رفت امیرعلی رفت

بهار: باشه عزیزم چرا اینجوری میکنی....

ماریا: بهار.. دارم خفه میشم

بهار: الان میام عزیزم... الان میام

بعد از قطع کردن گوشی به اتاق امیرعلی رفتم ویکی از عکاشو برداشتم وبه اتاقم رفتم روی

تخت دراز کشیدم واشکام جاری شد تا به حال اینقدر احساس تنهایی وبی پناهی نکرده بودم

انگار امیرعلی تمام اعتماد به نفسم رو هم با خودش برده بود

بهار آمد بیچاره اینقدر با عجله وسریع آمده بود که تا ده دقیقه نفس نفس میزد

بهار: ماریا یه کم بخواب تا حالت خوب بشه

سرمو تگون دادم و از بهار به خاطر آمدنش تشکر کردم کم کم در اثر خوردن آرام بخش چشمام

گرم شد و خوابیدم

با صدای کردنهای بهار از خواب بیدار شدم هنوز گیج خواب بودم

بهار: پاشو خوابالو دوساعته خوابیدی.... نهار حاضره

ماریا: ساعت چنده

بهار: یک ظهره

ماریا: فرصت دارم یه دوش بگیرم هنوز گیج خوابم

بهار: اره... عمه اینا دارن چای میخورن پاشو تا ما میز رو میچینیم یه دوش بگیر

بلند شدم وبعد از برداشتن حوله ام به حمام رفتم بعد از یه دوش کوتاه کمی سر حالتشدم...

منی که مخالف خوردن قرص بودم این مدت به اندازه تمام عمرم قرص آرام بخش خوردم که باعث

کسالت و خواب الودگیم میشه

از حمام خارج شدم وبعد از پوشیدن یه بلوز حریر سبز وشلوار مشکی خشک کردن موهام از

اتاقم خارج شدم چون امیرحسین نبود نیازی هم به حجاب گرفتن نداشتم

همه تو سالن مشغول صحبت کردن بودن رفتم جلو و سلام دادم

فریبا خانم: خوبی عزیزم... حالت جا آمد

ماریا: بله... خیلی بهترم

فریبا خانم: خوب خداروشکر... امیر علی هم رسیده زنگ زد خبر داد

یه لبخند مصنوعی زدم و چیزی نگفتم

فاطمه: میخواست باهات حرف بزنی که گفتیم خوابی

ماریا: باشه باهات تماس میگیرم

تماس با امیر علی رو برای بعد نهار موکول کردم چون مطمئن بودم اگه الان باهات حرف بزنم

اشکم در میاد

امروز ده روزه که امیر علی رفته تهران و یک هفته است که تو ماموریتت تو سه روزی که تهران بود

هر روز تماس میگرفت ولی تو این یه هفته هیچ تماسی با هم نداشتیم

دیشب به اصرار زهره امدم خونه اونا امروز برای نهار فاطمه و بهار و خواهر زهره، زهرا هم اینجان و

به قول فاطمه مهمونی مجردی داریم کلی حرف زدیم زهره و فاطمه از کارهایی که تو دانشگاه

میگردن میگفتن وزهرا هم که معلوم بود خیلی شیطونه از سر کار گذاشتن استادها تا کلکل با

دانشجوها میگفت

فردا قراره بهار با خانوادش برگرده فرانسه و این منو به تشویش انداخته که اونم اگه بره من بیشتر

از این تنها تر میشم بهار هم که چهره گرفته منو میدید سعی میکرد با شوخی و خنده منو از این

حال و هوا در بیاره اما کی از دل من خبر داشت

بعد از خوردن نهار با بچهها رفتیم بازار و بهار کمی سوغاتی خرید شام رو مادر جون دعوت کرده

بود تا روز آخر اقامت عمو فریدون اینا اینجا همه با هم باشن و چون ساعت پروازشون صبح بود

یه جورایی از همه خداحافظی کنن

خودمم نمیدونستم چی میخواستم یه جورایی دوست داشتم، با اونا برگردم فرانسه یه جورایی هم

دلهم میخواست تا آخر عمرم تو ایران وبا امیرعلی بمونم دچار دوگانگی شده بودم

فاطمه: کجایی خانم خوشگله

با صدای فاطمه از فکر امدم بیرون

ماریا: چی شده

فاطمه: میخوایم بریم دیگه پاشو حاضر شو

بعد از پوشیدن مانتوم رفتم پیش خاله ستاره این زن خیلی وقته داره برام مادری میکنه ومن هیچ

وقت ازش تشکر نکردم محکم بغلش کردم

ماریا: دلیم براتون تنگ میشه

خاله ستاره: منم عزیزم... با هم در تماسیم

ازش جدا شدم و دستاشو گرفتم و گفتم: شما برام مادری کردین.... برای تمام زحماتون ممنونم

خاله ستاره گونم رو بوسید و گفت: من بین تو و بهار و بهزاد هیچ فرقی نمیزارم تو هم دخترمی

عمو فریدون رو هم بغل کردم و ازش خداحافظی کردم وقتی با بهار خداحافظی میکردم بهم گفت

امیدوارم تا آخر عمرت ور دل امیرعلی بمونی

خندیدم که گفت: آهان بخند

با بهزاد هم خداحافظی کردم و از خونه خارج شدیم بغض گلوم رو گرفته بود ولی نمیخواستم پیش

بقیه ضعفم رو نشوند بدم به زور خودمو رو کنترل کردم تا به خونه برسیم

بعد از رسیدن به خونه وارد اتاقم شدم هر چه قدر خواستم خوددار باشم با دیدن عکس امیرعلی

همه چیز رو فراموشی کردم واشکام راه خودشون رو پیدا کردن

صبح با سردرد از خواب بیدار شدم که از تبعات گریه دیشب بود تصمیم گرفتم یه دوش بگیرم

حولم رو برداشتم و وارد حمام شدم دوش آب رو باز کردم وزیرش ایستادم یاد حرف بابا افتادم که

میگفت تو باید ماهی میشدی با این همه دوش گرفتن یه لبخند تلخی زدم وزیر لب گفتم دلم

برات تنگ شده بابایی

بعد از پوشیدن لباسام رفتم پایین فاطمه در حال حاضر شدن برای رفتن به دانشگاه بود وانجور

که فهمیدم اقتصاد میخوند داشت هول هلکی صبحانه میخورد

سلام کردم و سر میز نشستم

فاطمه: سلام... بیخشید من عجله دارم خداحافظ

اینوگفت و سریع رفت فریبا خانم گفت: یه روز سر وقت بیدار نمیشه

بعد رو به من گفت: تو خوبی مادر

ماریا: بله... ممنون

فریبا خانم: خدا رو شکر... بخور عزیزم

مشغول خوردن صبحانه شدم متوجه شدم فریبا خانم تو فکره

ماریا: چیزی شده... انگار نگرانید

فریبا خانم: نمیدونم مادر... دلم مثل سیر و سرکه میجوشه... دلشوره دارم... این پسر بی فکر هم

زنگی نمیزنه از خودش خبر بده

متوجه شدم داره امیرعلی رو میگه

ماریا: نگران نباشید تو ماموریته اکثراً گوشی همراهشون نیست به محض اینکه بتونن حتما خبر

میده

فریبا خانم: انشاءالله مادر... انشاءالله

حرفهای منم نتونست ارومش کنه چون مدام زیر لب چیزی میگفت و تسبیحش رو تگون میداد

بعد از صبحانه منو فریبا خانم تو خونه تنها بودیم واقا احسان هم رفته بود سری به مغازش بزنه

فریبا خانم تصمیم گرفت چادر منو بدوزه

فریبا خانم: بیا اینجا مادر صاف بایست

سر جام ایستادم و پارچه رو انداخت رو سرم

فریبا خانم: حالا بادستت چادر رو بگیر... ماشاءالله به قد و بالات... بلند قدی ها

لبخندی به تعریفش زدم که گفت: خوبه دیگه ول کن

پارچه رو برید و گفت: مبارکت باشه

ممنونی گفتم و رو مبیل نشستم

یک ساعتی بود که فریبا خانم مشغول دوختن چادر بود و منم حوصله ام سر رفته بود

وارد باغ شدم و روی تاب فلزی گوشه حیاط نشستم

تو حال و هوای خودم بودم که دستی رو چشمم قرار گرفت دستم رو گذاشتم رو دستش از بوی

عطرش فهمیدم فاطمه است

ماریا: امدی فاطمه

فاطمه: اره از کجا فهمیدی منم

امد کنارم و رو تاب نشست

ماریا: از بوی عطرت فهمیدم تویی

فاطمه: نه خوشم آمد تو هم شم پلیسی داری... چرا اینجا نشستی؟

ماریا: فریبا خانم داشت چادر منو میدوخت منم حوصله ام سر رفت وامدم اینجا

فاطمه: چه مادر شوهر خوبی... پاشو بریم تو عروس خانم که اگه سر ما بخوری این داداش ما دست

از سرمون بر نمیداره

بلند شدم وباهاش هم قدم شدم

فاطمه: داداش زنگ نزد

ماریا: نه

فاطمه: میدونه مامان نگران میشه ها بازم بی فکره یه خبری از خودش نمیده

ماریا: ماموریت همینه دیگه

فاطمه:اره ولی مامان که این حرفها رو نمیفهمه از روز اول میگه دلم مثل سیر و سرکه میجوشه تا

آمدن امیرعلی از ماموریتش

با هم وارد خونه شدیم صدای چرخ خیاطی از اتاق میومد که به اون سمت رفتیم

فاطمه:سلام بر مادر هنرمند و عروس دوست خودم.... بابا دخترتم تحویل بگیر

فریبا خانم:سلام خسته نباشی... امدی

فاطمه:بله امدم... دوختی تموم شد

فریبا خانم:اره مادر

بعد رو به من گفت:بیا سر کن بینم ایرادی نداره

چادر رو ازش گرفتم و دوباره سرم کردم

فاطمه:بهت میاد مخصوصا که هم رنگ چشمانه

چرخ زدم و گفتم: ااره دستتون درد نکنه قشنگ شده

فاطمه کلی عکس با چادر ازم گرفت و گفت: میفرستم برای شوهرت ببینه چه پری دریایی رو تور

کرده

خندیدم که فریبا خانم گفت: تور کرده چیه مادر

فاطمه: تور کرده دیگه مادر من و گرنه دختر به این ماهی رو چه به برادر بیخیال و تارک دنیای من

آخه

فریبا خانم هم به چشم غره توپ نثار فاطمه کرد

بعد از آمدن آقا احسان نهار رو خوردیم از بس فریبا خانم گفت دلشوره دارم که استرسشو به ما

هم منتقل کرد

رعشه ای که تو بدنم افتاده بود رو نمیتونستم کنترل کنم نفسم بالا نمیومد پاهام دیگه تحمل

وزنم رو نداشتن رو زانو هام افتادم فاطمه با یه لیوان آب آمد طرفم به زور یه کم آب به خوردم داد

یه چیزایی میگفت اما من فقط تکون خوردن لبه اش رو میدیدم...

وای خدای من

بیخودی نبود این همه دلشوره بیخودی نبود بیچاره فاطمه نمیدونست به من برسه یا برای

مادرش آب قند درست کنه و یا قرصهای قلب پدرش روبده

یه آن به خودم امدم دویدم اتاقم وگوشیم رو برداشتم و شماره محسن رو گرفتم

به بوق

دوبوق

سه بوق

بردار لعنتی

با بوق چهارم جواب داد

ماریا: محسن

محسن: زن داداش... شماید

ماریا: محسن... امیر علی... امیر علی

سکوت کرد

ماریا: محسن... تورو به اون خدایی که میپرستی قسم به چیزی بگو

محسن: تیر خورده... با هلیکوپتر دارن انتقالش میدن تهران... باید جراحی بشه

ماریا: کجا... کجاش تیر خورده

محسن با صدای آهسته ای گفت: پاش... شوئش... قفسه سینه اش

وای وای وای

ماریا: محسن... زنده میمونه دیگه اره... اون که منو تنها نمیزاره

کاش میگفت اره کاش برای دل خوشی منم که شده میگفت اره

محسن: نمیدونم... وضعش وخیمه

گوشی رو قطع کردم با حال پریشان رفتم پایین امیر حسین و زهره هم آمده بود و در حال

دلداری دادن به آقا احسان و فریبا خانم بودن روی مبل نشستیم که گوشی امیر حسین زنگ خورد

و برای جواب دادانش بلند شد

بعد از چند لحظه آمد و گفت: بلیط ها رو برای دو ساعت دیگه رزرو کردم آماده باشید نیم ساعت

دیگه راه میوفتیم

به زور خودمو به اتاقم رسوندم و تند تند لباسهامو بدون تا کردن گذاشتم تو چمدون لباسی

پوشیدم و رفتم پایین

امیر حسین: میخوای بمونی پیش زهره اونجا اذیت میشی

ماریا: نه میام

اینقدر محکم گفتم که دیگه مخالفتی نکرد

فریبا خانم اروم اشک میریخت آقا احسان انگار ده سال پیر شده بود امیر حسین بد جور تو فکر

بود سرمو به شیشه ماشین تکیه دادم وبه مسیر آشنای فرودگاه تا خونه نگاه کردم فکر کردم به

اولین دیدارمون به دعواهامون به غیرتی شدنش به مهربونیهای سالی یه بارش به زور گویاش...

به. خودم امدم دیدم اشکام جاری شده وای خدا من بدون امیرعلی چیکار کنم

ماشین جلوی آپارتمان توقف کرد وپیاده شدیم وقتی وارد خونه شدم انگار غم عالم به دلم افتاد

انگار خوشی هم میدونست چه بلایی سرم صاحبش امده

بعد از اینکه وسایل هامون رو تو خونه گذاشتیم آماده شدیم بریم بیمارستان

آقا احسان: ماریا شماره آژانس داری

امیر حسین: نمیخواه ماشین امیرعلی تو پارکینگ با اون میریم

نمیدونم چرا دلم نمیخواست کسی به جز امیر علی پشت اون ماشین بشینه و بی میل پذیرفتم

وارد پارکینگ شدیم فریبا خانم با دیدن ماشین امیر علی دوباره شروع به گریه کردن کرد منم با

بغض سوار شدم

جلوی بیمارستان نگه داشت و سریع پیاده شدیم امیر حسین بعد از پرسیدن از اطلاعات به طبقه

پنجم رفتیم

محسن و سپهر روی صندلی نشسته بودن که با دیدن ما بلند شدن و به طرف ما آمدن

امیر حسین: امیر علی کجاست

محسن: تو اتاق عمل... دو تا از تیر هارو اونجا در آوردن.... ولی

به نگاهی به ما کرد و گفت: ولی یکی از تیرها نزدیک قلبشه... نیاز به تجهیزات بهتری داشت که

منتقلش کردن اینجا

فریبا خانم: یا امام رضا خودت به دادمون برس

شکه از حرفهای محسن به دیوار تکیه دادم و سر خوردم و روی زمین نشستم و به در اتاق عمل

نگاه کردم

لعنت به این نشان ورود ممنوع روی در اتاق عمل اگه بدونین کسای که پشت این در به انتظار

عزیزانشون هستن همچین قانونی نمیزارید

یه ساعتی بود که تو همون حالت بودم یادم نبود تو بیمارستان هستم جایی که این همه ازش

بیزارم.... برام مهم نبود که اینجا پر میکروبه اصلا مگه مهمه که میکروب وارد بدنم بشه و مریض

بشم؟

به در اتاق عمل نگاه کردم تنها شخص زندگیم تنها کسی که توی این دنیای لعنتی برام مونده تو

اون اتاقه... دستم رو روی صلیب دور گردنم کشیدم یادم نمیاد کی کلیسا رفتم

فریبا خانم کتابی دستش بود و داشت دعا میخواند.... آقا احسان با تسبیح تو دستش ذکر

میگفت.... سپهر رو صندلی نشسته بود و سرش رو به دیوار تکیه داده بود و چشمش رو بسته بود

و کلافه پاش رو تکون میداد محسن و امیر حسین هم کمی دورتر با هم حرف میزدند

فریبا خانم یه نگاهی بهم انداخت و گفت: بیا اینجا دخترم بیا اینجا بشین

به صدلی کنارش اشاره کرد

بلند شدم و پیشش نشستم سرمو رو به شونش تکیه دادم و گفتم: فریبا خانم من بدون امیرعلی

میگیرم

دوباره اشکام جاری شد... خدایا چرا این روزها اینقدر ضعیف شدم؟

فریبا خانم: دعا کن دخترم... تو قلبت پاکه... دعا کن خدا با گرفتن امیرعلی امتحانمون نکنه....

خدایا التماست میکنم... امیرعلی همه چیز منه اون الان هم پدرمه هم مادرمه... التماست میکنم

اون روزم نگیر

الان سه ساعته که پشت در اتاق عمل نشستیم و دریغ از یک خبر از امیرعلی

بالاخره در اتاق عمل باز شد و دکتر آمد بیرون همه به سمتش هجوم بردیم

امیر حسین: آقای دکتر حال برادرم چگونه؟

دکتر: عمل خوبی بود... گلوله فقط سه میلیون متر با قلبش فاصله داشت که جراحی رو حساس و

مشکل میکرد اما تونستیم بدون مشکلی گلوله رو از بدنش در بیاریم الان فقط باید منتظر بمونیم

تا به هوش بیاد

امیر حسین: کی به هوش میاد؟

دکتر: نمیدونم واقعا این از اختیار ما خارج ... متأسفانه ایشون به خاطر شوکی که ورود سه گلوله

به بدنش به کما رفتن و به هوش آمدنش با خداست

این کلمه مثل پتک خورد تو سرم کما... کما..... کما....

نمیدونستیم از موفقیت عمل خوشحال باشیم یا از به کما رفتنش ناراحت

هر کسی به طرفی نشسته بود و تو فکر بود و امیر حسین هم مدام در حال جواب دادن به کوشش

و شرح حال امیر علی بود

هنوز بهمون اجازه ملاقات با امیر علی رو نداده بودن

بالاخره اجازه دادند از پشت شیشه امیر علی رو ببینیم اما اینی که رو تخت بود واقعا امیر علی بود؟

رنگ گندمگون صورتش از شدت خونریزی به سفیدی میزد کلی دستگاه وسیم و لوله بهش وصل

بود قلبم به درد امد قهرمان من درست مثل یه تیکه گوشت رو تخت افتاده بود دستمو رو شیشه

گذاشتم و گفتم: پاشو قهرمان... پاشو مرد من

دیگه اختیار اشکام دست خودم نبود مگه میشه آدم همه کسش رو اینجوری ببینه واروم باشه....

ای خدا هستی داری میبینی؟

ساعت ده شب بود و ما در تو حیاط بیمارستان نشسته بودیم بیشتر از این اجازه ندادند که داخل

باشیم ولی پای رفتن به خونه رو هم نداشتیم

امیر حسین: پاشین بریم خونه دیگه....

فریبا خانم: نه مادر شما برین من اینجا میمونم

امیر حسین: آخه مادر من قربونت برم من اینجا که کاری از دستمون بر نیامد... پاشین... زنداداش

شما هم بلند شین

اصلا دلم نمیخواست برم ولی دیگه اجازه داخل رفتن هم نمیدادند به اجبار به خونه برگشتیم

صبح بلافاصله بعد از بیدار شدن دوباره به بیمارستان رفتیم

هیچ تغییری در وضعیت امیرعلی نشده بود مجبور شدیم تا وقت ملاقات تو حیاط بیمارستان سر

کنیم

موقع ملاقات خانواده محسن و چند تا از همکارهای امیرعلی برای دیدن امیرعلی آمده بودن مینا

دلداریم میداد و میگفت به خدا تو کل کنم مادر محسن و فریبا خانم همدیگر رو تو آغوش گرفتن

وگریه کردن

مینا: مامان شما باید به خاله فریبا دلداری بدین نه اینکه گریه وزاری راه بندازین

با تذکر مینا جو کمی اروم شد آخرهای ساعت ملاقات بود که چند تا از همکارهای امیرعلی هم

آمدن که یکیش معلوم بود رده بالاست دختری پیشم آمدو بغلم کرد وگفت: انشاءالله هر چه

زودتر خوب میشن

ماریا: ممنون.... شما همکارش هستین

بله من ستوان احمدیم همکار جناب سرگرد.... شما باید خواهرش باشید درسته؟

قبل از اینکه چیزی بگم مینا با حالت خاصی گفت: نه عزیزم ایشون همسر جناب سرگرد هستن

ستوان احمدی هل شد وگفت: هم...همسرش

مینا: اره گلم.... خواهرش نیومده

ستوان احمدی معلوم بود که شوکه شده گفت: نمیدونستم ازدواج کردن

مینا: بله یه پنج شش ماهی میشه

داشت خندم میگرفت انگار دارن جنگ میکنن

ستوان احمدی خداحافظی سر سری کرد و رفت رو به مینا گفتم: چرا اینجوری حرف میزدی انگار

جنگ داشتین با هم

مینا: تو دلت نسوزه... دختره آویزون... یه مدت که خودشو چسبوند بود به سپهر وقتی دید سپهر

ازدواج کرد آویزون امیرعلی شده

ماریا: یعنی عاشق امیرعلیه؟

مینا: نه بابا... میخواد برای خودش پل بسازه

من که از حرفاش سر در نیآوردم شونه ای بالا انداختم و به فکر رفتم

یعنی ممکن رابطه ای با امیر علی داشته باشه؟

همه آمدن و رفتن و این وسط مینا از پیش من جم نخورد و وظیفه خطیر معرفی من به عنوان همسر

امیر علی رو برای عهده داشت انگار میخواست همه بفهمن امیرعلی متاهله....

بعد دو روز اجازه دادن امیرعلی رو از نزدیک ببینیم لباس مخصوص پوشیدم و داخل بخش

مراقبت های ویژه شدم ضربان قلبم به طرز وحشتناکی بالا رفته بود جوری که احساس میکردم

قلبم الانه که بزنه بیرون بالا سرش ایستادم احساس میکردم کلی لاغر شده صورتمش مثل بجهای

معصوم شده بود ته ریشش در آمده بود ویه خراش کوچک روی پیشونیش بود

روی تخت نشستیم و خم شدم وپیشونیمو به پیشونیش چسبوندم واروم اسمشو صدا کردم

امیرعلی

اشکام رو صورتمش ریخت بوسه به دستهای فدا کارش زدم

ماریا:امیرعلی.... نمیخوای بیدار بشی همه منتظر تو هستن... تو که اینقدر تنبل نبودی دو روزه که

خوابی.... مگه نگفتی خودم ازت مراقبت میکنم پس کو اینجوری میخوای مراقبم باشی. از اینجا...

بعد ده دقیقه پرستار آمد وگفت باید برم بیرون

پیشونیش رو بوسیدم وگفتم ما منتظریم بیدار شی قهرمان

امدم بیرون و فریبا خانم رو بغل کردم و اشک ریختم

فریبا خانم: گریه نکن عزیزم دلم

ماریا: نمیتونم اینجوری ببینمش... سخته برام

فریبا خانم: برای هممون سخته ولی اینم به امتحان الهیه باید صبور باشیم

منو برد و نشوند رو صندلی امیرحسین برام به لیوان آب آورد چشمای اونم اشکی بود غم داشت

برای برادر بزرگش که رو تخت افتاده بود

گوشیم زنگ خورد بهار بود.

ماریا: بهار....

بهار: ماریا... چه طوری عزیزم

ماریا: بد.... خیلی بد... قلبم داره میترکه

بهار: تو این دو روز جرات زنگ زدن بهت رو نداشتم من که از راز دلت با خبرم نمیتونستم به این

راحتی با این موضوع کنار بیام... حال امیر علی چگونه؟

ماریا: همونجوری.... هنوز تو کماست... میترسم بهار... از دست دادن امیر علی خیلی میترسم

بهار: ترس عزیزم... امیر علی قویه این بحران رو هم رد میکنه

ماریا: امیدوارم

بعد از کلی صحبت کردن با بهار گوشی رو قطع کردم و دوباره از پشت شیشه به امیر نگاه کردم

که امیر حسین بالا سرش بود و داشت موهای رو مرتب میکرد

یک هفته

دو هفته

سه هفته

امروز بیست و پنج روزه که امیرعلی تو کماست امیر حسین ده روز پیش رفت و به جاش فاطمه

آمد خیلی پریشون بود و دل‌تنگ امیرعلی بعد از ملاقات با امیر علی حالش بد شد و بیتابیش

بیشتر

بعد از ملاقات به خونه امدیم تو سالن نشسته بودیم که فاطمه گفت: مامان همیشه اینجا ختم انعام

بگیریم برای سلامتی امیرعلی

فریبا خانم: منم به فکرش بودم

ماریا: چی بگیریم؟

فاطمه: انعام یکی از سوره های قرآن که خیلی پر برکت و مشکل گشاست برای سلامتی امیرعلی

یه جلسه میگیریم و این سوره رو میخونیم تا شفا پیدا کنه

با اینکه نفهمیدم چی گفت تایید کردم تا خنگ به نظر نیام

فریبا خانم به مادر محسن زنگ زد و موضوع رو باهاش در جریان گذاشت و قرار شد دو روزه

دیگه ختم انعام. بگیریم

بعد خوردن شام فاطمه امد اتاقم و رو تخت نشست

فاطمه: ماریا... اگه یه سوالی بپرسم راستش رو میگی... نمیگی که چقدر فضوله این دختره

خندیدم و گفتم: نه بپرس

فاطمه: تو... تو امیرعلی رو دوست داری؟

میدونستم که دیر یا زود این سوال رو میپرسه بیتابیهای من تو این مدت برای امیرعلی اون رو به

شک انداخته بود

بلند شدن و پشت پنجره ایستادم و گفتم: ااره دوستی دارم... قرار نبود عشقی باشه قرار نبود

عاشق بشیم... ولی من قانون شکنی کردم.. دل بستم به کسی که دل نداره... عاشق کسی شدم

که عاشق ازاره.... من دوستی دارم فاطمه... خیلی هم دوستش دارم اما میتروسم از طرد شدن

میتروسم....

فاطمه هم بلند شد و منو بغل کرد و گفت: زنداداش خوشگلم... از چی میترسی... تو باید خودتو به

امیر علی ثابت کنی... کی گفته امیر علی دل نداره؟

ماریا: من دیدم با غزاله چیکار کرد

فاطمه: غزاله فرق میکنه امیر علی از اولشم به غزاله به چشم خواهر نگاه میکرد و اصرار های بی

وقفه آقا بزرگ هم باعث میشد امیر علی بیشتر از غزاله دوری کنه... تو الان ز نشی.. به کم عشوه

و نازنین کنی حله

ماریا: به جور حرف نزن انگار امیر علی رو نمیشناسی.... بر اش عشوه بیام... با لباس خواب منو دید

انگار نه انگار

فاطمه خندید و گفت: حد اقل بوشش میکردی

ماریا: من نه ولی اون به بار منو بوسید

فاطمه به جیغ خفن کشید

ماریا: هیسسسس چته

فاطمه: تو رو بوسید.. دروغ میگی... کی؟

ماریا: خیلی وقت پیش بود چون میدونست از بوسیدن لب بدم میاد منو بوسید که تنبیهم کنه

فاطمه: اوووو اونم از لب..؟ بینم تو مطمئنی من عمه نشدم

به عقب هلش دادم و گفتم: پررو

فاطمه خندید و گفت: به کم تلاش کنی عمه هم میشم.... نگران نباش

اینو گفت و رفت بیرون

به یاد اونشب لبخند تلخی زدم وزیر لب گفتم بر گرد امیر علی خونه بدون تو جهنمه

امروز قراره مراسم برگزار بشه بعد صبحانه آقا احسان و فریبا خانم رفتن برای خرید و منو فاطمه

هم مشغول تمیز کردن خونه شدیم داشتم گرد گیری میکردم که صدای آیفون امد

فاطمه: ماریا من نمیشناسمش

رفتم جلو

ماریا: ۱۱۱ این که میناست... باز کن

فاطمه: مینا کیه؟

ماریا: خواهر محسن و همسر سپهر از همکارهای امیر علی

فاطمه اهانی گفت و در واحد رو باز کرد که مینا مثل همیشه پر انرژی داخل شد

مینا: سلام... سلام... دیر که نکردم

ماریا: نه بیا تو

مینا داخل شد و چشمش به فاطمه افتاد که گفتم: ایشون فاطمه خانم خواهر امیر علی... و ایشون

مینا که گفتم

مینا و فاطمه با هم دست دادن

مینا: عمو و خاله کو؟

ماریا: رفتن خرید

چادرش رو در آورد و گفت: خوب من چیکار کنم؟

فاطمه: شما بیاید بشینید کار خاصی نداریم

مینا: نه بابا برای نشستن که نیومدیم

با کمک فاطمه و مینا خونه رو تمیز کردیم و نشستیم تا استراحت کنیم رفتیم آشپزخانه و مشغول

درست کردن قهوه شدم

سه فنجان قهوه ریختم و به سالن رفتم که دیدم مینا و فاطمه در حال خندیدن هستن

ماریا: به چی دارین میخندین

مینا: داریم قضیه حال گیری ستوان احمدی رو میگویم البته سرهنگم کم کف نشد ها دخترش رو

برای امیرعلی کنار گذاشته بود

فاطمه: بله داداشم کم خاطر خواه نداره

مینا: والله داداش منم کم خاطر خواه نداره ولی دم به تله نمیده ورپزیده

با آمدن فریبا خانم و آقا احسان مشغول آماده کردن وسایل پذیرایی شدیم بعد از ظهر افراد

زیادی از جمله همسرای همکارهای امیرعلی وفامیلهای دور رو نزدیک آمدن حال و هوای عجیبی

بود که من برای اولین بار بود حسش میگردم تمام مدت که اونها دعا میخواندن من از خدا فقط

سلامتی امیرعلی رو میخواستم

صدای گریه وزجه های فاطمه رومیشنیدم فریبا خانم غش کرده بود وزهره در حال به هوش

آوردنش بود آقا احسان به پهنای صورت اشک میریخت و امیر حسین توی قبر بود تا جسد

برادرش رو توی قبر بزاره به محض اینکه جسد امیرعلی رو از داخل تابوت در آوردن خودم رو

روش انداختم و فریاد کشیدم.... نه... نه... نه... نمیزارم دفنش کنید

آقا احسان جلو آمد و منو از جسد جدا کرد و سعی میکرد منو اروم کنه از ته سینه اسمشو فریاد

زدم

نفس نفس میزدم تا چند دقیقه درک درستی از محیط اطرافم نداشتم.... با دستهای لرزان از روی

عسلی لیوان آب رو برداشتم

کمی خوردم هنوز اشک میریختم دستم جلوی دهنم گرفتم تا صدای هق هقم بلند نشه موبایلم

رو برداشتم و به ساعت نگاه کردم چهار صبح بود بلند شدم و از اتاق. فتم بیرون وارد دستشویی

شدم کمی آب به صورتم زدم تا از این حال و هوا در بیام

فاطمه در گوشه پذیرایی خوابیده بود و اقا احسان و فریبا خانم هم تو اتاق امیرعلی بودن اروم وارد

اتاقم شدم تا فاطمه بیدار نشه روی تخت نشستم و سرمو با دستام گرفتم... کابوس وحشتناکی بود

حتی به لحظه از واقعی بودن این خواب لرزی به تنم افتاد

روی تخت دراز کشیدم سعی کردم بخوابم اما تا چشمم رو میبستم اون خواب دوباره به سراغم

میومد دلشوره عجیبی به تنم افتاد توی یه تصمیم آنی لباسهامو پوشیدم و گوشیم رو برداشتم و

اروم وارد سالن شدم سویچ ماشین امیرعلی رو از رو جاکلیدی کنار در برداشتم و اروم در رو باز

کردم و بیرون رفتم

دکمه آسانسور رو زدم به پارکینگ رسیدم سوار ماشین شدم از توی داشبورد ریموت در رو

برداشتم و در رو باز کردم و به راه افتادم

بیمارستان فاصله زیادی با خونه نداشت یک ماه بود که این مسیر رو هر روز طی میکردیم اما

برای منی که حتی نمیتونستم از تابلوها کمک بگیرم کمی سخت بود ما همیشه روزها به

بیمارستان میرفتیم و من همیشه صندلی عقب میشستم و دید خوبی نسبت به بیرون نداشتم

وارد خیابان اصلی شدم مطمئن بودم که این دوروبر باید دور بزنم و لی دور برگردان رو پیدا

نمیکردم

مردی رفتگر کنار خیابان در حال جارو زدن بود کنارش نگه داشتم و ادرس رو پرسیدم و او گفت

که تقریبا دو کیلومتر جلوتر باید دور بزنم

خودم هم نفهمیدم چه طوری به بیمارستان رسیدم وارد سالن بیمارستان شدم نگهبان اجازه ورود

نمیداد با کلی التماس تونستم راضیش کنم فقط از قسمت اطلاعات حالش رو جويا بشم

رو صندلی نشسته بودم

عصبی پام رو تگون میدادم و منتظر بودم تا مسوول قسمت اطلاعات بیاد

با صدای کسی که اسمم رو صدا میکرد سرم رو بلند کردم

خانم مودت (منو به فامیلی امیرعلی صدا میکرد)

دکتر امیرعلی بود که هر روز میدیدیمش از جام بلند شدم و به طرفش رفتم

ماریا: سلام آقا دکتر

دکتر عینکش رو برداشت و با تعجب بهم نگاه کرد و گفت: شما این وقت شب اینجا چی کار

میکنید؟

صادقانه همه چیز رو براش تعریف کردم لبخند با محبتی زد و گفت: بیا بریم بالا ببینش اینجور که

معلومه تا نبینیش از اینجا نمیری

کمی مکث کرد و گفت: منم امشب شیفت نبودم حال یکی از مریضام بد شده بهم اطلاع دادن

آدمم اینجا... شانس شما بوده انکار

لبخندی زدم و ازش تشکر کردم با هم وارد بخش شدیم به پرستار گفت که منو پیش امیرعلی ببره

از پشت شیشه دیدمش همون جووری بود ولی دکتر میگفت سطح هوشیاریش کمی بهتر شده بود

سرمو به شیشه چسبوندم وزیر لب گفتم امیرعلی من به خاطر تو این وقت شب تنهایی امدم

اینجا خواهش میکنم چشمانو باز کن من دیگه تحمل ندارم خواهش میکنم.... دوست دارم

پرستار بخش به سراغم امد و گفت که باید برم و بیشتر ماندنم در اونجا باعث میشه به دردم

بیفتن از شون تشکر کردم و امدم بیرون هوا داشت روشن میشد

داخل ماشین شدم و سرم رو روی فرمون گذاشتم کمی که اروم شدم ماشین رو روشن کردم و به

راه افتادم راحتتر از موقع آمدن راه رو پیدا کردم جلوی نونوایی نگه داشتم تا برای صبحانه نون

بخرم و بهانه ای برای بیرون بودنم داشته باشم نمیخواستم دروغ بگویم ولی پدر و مادر امیرعلی

به اندازه کافی مشغله فکری و نگرانی داشتن نمیخواستم ناراحتشون کنم

نون خریدم و داخل ماشین گذاشتم و به طرف خونه رفتم وارد پارکینگ شدم ماشین رو پارک

کردم و با آسانسور بالا رفتم

خودم هم نفهمیدم چه طوری به بیمارستان رسیدم وارد سالن بیمارستان شدم نگهبان اجازه ورود

نمیداد با کلی التماس تونستم راضی بشم فقط از قسمت اطلاعات حالش رو جو یا بشم

رو صندلی نشسته بودم

عصبی پام رو تگون میدادم و منتظر بودم تا مسوول قسمت اطلاعات بیاد

با صدای کسی که اسمم رو صدا میکرد سرم رو بلند کردم

خانم مودت (منو به فامیلی امیرعلی صدا میگردد)

دکتر امیرعلی بود که هر روز میدیدیمش از جام بلند شدم و به طرفش رفتم

ماریا: سلام آقا دکتر

دکتر عینکش رو برداشت و با تعجب بهم نگاه کرد و گفت: شما این وقت شب اینجا چی کار

میکنید؟

صادقانه همه چیز رو براش تعریف کردم لبخند با محبتی زد و گفت: بیا بریم بالا ببینش اینجور که

معلومه تا ببینش از اینجا نمیری

کمی مکث کرد و گفت: منم امشب شیفت نبودم حال یکی از مریضام بد شده بهم اطلاع دادن

آدم اینجا... شانس شما بوده انگار

لبخندی زدم و ازش تشکر کردم با هم وارد بخش شدیم به پرستار گفت که منو پیش امیرعلی ببره

از پشت شیشه دیدمش همون جووری بود ولی دکتر میگفت سطح هوشیاریش کمی بهتر شده بود

سرمو به شیشه چسبوندم وزیر لب گفتم امیرعلی من به خاطر تو این وقت شب تنهایی امدم

اینجا خواهش میکنم چشمتو باز کن من دیگه تحمل ندارم خواهش میکنم.... دوست دارم

پرستار بخش به سراغم امد وگفت که باید برم و بیشتر ماندنم در اونجا باعث میشه به دردسر

بیفتن از شون تشکر کردم وامدم بیرون هوا داشت روشن میشد

داخل ماشین شدم و سرم رو روی فرمون گذاشتم کمی که اروم شدم ماشین رو روشن کردم وبه

راه افتادم راحتتر از موقع آمدن راه رو پیدا کردم جلوی نونوایی نگه داشتم تا برای صبحانه نون

بخرم وبهانه ای برای بیرون بودنم داشته باشم نمیخواستم دروغ بگویم ولی پدر و مادر امیرعلی

به اندازه کافی مشغله فکری ونگرانی داشتن نمیخواستم ناراحتشون کنم

نون خریدم وداخل ماشین گذاشتم وبه طرف خونه رفتم وارد پارکینگ شدم ماشین رو پارک

کردم وبا آسانسور بالا رفتم

از خوشحالی رو پا بند نبودیم همگی به اتاقامون رفتیم تا حاضر بشیم کمد رو باز کردم یه نگاه به

لباسام انداختم میخواستم خوب به نظر برسم بعد از کمی کامل یه شلوار مشکی و یه مانتو مشکی

تا پایین زانو که دور آستیناش نقش سنتی کار شده بود رو برداشتم این مانتو رو چند روز پیش با

فاطمه خریدم چون دیگه هوا گرم شده بود و نمیتونستم پالتو بپوشم یه روسری گرم قهوه‌ای هم

سر کردم و گوشیم رو داخل جیب مانتو گذاشتم و امدم بیرون همزمان با من فاطمه هم با چادر تو

دستش از اتاق امیرعلی خارج شد

فاطمه: حاضری... بریم

ماریا: بله من حاضرم

از خونه بیرون امدیم و راهی بیمارستان شدیم حال همگیمون خوب بود فریبا خانم اشک شوق

میریخت و خدا رو شکر میکرد و لبخند از لبهای آقا احسان کنار نمیرفت

به بیمارستان رسیدیم در حال داخل شدن به بیمارستان بودیم که گوشیم زنگ خورد مینا بود

ماریا: بله

مینا: سلام ماریا جان.... چطوری

ماریا: وای مینا باورت نمیشه امیرعلی به هوش آمده

مینا: تبریک میگم عزیزم... الان محسن زنگ زد گفت حالش چگونه

ماریا: هنوز ندیدیمش... الان رسیدیم بیمارستان

مینا: باشه پس سلام برسون وقت ملاقات میایم میبینیمشون

ماریا: ممنون... بای

کوشی رو قطع کردم و داخل بخش شدیم بعد از کمی پرس و جو متوجه شدیم که امیرعلی رو به

بخش انتقال دادن که در طبقه ششم بیمارستان هستش با آسانسور به طبقه ششم رفتیم دکتر

امیرعلی جلوی استشن پرستاری ایستاده بود و پرونده ای رو نگاه میکرد آقا احسان جلو رفت

وسلام کرد حال امیرعلی رو جویا شد

دکتر به ما گفت که امیرعلی به هوش آمده ولی به خاطر آسیبی که گلوله به زانوش وارد کرده

هنوز نمیتونه راه بره و همچنین دست چپش هم باید فیزیوتراپی بشه تا بتونه تگون بده

فعلا این چیزها مهم نبود مهمه اینه که امیرعلی به هوش آمده

بعد از پرسیدن شماره اتاق امیرعلی به طرف اتاقش رفتیم و داخل شدیم

خیلی لاغر و ضعیف شده بود استخوانهای چونش بیرون زده بود فریبا خانم پیشونی پسرش رو

بوسید و اشک ریخت اما آقا احسان با غرور و افتخار به پسرش نگاه میکرد امیرعلی هنوز خواب

بود و اینطور که پرستارش میگفت کمی قبل آمدن ما بهش آرام بخش تزریق شده

نیم ساعتی بود که تو اتاق بودیم همه بدون اینکه حرفی بزنیم بهش خیره بودیم فریبا خانم دایما

دست تو موهای امیرعلی میکرد و من با حسرت نگاه میکردم

بعد چهل دقیقه انتظار امیرعلی تکونی خورد و چشماش رو باز کرد کمی گیج بود و هنوز اثر آرام

بخش از بین نرفته بود فریبا خانم با دیدن چشمای باز پسرش شروع به قربان صدقه رفتنش کرد

و دوباره اشک ریخت آقا احسان تشری زد که بسه دیگه اینقدر گریه نکن که اشکاش رو با

روسربیش پاک کرد

امیرعلی با صدای آهسته ای گفت: مامان

فریبا خانم: جان مامان... چیه عزیزم...

امیرعلی: آب...

از یخچال آب ریختم و به دست فریبا خانم دادم آقا احسان کمک کرد تا امیرعلی بشینه وابسته

بخوره

بعد از اینکه کمی آب خورد به خوش آمد تازه متوجه ما شد که تو اتاق بودیم دور تختش ایستادیم

ماریا: امیرعلی... خوبی...

کمی نگاهم کرد و سرش رو تکیه داد و گفت: خوبم

فاطمه: تو که ما رو نصف عمر کردی داداش... الان خوبی روبه راهی... چیزی احتیاج نداری

امیرعلی لبخند بی جون زد و چیزی نگفت

آقا احسان: امان بده دختر... یه ریز داره حرف میزنه

نهار امیرعلی رو آوردن و فریبا خانم با تمام عشق مادریش قاشق قاشق غذا رو به دهن پسرش

گذاشت هنوز نمیتونست دست چپش رو تکون بده و این عصبیش میکرد

آقا احسان برای ماهم غذا گرفته بود به حیاط بیمارستان رفتیم و روی نیمکت نشستیم با اگراه

کمی از غذا خوردم خوشمزه بود ولی محیط بیمارستان از یک طرف غذایی که نمیدونم کجا پخته

شده از طرف دیگر واز همه بدتر قاشق پلاستیکی ویک بار مصرف بود که من به شدت باهاش

مخالف بودم دست به دست هم داده بودن که بی اشتها بشم

به هر حال کمی خوردم تا ضعف نکنم

فریبا خانم هم به جمع ما پیوست تا غذاش رو بخوره از فرصت استفاده کردم ورفتم بالا پیش

امیرعلی

داخل اتاق شدم کمی ناراحت بود و داشت سعی میکرد دست آسیب دیدش رو بالا بیاره ولی

نمیتونست

ماریا: امیر علی

به طرفم برگشت

امیر علی: همیشه... همیشه... نمیتونم زیاد تکونش بدم

کنارش نشستم و دستش رو کمی ماساژ دادم

ماریا: دکتر گفت با چند جلسه فیزیوتراپی درست میشه چرا اینقدر به خودت سخت میگیری

امیر علی: من چپ دستم ماریا... اگه نتونم تکونش بدم چی اگه درست نشه چی... تازه زانوم هم

هست

تمام کلماتش رو با غم و عصبانیت میگفت

ماریا: تو که اینقدر نا امید نبودی... چی شده؟

سرش رو به بالش کوبوند و گفت: نمیدونم میترسم همینجوری ناقص بمونم

ماریا: تو ناقص نمی‌مونی... چیزی نشده که با کمی فیزیوتراپی و ورزش درست میشه

داشتم بهش امید میدادم در حالی که خودم هم از حرفی که می‌زدم مطمئن نبودم

ماریا: چیزی احتیاج نداری... نیم ساعت بعد وقت ملاقاته

امیرعلی به چشمای بسته گفت: میخوام برم دست شویی

ماریا: باشه الان پرستار رو صدا میکنم

به بیرون رفتم و به پرستار اطلاع دادم دو مرد برای کمک به امیرعلی آمدن با هم دیگه بلندش

کردن و روی ویلچر گذاشتن و به طرف دستشویی اتاق بردنش از چهره سرخ شده امیرعلی معلوم

بود که ناراحت و عصبیه... اون یه مرد بود و غرور داشت ولی حالا که نمیتونه چیزی ترین کاراش رو

بگنه عصبیش میکرد

بعد از اینکه از دست شویی آوردنش روی تخت خوابوندنش دوباره کنارش نشستم و گفتم: چیزی

میخوری برات بیارم...

امیر علی: نه

ماریا: چرا.. بابات آب میوه و کمپوت گرفته یه کم بیارم بخور... خیلی ضعیف شدی

امیر علی: وقتی نمیتونم خودم برم دستشویی بهتر چیزی نخورم

درست عین بجههای تخس و بهونه گیر شده بود که آدم دوست داره که محکم بغلشون کنه تا

جیغشون در بیاد دیکه نتونستم تحمل کنم و موهاش رو با انگشتم مرتب کردم و گفتم: بد اخلاق

نشو دیکه... الان همه میان ملاقات... تو این یک ماه هر روز ملاقاتی داشتی... همکاری خیلی

دوست دارن که جویای حالت بودن....

با شیطنت اضافه کردم: البته همکاریهای خانمتم کم ارادت نداشتن بهت ها

طبق عادتش ابروش رو بالا انداخت و گفت: همکاری خانم؟

خندیدم و گفتم: اهوم...

مثل اینکه خودش فهمید کی رو میگم تک خنده ای کرد و گفت: اصلا باورم نمیشه یک ماه بیهوش

بودم

با ناراحتی گفتم: خیلی بهمون سخت گذشت

بهم نگاه کرد که در این حین در اتاق باز شد و اقا احسان فریبا خانم و فاطمه آمدن داخل بعد کمی

حرف زدن خانواده مینا به همراه خانواده سپهر آمدن ولی محسن نبود سپهر سر به سر امیرعلی

میداشت و شوخی میکرد تا کمی حال و هوایش عوض بشه

در اتاق باز شد و محسن وارد شد و گفت: به جناب سرگرد... تو رو خدا از جات تگون نخور... آخه مرد

حسابی خوابیدن یه روز دوروز لااقل یه هفته عین خرسی یه ماهه خوابیدی... جون داداش باید تا

یک ماه به جای من شیفت شب و ایستی

امیرعلی خندید و گفت: کم لودگی کن

محسن جلو آمد و پیشونی امیرعلی رو بوسید و گفت: چه طوری داداش.. بهتری

فاطمه به پهلوم زد و گفت: این کیه ماری...

ماریا: داداش مینا... محسن

فاطمه: پس این و پریده دم به تله نمیده

ماریا: هان.. چی؟

فاطمه: هیچی و لش کن

اون روز کلی از همکارهای امیرعلی به دیدنش آمدن هر کسی داخل میشد احترام نظامی

میداشت و جلو میومد امیرعلی با دیدن دوستاش و همکاراش خوشحال بود و اینو از حرکات

ورفتارش میشد فهمید

سه روزه که امیرعلی به هوش آمده و امروز مرخص میشه امیرحسین به محض شنیدن خبر به

هوش آمدن امیرعلی به همراه زهره به تهران آمد آقا احسان با امیر حسین به بیمارستان رفتن تا

امیرعلی رو به خونه بیارن و ما هم منتظر آمدن امیرعلی به خونه هستیم

تو این سه روز وضعیتش تغییر چندانی نکرده فقط کمی دستشو میتونه تکون بده... عدم توانایی

در انجام کارهای خودش حسابی کلافه و بد اخلاقی کرده دکترش میگفت راه درازی در بهبودیش

در پیشی داره و همین که زنده مونده یه معجزه است ولی وقتی دیروز تو بیمارستان امیرحسین

واقا احسان میخواستن ببرنش دستشویی گفت کاش می مردم و اینجوری ذلیل نمیشدم... واقعا

نمیفهمه که نفس کشیدنش بودنش برای ما چه نعمت بزرگیه؟

به سمت اتاقم رفتم تا آماده بشم چون الاناست که دیگه برسن اول یه دوش حسابی گرفتم موهام

رو باشوار خشک کردم نوبت رسید است به انتخاب لباس یه شلوار سبز با یه تونیک بلند سبز

رنگ و یه شال عسلی رنگ برداشتم و پوشیدم خوب شده بودم از اتاق امدم بیرون فاطمه تا منو

دید سوت بلندی کشید

فاطمه : اووووو مای غش.....چه کرده ماریا خانم برای شوهرش..... ایول خوشمان امد.... یاد بگیر زهره

برای شوهر اینجوری دلبری میکنن

زهرة: خوبه تو هم خواهر شوهر بازی در نیار

فاطمه: نه واقعا بین چه کرده برای شوهر

فریبا خانم: فاطمه سر به سر عروسام نزار دختر

فاطمه: بین تو رو خدا مادر ما رو باش عوض اینکه طرف ما رو بگیره چسبیده به عروساش.... مادر

شوهر هم مادر شوهر های قدیم میچزوندن ها

فریبا خانم: میخوای همچنین مادر شوهری نسبت بشه؟

فاطمه: من غلط کنم مادر من حالا بزار شوهر نسیم بشه مادر شوهر پیش کش

فریبا خانم: استغفر الله.....

منو زهره داشتیم به حرفهای او نا میخندیدیم که صدای زنگ آیفون آمد

امیر حسین اطلاع داد که محسن هم با او ناست تا لباس مناسب بپوشیم من و زهره لباسمون خوب

بود فاطمه رفت تو اتاق تا لباسشو عوض کنه و فریبا خانم هم چادرش رو به سر کرد

جلوی در ایستاده بودم آسانسور که هر طبقه بالا میومد تپش قلب منم بیشتر میشد آسانسور

ایستاد و درش باز شد شادی من با دیدن چهره گرفته امیر علی دود شد رفت هوا صورتش غمگین

و ناراحت بود امیر حسین ویلچر رو به جلو هل داد و گفت: بفرما داداش به خونه خوش امدی

کنار رفتم و داخل شدن امیر حسین و محسن اون رو به طرف اتاقش بردن و رو تخت خوابوندنش

به طرف آقا احسان رفتم

ماریا: چرا اینقدر ناراحت بود

آقا احسان: چی بگم والله.... این پسر امیدش رو از دست داده وقتی دکتر گفت باید صبر داشته

باشی تا بهبود پیدا کنی نزدیک بود دکتر رو بگیره بزنه.... دکتر گفت زیاد سر به سرش نزارین الان

چون ناتوانه بهونه گیر بود خلق میشه

به طرف اتاقش رفتم رو تخت خوابونده بودنش و محسن هم کنارش نشسته بود که با دیدن من

بلند شد

محسن: بفرما زنداداش این آقا خوش اخلاق تحویل شما

ماریا: ممنون دستت درد نکنه این مدت خیلی زحمت کشیدی

محسن: اختیار دارین.... کاری نکردم برای داداشم

از امیرعلی خداحافظی کرد وبه بیرون رفت وامیرحسین هم برای بدرقه اش رفت

کنار امیرعلی نشستم وگفتم: حالت چطوره؟

امیرعلی: تو این چند روز اینقدر این سوال رو ازم پرسیدن که حالم داره از این کلمه بهم میخوره

اووووووه پس اعصابش خیلی خرابه!

ماریا: بده مگه.... کاش یکی هم حال ما رو میپرسید

یه کمی بهم نگاه کرد و گفت: میخوام بخوابم

ماریا: چیزی نمیخوری

چشماش رو بست و گفت: نه

بلند شدم و از اتاق امدم بیرون که فاطمه پرسید: چی شد؟

ماریا: گفت میخوام بخوابم

روی مبل نشستم... امیرعلی امیدش رو از دست داده بود چیزی که بدون اون همیشه زندگی کرد

باید کمکش میکردیم قبل از سلامتیش باید امیدش به زندگی رو دست بیاره

وقت نهار شد به اتاقش رفتم واروم دستگیره در رو پایین کشیدم فکر میکردم خوابه ولی بیدار

بود و داشت سقف رو نگاه میکرد داخل شدم

ماریا: بیداری

سرش رو تکون داد... کنارش نشستم و گفتم: نهار آماده است الان برات میارم

بدون اینکه نگاهشو از سقف بگیره گفت: گرسنم نیست

ماریا: تو که از وقتی امدی چیزی نخوردی

امیر علی: نمیخوام اسباب اذیت بقیه باشم

پس این بود چون خودش نمیتونست دست شویی بره اعتصاب غذا کرده

با جدیت گفتم: امیر علی به من نگاه کن

بازم تکون نخورد... دستم رو روی گوش گذاشتم و به طرف خودم برگردوندم که گفت: چته؟

ماریا: این اداها چیه امیر علی فکر میکنی اگه غذا نخوری آدمهای اون بیرون میگن آفرین چه بهتر

یه بار دستشویی کمتر میره... اگه اونا کاری برات میکنن از روی عشق و علاقه است نه اجبار... اینو

بفهم... الانم خودت رو لوس نکن امیر حسین رو صدا میکنم تا کمکت کنه بشینی منم میرم غذا

رو بیارم

سریع بلند شدم و اجازه مخالفتی بهش ندادم

نمیخواستم باهاش بد حرف بزنم ولی بعضی وقتها به کم خشونت لازمه

با امیر حسین اطلاع دادم که به کمک امیرعلی بره خودم هم به آشپزخانه رفتم تا غذاش رو آماده

کنم زهره و فریبا خانم تو آشپزخانه بودن

فریبا خانم: چرا گرفته ای مادر چیزی گفت که ناراحت شدی؟

به کابینت تکیه دادم و گفتم: چون خودش نمیتونه دستشویی بره میگه سیرم غذا نمیخورم... فکر

میکنه با غذا نخوردن حالش خوب میشه

فریبا خانم: چی بگم مادر... اون از بچگی مستقل بود اجازه نمیداد کسی کمکش کنه همه کاراش

رو هم خودش انجام میداد... الان سختشه تا برای هر چیزی کمک بگیره

زهره سینی غذا رو به دستم داد و گفت: صبور باش

لبخندی زدم و سینی رو گرفتم و به اتاق رفتم امیرحسین با آمدن من از اتاق خارج شد پیشش

نشستم و گفتم: خوب بعد از چند روز خوردن غذای بیمارستان الان این غذا میچسبه.... باید

اعتراف کنم دسیخت مامانت حرف نداره

قاشق رو پر کردم و جلوش گرفتم که با دست راستش قاشق رو گرفت و گفت: خودم میتونم

چون چپ دست بود با دست راستش تسلط زیادی نداشت اما خوش غذاشو خورد منم با عشق

نگاش میکردم

غذاشو رو تموم کرد و ازم خواست پدرش رو صدا کنم تا کمکش کنه برای وضو گرفتن و نماز

خوندن سینی غذا رو برداشتم و به بیرون رفتم وقتی به آقا احسان گفتم برای کمک به امیرعلی

بره بیچاره به طرف اتاق پرواز کرد و امیر حسین هم باهاش همراه شد

بعد از نماز امیرعلی ما هم نهار رو خوردیم ولی همه تو فکر بودن حالا فکر چی خدا داند

امیرعلی هر روز فیزیوتراپی داشت و برای راحتی بیشتر دکتر میومد تو خونه دستش بهتر شده

بود و میتونست تگون بده اما هنوز

قدرت بلند کردن اشیا رو نداشت که کم کم درست میشه اما پاش هنوز مشکل داشت و دکتر

احتمال میداد زانوش یه جراحی دیگه لازم داشته باشه

هفته پیش امیرحسین وزهره و فاطمه بر گشتن شیراز ولی آقا احسان و فریبا خانم هنوز اینجان

به اتاق امیرعلی رفتم داشت ورزشهایی رو که دکتر گفته بود رو انجام میداد به چهار چوب در

تکیه دادم و نگاهش کردم اینقدر غرق کارش بود که من رو ندیدم.. قطرات عرق رو پیشونیش بود

انگار که داره یه کار خیلی سخت انجام میده جلو رفتم از روی میز عسلی دستمال کاغذی

برداشتم و کنارش نشستم

ماریا: خسته نباشی

امیرعلی: ممنون

دستمال رو روی پیشونیش کشیدم و عرقش رو پاک کردم برای خودم هم جای تعجب داره که این

کار باعث چندشم نمیشه قبلا خیلی حساس بودم اما بودن با امیر علی منو عوض کرده

پیشونیش رو کامل پاک کردم و دستمال رو تو سطل آشغال انداختم

ماریا: میخوای یه دوش بگیری

امیر علی: بابا هست

ماریا: اره... فکر کنم خوابه میخوای بیدارش کنم

امیر علی: نه بعدا میرم

ماریا: باشه.... شیر میخوری یا آب میوه

امیر علی: هیچی

ماریا: کلا لوسی ها

امیرعلی: من لوسم

ماریا:اره دیگه فقط ناز میکنی

چه عجب یه لبخند زد

امیرعلی:میل ندارم.... کمی خسته شدم

از کشو پماد رو بیرون کشیدم و کف دستم مالیدم و شروع کردم به ماساژ دادن دستش

ماریا:یه کم دیگه تلاش کنی دیگه میتونی همه چی رو بلند کنی با دستت... خیلی بهتر شده

سرشو تکیه داد زل زده بود به صورتم تاب نگاهشو نداشتم سرمو پایین انداختم ولی سنگینی

نگاهش رو حس میکردم خودم رو پایین کشیدم پتو رو از روش کنار زدم شلوارش رو بالا

کشیدم پماد رو دوباره کف دستم مالیدم وپاش رو ماساژ دادم جای گلوله روی زانوش مونده بود

دلم بیج خورد امیرعلی هم که قصد نداشت نگاهش رو ازم بگیره جمله ای که همیشه بهار تو این

موقع ها میگفت رو گفتم

ماریا: چیه خوشگل ندیدی؟

با پرویی تمام ابرو هاش رو بالا انداخت

در حال ماساژ دادن پاش بودم که گفتم: بابای منم چند بار تیر خورده بود

دیدم داره گوش میده ادامه دادم: یه بار به گردنش نزدیک رگ اصلی خورده بود شانس آورد زنده

موند اون موقع من سیزده سالم بود ولی جای گلوله رو گردنش موند

شلوارش رو پایین کشیدم که گفت: ممنون

ماریا: کاری نکردم که

بلند شدم و بیرون رفتم دستام رو تو دستشویی شستم و برگشتم آشپزخانه و کمی میوه برداشتم

وبه اتاق امیر علی رفتم

ماریا: با میوه که موافقی

لبخندی زد و سرش رو تگون داد کنارش نشستم سببی برداشتم پوست کندم و قاچش کردم

و گذاشتم تو پیش دستی و جلوش گرفتم گفتم: بفر مایید

ممنونی گفت ویه نیکه برداشت یه کم نگاه کرد وگفت: دلت براش تنگ شده؟

ماریا: برای کی؟

امیرعلی: برای پدرت

بهش نگاه کردم وگفتم: اره خیلی تنگ شده با اینکه زیاد پیشم نبود

اما حس امنیتی که که زنده بودنش بهم میداد با مردنش رفت وقتی مرد حس کردم هر کسی

میتونه بهم آسیب بزنه

به چشمام نگاه کرد وگفت: نا من هستم کسی نمیتونه بهت آسیب بزنه

لبخندی زدم وگفتم: ممنون که هستی

امیرعلی با بودنش حس امنیت و آرامش بهم میداد درسته که احساساتش رو بروز نمیده اما

همیشه مطمئنی پشت هست امیر علی کلا شخصیتش حامیه عادت کرده مراقب همه باشه

فداکاری تو بند بند وجودشه وقتی هست یه جورایی خیالت راحت

موهام رو خشک کردم و حوله رو از دورم باز کردم به طرف کمد رفتم یه شلوار مشکی با تیشرت

مشکی وکت خردلی بیرون کشیدن و پوشیدم همیشه عادت داشتم تو خونه لباس خوب بپوشم

فریبا خانم میگفت بهترین کار رو میکنی چیه این زنا تو خونه شلخته میگردن و وقتی میخوان

برن مهمونی کلی چیتان فیتان میکنن

که من نفهمیدم منظورش از چیتان فیتان چیه

لباس رو پوشیدم امدم بیرون امیر علی و فریبا خانم داشتن تلویزیون میدید آقا احسان بیرون

بود جلو رفتم سلام کردم و گفتم: چیزی میخورین بیارم

فریبا خانم: بیا خوشگل خانم بشین برات چایی بیارم

ماریا: من میارم

به اشپزخانه رفتم و چایی ریختم و به کمی هم بیسگویت برداشتم و به سالن رفتم و بعد از تعارف

چایی ها نشستم

فریبا خانم: ماریا جان به امیر علی میگم بیاین همه برگردیم شیراز تا خوب شدنش اونجا بمونین

ولی امیر علی قبول نمیکنه

ماریا: مگه میخواین برین

فریبا خانم: اره مادر نزدیک دو ماهه اینجاییم.... خونه زندکیمون رو ول کردیم

امیر علی: اینجا خونه شما هم هست

فریبا خانم: سلامت باشی مادر آخه فاطمه هم هست تا کی مزاحم امیر حسین باشه

کاملا خودم رو بی طرف نشون دادم این تصمیم رو باید خود امیر علی میگرفت

امیرعلی: چه مزاحم مادر من برادرشه وظیفشه

از حرص خوردن امیرعلی خندم گرفت همچنین میگه وظیفشه که انکار داره دستور میده

اصرارهای فریبا خانم و آقا احسان فایده نداشت و امیرعلی دکترش رو بهونه کردم و از رفتن به

شیراز سر باز زد

دیشب مادر و پدر امیرعلی برگشتن شیراز تو این مدت خیلی بهشون عادت کرده بودم امیرعلی

هم بعد رفتن اونا تو خودش الان دیگه میتونه دستش رو تگون بده و چیزی سبک رو بلند کنه ولی

پاش هنوز تگون نمیخوره و مجبورا از ویلچر استفاده میکنه با صدای افتادن چیزی سریع دویدم

اتاق امیرعلی که دیدم افتاده زمین

ما: یا: امیرعلی... چیشده

خودش رو عقب کشید و تکیه داد به تخت پای سالمش رو بالا آورد و سرش رو پاش گذاشت

کنارش زانو زدم و دستم رو روی شونش گذاشتم و دوباره صداش زدم

ماریا: امیر علی... امیر علی

امیر علی: برو بیرون... میخوام تنها باشم

صداش خش داشت جلوش نشستم

ماریا: امیر علی... سر تو بلند کن

هلم داد عقب وگفت: برو بیرون... بروووو

ماریا: تا نگی چیشده نمیرم

سرش رو بلند کرد چشماش نم داشت... گریه کرده؟

امیر علی: خوشحالی نه... خوشحالی که منو اینطور نا توان میبینی... که نمیتونم از پس کارهای

خودمم بر پیام... خوشحالی که محتاجتم

اشکام داشت میریخت کنترلی روش نداشتم دستم رو رو بازوش گذاشتم که پسم زد وگفت: به

من دست نزن

تازه متوجه ویلچرش شدم حتما میخواستہ سوار ویلچر بشہ افتادہ

دستش رو گرفتم و گفتم : چی داری میگی... حال من بدتر از توه فکر میکنی برای من راحتہ تو رو

تو این وضعیت بینم فکر میکنی....

گریه نداشت بتونم بقیہ حرفم رو بزئم بلند شدم از بازوش گرفتم خودش رو بالا کشید و نشست رو

تخت اونم مثل من اشک میریخت وقتی پدر مادرش اینجا بودن به خاطر اونا ہم که شده خوددار

بود ولی تا کی آدم میتونه همه چیز رو تو خودش بریزہ

دستم رو روی گوش گذاشتم و با انگشت شستم اشکش رو پاک کردم

تو چشمام نگاه کرد و گفت :دیگہ نمیتونم... خسته شدم... من آدمی نبودم که تو خونہ بشینم ولی

بین و ضعمو یہ ماہہ افتادم رو تخت... مثل بچہ ہا برای دستشویی رفتن ہم باید از یکی کمک

بگیرم... چرا هیچکس حال منو نمیفہمہ... کاش میبرد... کاش بہ ہوش نمیومدم... من میدونم

این پا دیگه درست نمیشه... شبها از درد زانوم نمیتونم بخوابم... همینجوری ناقص میمونم

امیرعلی درد داشت؟... چه خوش خیال بودم که فکر میکردم داره خوب میشه همه اینا تظاهر

بوده تا پدر مادرش ناراحت نشن..

ماریا: تو خوب میشی... دیدی که دکترت هم گفت نیاز به زمان داری... شاید دوباره جراحی بشی

خودش رو عقب کشید و به تاج تخت تکیه داد و دوباره گفت: خودت هم به حرفهایی که میزنی

ایمان نداری من دیگه یه فرد ناقصم برو و تنهام بزار

کنارش نشستم و مثل خودش به تاج تخت تکیه دادم دست آسیب دیدش رو تو دستم گرفتم

انگشتای دستم رو از لای انگشتهاش رد کردم و توهم قفلشون کردم سرم رو به شونش تکیه دادم

و گفتم: مگه تو تو روزهای سخت منو تنها گذاشتی که منم تنهات بزارم... یعنی منو اینجوری

شناختی؟

با لحن اروم و گرفته ای گفت: خسته ام ماریا... این چند وقته دارم تظاهر میکنم که خوبم تا پدر

مادرم بیشتر از این زجر نکشن... ولی دیگه نمیتونم... من خیلی اذیتشون کردم مادرم همیشه

نگران و چشم انتظار منه....

ماریا: تو زندگی هر کسی روزهای خوب و بد هست تو زندگی یکی کمتر تو زندگی یکی بیشتر....

پدرم همیشه میگفت تو روزهای خوب شاکر خدا باش تا در روزهای سختی روت بشه به درگاهش

بری... تو همیشه شاکر بودی خودم دیدم نماز میخوندی... پس از خدا نا امید نشو

امیرعلی: پدرت مرد بزرگی بود

ماریا: آره بود... بود

دیگه نخواستم زیاد تو این جو باشیم بلند شدم و گفتم..: حالا میخواستی چیکار کنی که افتادی؟

امیرعلی: میخواستم پیام بیرون

بلند شدم و بلچرش رو آوردم و نگه داشتم و زنش رو رو پای سالمش انداخت و نشست رو و بلچر

چون زمین پارکت بوده حتما موقع نشستن و بلچرش سر خورده و به عقب رفته اگه دستش کمی

جون بگیره میتونه از چوب زیر بغل استفاده کنه اینجوری راحتتره

ویلچرش رو هل دادم وبه سمت سالن رفتیم

ماریا:میخوای رو میل بشینی

امیرعلی: نه اینجا راحتترم

ماریا:چی میخوری برات بیارم؟

امیرعلی:اگه زحمتی نیست چای

ماریا:نه خیر زحمتی نیست

به اشپزخانه رفتم وچایی ریختم وبرگشتم سالن به تلوزیون خاموش خیره بود وبدون جور تو فکر

بود

چای رو روی میز گذاشتم وگفتم:بفرمایید... به قول فاطمه چای دیش

لبخندی زد وگفت:ممنون

کنترل رو برداشتم وتلوزیون رو روشن کردم وگفتم:میخوای بریم بیرون؟

پوزخندی زد وگفت:تو خجالت نمیکشی با من بیای بیرون؟

ماریا:نه چرا باید خجالت بکشم تازه اینجوری دیگه نمیتونی به من زور بگی هر کاری بخوام میکنم

امیرعلی:آخه بچه من همینجوری هم دهتای تو رو حریم

ماریا:نه خیر به من اینجوری نگاه نکن من کمربند مشکی کاراته دارم هنرهای رزمیم حرف نداره

یه لبخند خبیثی زدم وگفت:من تو رو فوت کنم باد مییره بد میگه کمربند مشکی دارم... تو جون

داری آخه اسکلت

ماریا:اسکلت چیه مانکن.... خوب بود از هر طرفم ده کیلو چربی آویزون بود

میخواست جواب بده که گوشیش زنگ زد اونطور که فهمیدم محسن بود کمی حرف زد وبعد تلفن

رو قطع کرد و گفت: شام نزار محسن گفت جوجه میگیره میان اینجا

ماریا: چه بهتر

زیر لب گفت تنبل که با چشم غره من به خنده افتاد منم بیتوجه چایم رو خوردم

محسن ومینا و سپهر آمدن محسن از بدو ورود شروع کرد به شوخی کردن ودست انداختن بقیه

شخصیت محسن رو دوست داشتیم در عین شوخ بودن همیشه با ادب وجدی بود واجازه سو

استفاده به دیگران رو نمیداد امیرعلی هم از بودن با محسن خوشحال بود حتما دوستی عمیقی با

هم دارن

من و مینا داخل آشپزخانه بودیم من در حال آماده کردن سالاد و مینا گوشتها رو سیخ میکرد با

صدای مینا از فکر در آمدم

مینا: کجایی خوشگله؟

ماریا: خیلی خوبه که امیدید امیرعلی حالش بهتر شد

مینا: مگه حالش بد بود؟

ماریا: براش سخته تا برای هر چیزی کمک بگیره... یه کم به هم ریخته بود

صدای خنده سپهر و امیرعلی از سالن آمد

مینا: باز اینا به هم رسیدن... یا خدا

کارها رو تموم کردیم و به سالن رفتیم امیرعلی و محسن در حال شطرنج بازی کردن بودن محسن

باخته بود ولی قبول نمیکرد سپهر و امیرعلی هم بهش میگفتن جر زن

امیرعلی: کیش و مات شدی داداش قبول کن دیگه

محسن: آقا من تقاضای ودیو چک دارم....

جای رو براشون تعارف کردم و نشستیم پیش مینا که خودش رو جلو کشید و تو گوشم گفت: از

فاطمه چخبر؟

ماریا: دیروز با هم حرف زدیم... خوب بود

مینا: دختر خوبیه

ماریا: اهوم... شخصیتش مثل محسنه در ظاهر اروم ولی در باطن شوخ و شیطون

مینا: پس به هم میان....

ماریا: چی؟

مینا: هیچی... ولس کن

داشتیم حرف میزدیم که صدای محسن امد

محسن: بابا من دارم از گرسنگی تلف میشم

مینا: حاضره شما لطف کنید پاشید گوشتها رو کباب کنید

محسن با گفتن زن هم زنهای قدیم از جاش بلند شد

محسن و سپهر تو بالکن مشغول آماده کردن کباب بودن امیرعلی هم با ویلچرش جلوی در بالکن

بود من و مینا هم داشتیم میز رو میچیدیم یه لحظه به گذشته برگشتم به چند ماه قبل وقتی

میخواستم به ایران پیام اصلا فکرش رو هم نمیکردم بتونم دوستای خوبی پیدا بکنم و شاد باشم

تمام گذشته من پر شده از تنهایی و استرس از دست دادن پدرم تمام مدتی که پدرم ماموریت

میرفت بی خوابیهای من شروع میشد تا وقتی که برگرده الان که پدرم رو از دست دادم تنها با

وجود امیرعلی و خانوادشه که تونستم سر پا باشم یک لحظه به خودم امدم دیدم نگاه امیرعلی رو

منه وقتی دید متوجه نگاهش شدم سرشو به معنی چیه تکون داد که با حرکت سرم گفتم چیزی

نیست و به طرف آشپزخانه رفتم ولی نگاه نگرانش رو حس میکردم که برام خوش آیند بود

سر میز محسن با افتخار از اشپزیش تعریف میکرد که همه رو به خنده مینداخت مینا هم میگفت

مگه چی کار کردی قرمه سبزی که نپختی یه گوشت آماده بود که کباب کردی

محسن: جون من حال میکنید چه خوشمزه شده

مینا: ای بابا فهمیدیم دیگه برای خودت کد بانویی شدی باید به فکر شوهر دادنت باشیم

این حرف مینا باعث شلیک خنده سپهر و امیر علی شد سپهر با خنده گفت: خوردی محسن جان

هستشو تف کن

محسن: دست شما درد نکنه دیگه خواهر من حالا منو دست میندازی

مینا: من تا شما رو زن ندوم دست بردار نیستم

محسن: آخه زن بگیرم که چی بشه بشم مثل این دوتا زن ذلیل....

که صدای اعتراض امیر علی و سپهر در آمد

محسن: خوب زن ذلیلید دیگه..... اصلا شما یه دختر خوب پیدا کن من با کله قبول میکنم

مینا با شیطنت گفت: دیشب که گفتم

محسن با جدیت گفت: بعدا صحبت میکنیم

امیر علی ابرویی بالا انداخت و گفت: خبریه محسن؟

محسن با سر پایین که نشون از خجالتش میداد گفت: نه بابا این خواهر ما هم دچار توهم شده

مینا زیر لب گفت: قربون حجب و حیات

ولی بد مشکوک میزدن

بعد شام محسن تو فکر بود و نشون میداد یه چیزی هست و زودتر از مینا و سپهر خدا حافظی کرد

و رفت بعد رفتن محسن سپهر رو به امیر علی گفت: میتونیم یه کم حرف بزنیم

امیر علی با گفتن چرا که نه به طرف اتاق کار راهنمایش کرد بعد رفتن اونا به مینا گفتم: تو

میدونی اینجا چخبره؟

مینا: میفهمی... عجله نکن

.....

امیر علی

با سپهر به اتاق کارم رفتیم سپهر رو صندلی نشست که گفتم: اتفاقی افتاده سپهر؟

سپهر: اتفاق که نه... خوب..؟ اصلا میرم سر اصل مطلب... محسن رو که میشناسی؟... به نظرت

چه جور آدمیه

امیر علی: منظورت چیه سپهر... منو محسن چهار پنج ساله دوست و همکاریم... این سوالها چیه؟

سپهر: خوب تو خودت محسن رو میشناسی نیازی نیست چیزی ازش بگم چون زیر وبمش دست

توه... خوب... میدونی که مینا و پدر مادرش چند وقته اصرار به ازدواج محسن دارن ولی محسن

زیر بار نمیره ولی حالا به کم نرم شده و دختری رو که مینا پیشنهاد داده رو پسندیده

گیج شده بودم این حرفها به من چه ربطی داشت

امیر علی: خوب؟

سپهر: راستش... راستش... چه طور بگم... مینا خواهر تو رو پیشنهاد داده... ولی محسن میگه

نمیخواه رابطه دوستی چندین سالتون بهم بخوره... میگفت نمیخواه تو فکر کنی که به ناموشی

چشم داری... برای همین مخالفت کرد... ما حتی به پدر و مادر محسن هم چیزی نگفتیم مینا

میگفت اول با خودت حرف بزنم اگه موافق بودی با پدر مادر اون و پدر و مادر تو در میون بزاریم..

تا ببینیم قسمت چی میشه

امیرعلی یه لحظه هنگ کردم فکر اینکه از خواهرم خواستگاری بشه رو نمیکردم ولی کی بهتر از

محسن که خواهرم رو دستش بسپارم... الان فهمیدم اون شرم و عرق رو پیشونیش خدا حافظی سر

سریش برای چیه

از روی میز یه خودکار با کاغذ برداشتم و شماره پدرم رو روش نوشتم و دادم دست سپهر

امیرعلی: شماره باباست بهتره با خودش در میون بزاری

سپهر لبخندی زد و گفت: ممنون...

از اتاق بیرون آمدیم مینا منتظر به در اتاق چشم دوخته بود که با دیدن ما ایستاد که سپهر گفت

مینا جان آماده شو بریم

بعد از رفتن او نا منم به اتاقم رفتم

ماریا

داروهای امیرعلی رو برداشتم وبه سمت اتاقش رفتم روی ویلچرش نشسته بود سعی میکرد که

پیرهنش رو در بیاره

بی حرف جلو رفتم تازه متوجه من شد کمکش کردم وپیرهنش رو در آورد و تیشرت سبز رنگی رو

پوشید

امیرعلی: ممنون

احساس کردم خجالت میکشه ومنم بحث رو عوض کردم

ماریا: داروهات رو نخوردی

لیوان آب رو دستش دادم و قرصها رو از پوشش در آوردم و به دستش دادم یه کم گرفته بود و من

حدس میزدم به گفتگو محرمانش با سپهر مربوط باشه اما به خودم جسارت پرسیدنش رو ندادم

اگه میخواست خودش میگفت کمکش کردم روی تخت نشست

ماریا: چیزی احتیاج نداری؟

امیرعلی: میدونی سپهر چی میگفت؟

پس میخواست حرف بزنه با سر اشاره کردم نه

امیرعلی: به نظرت محسن چه جور آدمیه؟

ماریا: خوب محسن پسر شوخ طبعه و در عین حال جدی... تو این مدت که من شناختمش میشه

روش حساب کرد... مهربون و وفا دار هم هست

امیرعلی: سپهر اجازه میخواست تا از فاطمه برای محسن خواستگاری کنن

ابروهام بالا پرید ای محسن زبل

امیر علی: به نظرت میتونه فاطمه رو خوشبخت کنه؟

ماریا: نمیدونم... تا خوشبختی رو چی ببینی؟

امیر علی: تو خوشبختی رو تو چی میدونی؟

ماریا: خوب... من خوشبختی رو زندگی با آدمی که دوش دارم و اونم منو دوست داره.... بهش

اعتماد دارم بهم اعتماد داره... و از همه مهمتر کنارش آرامش و امنیت داشته باشم... میدونم

یه نگاه عمیق بهم انداخت و گفت: همچنین آدمی پیدا میشه؟

ازش دلخور شدم من دوش داشتم چیکار باید میکردم تا میفهمید اینقدری باهوش بود که این

رو بفهمه پس چرا سعی میکرد جوری رفتار کنه که انکار چیزی نیست

بلند شدم و با گفتن نمیدونم شاید از اتاق خارج شدم

به اتاقم پناه آوردم من هیچ وقت روابط خوبی با مردها نداشتم همیشه از نگاههای هیز و دریده

مردها فرار کردم بهار خیلی سعی کردم منو از این حالت در بیاره اما تو دانشگاه فهمیدم که اکثر

مردم دنبال چی هستن تو بر خورد اول خودشون رو عاشق و شیدا نشون میدم اما تو قرارهای

بعدی منظور اصلیشون رو میرسونن امیرعلی اولین مردی بود که منو به خاطر جسمم نخواست...

پس پس برای چی خواست؟ پوز خندی به افکار خودم زدم امیرعلی اصلا منو خواست؟ اون مجبور

به ازدواج با من شده

پشت در اتاقم سر خودم ونشستم ماریای بیچاره دیگه کسی برات نمونده... لعنت به دل زنها که

زود وابسته میشه.... لعنت به مردها که از دل زنها خبر ندارن... خودم هم نمیدونم برای چی دلخور

بودم برای حرف امیرعلی یا بی عرضه گی خودم.....چیکار میکردم؟.... میگفتم من دوست دارم

لعنتی چرا نمیفهمی

پوز خندی به افکارم زدم.. هه ماریای بی عرضه

تا صبح نتونستم بخوابم افکار آشفته به سراغم آمده بود هی با خودم میگفتم چی کار باید

میگردم تا بفهمه دوشی دارم

صدایی از بیرون آمد به ساعت نگاه کردم شش صبح بود یعنی من تا الان بیدار بودم

بلند شدم و به اتاق امیر علی رفتم داشت سعی میکرد رو و بلچرش بشینه بیحرف کمکش کردم

نشست رو و بلچر و به طرف حموم بردمش خوشی گفت میتونه منم اصراری نکردم بعد از گرفتن

وضوح از حموم خارج شد رو کاناپه کنار تخت نشسته بودم جانمازش رو برداشت و گفت: ممنون

میتونی بری بخوابی

خواب؟ چه کلمه غریبی

از جام تگون نخوردم و به نماز خوندنش نگاه کردم به کلمات عربی که معنیش رو نمیدونستم گوش

دادم بعد از تموم شدن نمازش به طرف من برگشت و گفت: خوابت نمیاد؟

اما من بدون گفتن کلمه ای فقط نگاهش میکردم یه لحظه از ذهنم عبور کرد بلند شم و بهش بگم

که دوشی دارم اما... میترسیدم از پس زده شدن از تحقیر شدن

امیرعلی: ماریا..... ماریا

از فکر خارج شدم و به چشماش نگاه کردم جلوم ایستاده بود

امیرعلی: چیزی شده ماریا؟

نه ای گفتم بلند شدم که میج دستم رو گرفت و مجبورم کرد دوباره بشینم

امیرعلی: چی شده.... چرا تو فکری؟

ماریا: یه کم سرم درد میکنه نتونستم بخوابم

به خودم نهیب زدم ماریای ترسو

سر میز صبحانه با نگاه های نافذش نکام میکرد باخودم گفتم اگه تا الان نفهمیدی بهتره از این به

بعد هم نفهمی

نزدیکهای ظهر بود که فیزیوتراپ امیرعلی آمد به مرد حدودا چهل و پنج ساله با موهای کم پشت

و صورت همیشه اصلاح شده به اتاق امیرعلی راهنمایش کردم بعد نیم ساعت وسایل پذیرایی رو

به اتاق بردم و روی کاناپه نشستم

دکتر داشت از وضعیتش حرف میزد و میگفت به احتمال زیاد میتونه تا یک هفته دیگه از عصا

برای راه رفتن استفاده کنه که این امیرعلی رو خیلی خوشحال کرد که گفت: عالیه پس به زودی

میتونم برگردم سر کارم؟

شاید حق با غزاله بود که میگفت امیرعلی با شغش ازدواج کرده و هیچ چیز برایش اندازه کارش

مهم نیست نگاه امیرعلی رو منه بود تا ببینه چی میگم که با دلخوری که تو صدام هم مشخص بود

گفتم: اره دوباره میتونی برگردی سر کارت وبری ماموریت.....

بلند شدم و از اتاق خارج شدم از کی تا حالا من اینقدر لوس شده بودم مگه من نبودم که میگفتم

وقتی کسی رو دوست داری باید اونجور که هست قبولش کنی نه جوری که دوست داری پس چی

شد ماریا خانم همش شعار بود همش سخنرانی بود برای دیگران؟

نمیدونم بودن امیرعلی بد عادت‌م کرده بود یا بی محلیش ناراحت

خودم رو با پختن نهار مشغول کردم یک ساعت بعد دکتر از اتاق خارج شد و منم برای بدرقه اش

به تا دم در رفتم

دکتر با دیدن من گفت: زحمت نکشید خانم مودت

مودت؟ من واقعا مودت بودم؟

ماریا: زحمتی نیست

بعد رفتن دکتر کلافه روی مبل نشستم یعنی به حرف امیرعلی اینقدر منو بهم ریخته بود یا ترس

از دست دادنش به سراغم آمده بود

یک هفته ای بود که امیرعلی سخت مشغول تمرین کردن بود و به راحتی میتونست دستشو تگون

بده واجسام سنگین تری رو بلند کنه وضع پاش هم بهتر بود میتونست کمی تگوش بده اما هنوز

قدرت تحمل وزن بدنش رو نداشت واین باعث میشد فشار بیشتری به پای سالمش بیاد از دیروز

ویلچر رو کنار گذاشته بود و با عصا راه میرفت که بیشتر شبیه لی لی کردن بود

صداش امد که رو پاش میپرید وبه سمت آشپزخانه میومد پشتم بهش بود ودر حال سالاد درست

کردن بودم صندلی میز نهار خوری تو آشپزخانه خونه رو کشید ونشست ومن بیتوجه بهش

داشتم کارمو میکردم گوجه رو هم خورد کردم وبرگشتم دیدم دست به سینه داره نگاهم میکنه

کاملا جدی و نافذ

ماریا: چیزی احتیاج داری؟

به صندلی اشاره کرد وگفت: بشین

ماریا: کاری دارم

اینبار بلند تر گفت: گفتم بشین

از این مرد جدی میترسیدم ولی با قیافه خونسرد صندلی رو کشیدم و نشستم... بازم نگاهم میکرد

بی هیچ حرفی

ماریا: اگه نمیخوای چیزی بگی من برم به کارم برسم

امیر علی: چته؟

ماریا: ببخشید؟ منظور تو نمیفهمم!

امیر علی: یه هفته است من مشغول تمریناتمم تو هم که انگار نه انگار روزه سکوت گرفتی

ناخواسته تلخ شدم: اره خوب گفتم مزاحم تمریناتت نشم تا هرچه زودتر خوب بشی برگردی سر

کارت

چشماش رو ریز کرد و گفت: مگه غیر از این بود؟

اره بود تو اصلا منو میبینی احساسمو درک میکنی؟

ماریا: نه

بلند شدم والکی خودم رو مشغول کردم یه لیوان آب خوردن و بغضم رو همراهش قورت دادم

امیرعلی: من که بالاخره میفهمم تو چته؟

ماریا: اگه برات اهمیت داشت اگه میخواستی تا الان فهمیده بودی... جناب سرگرد

کلافه نگاهم کرد و گفت: با من بازی نکن ماریا من الان حال و حوصله موش و گربه بازی ندارم رک

و پوست کنده حرف تو بزن

ماریا: میخوام برگردم فرانسه

چه حرف چرت و بی ربطی

دستش رو تو موهاش کشید و گفت: فکر کنم یه بار این حرفها رو زدیم دیگه تکرارش بی مزه است

رو بروش نشستم و گفتم: چرا نمیفهمی میخوام برگردم دیگه نمیخوام اینجا باشم.... میخوام

برگردم جایی که دوسم دارن دوستشون دارم

امیرعلی چند لحظه چشماش رو روی هم گذاشت اینجوری میخواست خودش رو آرام کنه دوباره

چشماش رو باز کرد و گفت: ماریا اونجا امن نیست چرا نمیفهمی بزار هر وقت که اوضاع اروم

ومساعد شد اون موقع طلاق میدم هر کاری دلت میخواد بکن

با این حرفش آتیشم زد طلاق بده؟ چه راحت حرف میزد بی هیچ حسی بی هیچ ناراحتی دیگه

مطمئن شدم حسی بهم نداره و سر بارشم با چشمای گرد شده نگاهش کردم فکر کنم تازه

فهمیدچی گفته بلند شدم به طرف اتاقم رفتم

یک ساعتی تو اتاقم بودم دوش گرفتم وبعد از پوشیدن حوله رو تختم نشستم من با همه چیز این

مرد کنار آمده بودم با گیر دادناش بد خلقی و دستور دادناش اما دیگه بس بود

بلند شدم لباس بپوشم یه بلوز آستین بلند وشلوار برداشتم به لباس نگاه کردم حتی لباس

پوشیدنم به دلخواه اون بود لباس رو تو کمده برگردوندم ویه تاپ حریر وگیپور سفید با دامن

کوتاه حریر کرم رنگ که توپهای کوچیک قهوه‌ای روش بود لباس رو پوشیدم موهامو سشوار

کشیدم الان انگار ماریای چند ماه پیش رو تو آینه دیدم ماریا السون فرانسوی نه ماریا مودت

ایرانی

از اتاق بیرون آمدم امیرعلی تو سالن نشسته بود و تلوزیون نگاه میکرد با دیدنش پوزخندی زدم

و تو دلم گفتم: بیرحم... بیخیال...

به طرف آشپزخانه رفتم تازه متوجه من شد و برگشت طرفم و با دیدنم ابرویی بالا انداخت و چیزی

نگفت این یعنی تعجب کرده معنی همه حرکاتش رو میفهمیدم اما اون چی میفهمید الان ناراحتم

میز رو چیدم و صداش کردم امد نشست سر میز ساکت و اروم مشغول غذا خوردن شدم

امیرعلی: بابا زنگ زد

سرم رو بالا آوردم و نگاهش کردم.

امیرعلی: میگفت پدر محسن تماس گرفته و ازش اجازه خواسته برای خواستگاری

سرم رو تکون دادم

امیرعلی: بابا هم گفته تا خوب شدن من صبر کنن

بازم چیزی نگفتم

امیرعلی: اما من گفتم احتیاجی نیست تا اون موقع صبر کنن هر وقت خواستن قرار بزارن اطلاع

بدن میریم شیراز

به زور خودمو رو کنترل کرده بودم داشت تیکه تیکه حرف میزد تا توجه منو جلب کنه...

سرم رو بلند کردم و گفتم: خوبه

دوباره به غذا خوردنم ادامه دادم دستی به صورتش کشید و نفسش رو فوت کرد و چیزی نگفت این

یعنی کلافش کرده بودم

بعد نهار تو سالن نشستیم و با گوشیم مشغول بودم از اتاقش امد بیرون یه نگاه گذرایم بهم

انداخت ورو مبل رو برویم نشست

پا رو پا انداختم که بالاخره صدایش در آمد

امیر علی: ماریا؟

سرم رو بلند کردم و گفتم: بله

امیر علی: من واقعا دیگه نمیدونم چی بکم خودت بگو چته؟

ماریا: چرا برات مهم شده که من طوریم باشه یا نه؟

امیر علی: تو توی این خونه زندگی میکنی زن منی و مسائل مربوط به تو به منم مربوط میشه

ماریا: پس خیالت راحت چیزی نیست که مربوط به تو باشه یه فکر ناقص تو ذهنمه که به زودی

رفع میشه شما نگران نباش

به درکی زیر لب گفت وتلوزیون رو روشن کرد

دیشب پدر امیرعلی تماس گرفت وگفت برای ده روز دیگه قرار خواستگاری گذاشتن امیرعلی

سخت در تلاشه تا بتونه تا روز خواستگاری کمی بهتر راه بره منم چند روزه زدم به فاز بیخیالی

زیاد دورو برش نیستم

بعد نهار دیگه حوصله ام سر رفته بود به اتاقم رفتم ولباسامو عوض کردم یه شلوار مشکی با مانتو

قرمز وروسری مشکی پوشیدم امدم بیرون امیرعلی با دیدن من گفت

امیرعلی: کجا انشاءالله؟

ماریا:میرم بیرون حوصله ام سر رفته یه دوری بزنم

امیرعلی: وایستا منم میام

تعجب کردم تو این مدت جز بیمارستان نخواسته جایی بره لنگون لنگون به طرف اتاقش رفت

منم روی مبل به انتظار نشستم بعد یک ربع بالاخره امد یه شلوار کتون سرمه ای با بلوز سفید

پوشیده بود وعضاشم دستش بود با دیدنش از جام بلند شدم

امیر علی: فکر نمیکنی رنگ مانتوت مناسب نیست؟

ماریا: نه فکر نمیکنم خیلی هم قشنگه

امیر علی: یه چند روزیه بد اخلاق شدی ها حواست هست

سویچ ماشین رو برداشت و گفت: رانندگی که بلدی؟

یه چشم غره بهش رفتم و سویچ رو ازش گرفتم به خنده افتاد و گفت: باشه حالا چرا میزنی

با آسانسور به پارکینگ رفتیم امیر علی رو صندلی جلو نشست عصاش رو از دستش گرفتم

و صندلی عقب گذاشتم و خودم هم سوار شدم ریموت در رو زدم و ماشین رو روشن کردم

امیر علی: خوب کجا بریم؟

ماریا: نمیدونم من که جایی رو نمیشناسم

امیر علی: پس خودت تنهایی میخواستی کجا بری؟

ماریا: همین اطراف یه پیاده‌روی می‌کردم و برمیگشتم

با راهنمایی امیرعلی به یه پارک بزرگ رفتیم و کمی توش پیاده روی کردیم که به خاطر وضعیت

امیرعلی زیاد طول نکشید

روی یه نیمکت نشسته بودیم به اطراف نگاه کردم همه در حال رفت و آمد بودن بعضی‌ها

خانوادگی بعضی‌ها دو نفره یکی دنبال بچش میدوید و یکی رو چمنها لم داده بود و از منظره لذت

میبرد

امیرعلی: تو فکری؟

به طرف امیرعلی برگشتم: دارم نگاه میکنم... جای قشنگیه

امیرعلی: یه چیزی می‌پرسم دوست دارم راستش رو بهم بگی؟

ماریا: مگه تا حالا از من دروغ شنیدی؟

امیر علی: نه

ماریا: خوب؟

امیر علی: اونجا کسی منتظر نه.. منظورم فرانسه است؟

سوالی نگاهش کردم که دوباره گفت: منظورم اینه که... عشقی یا کسی که دل بستش باشی که

اینقدر اصرار به برگشتن داری

ماریا: نه... ندارم... تنها کسایی که اونجا منتظرم هستن بهار و بهزاد و خاله ستاره و عمو فریدون

هستن والبته مافیا....

امیر علی: پس چرا اینقدر اصرار داری برگردی تا تقی به توفی میخوره میگی میخوام برم

ماریا: شاید میخوام از چیزی فرار کنم؟

ابروش رو بالا داد و گفت: از چی؟

تو چشمات نگاه کردم و گفتم: نمیدونم شاید از حماقتهای خودم

امیر علی: تو دختر عاقلی هستی

ماریا: از نظر بقیه بله ولی از نظر خودم یه احمقم که خودم گرفتار کردم

زیر لب گفت امیدوارم اون چیزی که فکر میکنم نباشه

اونشب شام رو بیرون خوردیم به حساب امیر علی... تو فکر بود وقتی حواسم نبود بهم زل میزد

و تقریباً تمام مدت سنگینی نگاهش رو حس میکردم بعد برگشتن از رستوران لباسام رو رو عوض

کردم و داروهاش رو براش بردم در اتاقش باز بود که بی اجازه وارد شدم شلوارش رو عوض کرده

بود ولی با بالا تنه لخت داشت تیشرتش رو میپوشید به محض دیدنش روم رو برگردوندم

ماریا: ببخشید باید در میزدم

امیر علی: اشکالی نداره پوشیدم دیگه

چرخیدم سمتش و به طرفش رفتم نشستم رو تخت بالا سرش ایستادم و داروهاش رو بهش دادم

ماریا: بابت امشب ممنون شب خوبی بود

لیوان آب رو خورد و گفت: منم بابت هر شب که مراقبمی ممنون

لبخندی زدم ولیوان رو از دستش گرفتم به چهار چوب در که رسیدم صدام کرد

امیر علی: ماریا

چرخیدم سمتش

امیر علی: تو دختر عاقلی هستی پس با عقلت تصمیم بگیر نه با قلبت

تمام بدنم داغ شد از اینکه فهمیده باشه تو فکر و قلبم چی میگذره گر گرفتم سریع از اتاق خارج

شدم خودم روبه اتاقم رسوندم لباسهامو در آوردم و خودمو انداختم تو حمام

زیر دوش آب سرد ایستادم تا از حرارت بدنم کم بشه

داشتیم حرفش رو برای خودم معنی میکردم یعنی چی؟ اون فهمیده من دوشی دارم؟ برای همین

محترمانه پسم زد یا بهم میگفت عاقلانه تصمیم بگیرم یا شاید هم اصلا چیزی نفهمیده فقط یه

توصیه دوستانه برای خوب کردن حالم بودگیج شده بودم یه آن از لرز بدنم به خودم امدم سردم

شده بود شیر آب رو بستم حولم رو پوشیدم وامدم بیرون روی تخت دراز کشیدم

اگه امیر علی چیزی فهمیده چرا نمیکه؟ چرا تفره میره شاید حق با زهره است که گفت عشق یه

سره مایه دردسره اما غزاله هم عاشق نبود؟ بود؟

خودش گفت بیشتر تحمیل بود عادت بود؟

نکنه مال من هم عادت باشه؟

من که از اول ازش خوشم نمیومد شاید منظور امیر علی هم همین بود؟

شاید فکر میکنه من بهش عادت کردم تا اینکه دوستش داشته باشم؟

نمیدونم خودم هم به شک افتادم

لعنت به من که از احساسات خودم هم خبر ندارم

اما واقعا من عاشقم که با یک تلنگر به عشق خودم شک کردم؟

یا فقط یه عادته به کسی که تو بدترین شرایط حامی و تکیه گاهم بود؟

اینقدر فکر تو سرم بود که احساس میکردم سرم الاناست که بترکه!

با صدای زدنهای کسی چشمم رو باز کردم امیرعلی بود که بالا سرم ایستاده بود نگران نیم خیز

شدم

ماریا: چی شده؟ اتفاقی افتاده؟

امیرعلی روی تخت نشست و گفت: اینو من باید بپرسم که چی شده که با این وضع خوابیدی؟

به خودم نگاه کردم که با حوله و موهای خیس خوابیده بودم دیشب اینقدر حالم بد بود که متوجه

نشدم

امیرعلی دستش رو روی پیشونیم گذاشت و گفت: تبم که داری.... میرم بیرون لباسات رو بپوش

بریم دکتر

ماریا: نیازی نیست حالم خوبه یه کم استراحت کنم خوب میشم

بلند شد و گفت: امان از دست تو

بعد رفتن امیر علی لباسام رو پوشیدم به ساعت نگاه کردم صبح بود پس برای همین آمده

سراغم

به آینه نگاه کردم لبام گل انداخته بود و گلوم کمی میسوخت

همین سرماخوردگی رو کن داشتم اه

از اتاق بیرون رفتم و امیر علی رو مبل نشسته بود با دیدن من بلند شد و گفت: لجبازی نکن بیا

بریم دکتر

ماریا: یه قرص بخورم خوب میشم قرص داریم؟

امیر علی: نمیدونم به سبد داروها یه نگاهی بنداز

از بین داروها یه آنتی بیوتیک وبه تب بر برداشتم وبا یه لیوان آب خوردم

امیر علی: با شکم خالی

یه متر پریدم هوا دستم رو رو قلبم گذاشتم و چرخیدم طرفش

ماریا: چرا اینجوری میکنی ترسیدم

امیرعلی: ترسو نبودی که خدارو شکر اونم شدی.. باشکم خالی قرص میخوری

ماریا: میلی به غذا ندارم

از کابینت بسته بیسگویت رو در آورد وبه طرفم گرفت وگفت: حداقل از اینا بخور

چند تا بیسگویت برداشتم و نشستم رو صندلی و خوردم

امیرعلی: پاشو برو یه کم استراحت کن برای نهار از بیرون سوپ سفارش میدم

سرم رو تکون دادم و بلند شدم وبه اتاقم رفتم روی تخت دراز کشیدم

چشمام رو بستم و تو ذهنم مرور کردم عشق؟ یا عادت؟

پهلو به پهلو شدم دیگه خوابم نمیومد گوشیم رو از روی عسلی برداشتم وساعتش رو نگاه کردم

یک ونیم ظهر بود چقدر خوابیدم من کشی وقوسی به بدنم دادن و بلند شدم جلوی آینه موهام رو

شونه کردم و بالای سرم دم اسبی بستمشون بیحالیم از چشمام پیدا بود نفسم رو بیرون فرستادم

و از اتاق خارج شدم

امیرعلی رو مبل نشسته بود و سرش تو لپتاب بود و متوجه آمدن من نشد هوس اذیت کردنش به

سرم زد اروم اروم جلو رفتم و یه دفعه با صدای بلندی گفتم: سلام

از جاش پرید و برزخی بهم نگاه کرد جمله خودش رو تکرار کردم و گفتم: فقط ترسو نبود

خدا روشکر اونم شدی

امیرعلی که تازه از شوک در آمده بود گفت: امان از دست تو زهر ترک شدم دختر

لبخندی زدم و ابرو هامو بالا انداختم و روی مبل نشستم و گفتم: سوپ من کو؟

امیرعلی: الان سفارش میدم

بادم خالی شد بد جور گرسنه ام بود

ماریا: هنوز ندادی؟

امیرعلی: گفتم بیدارشی بعد

گوشی رو برداشت و سفارش سوپ و چلو کباب داد بعد از قطع کردن گفت: حالت بهتر شد تب که

نداری؟

ماریا: بهترم

امیرعلی: آخه کی با حوله میخوابه

میخواستیم بگم تقصیر توه دیگه فکرم رو مشغول کردی سرم رو به پشتی مبل تکیه دادم و گفتم:

خوابم برد

پوفی کشید و بلند شد به طرف آشپزخانه رفت صدای باز و بسته شدن کابینت ها میومد از تو

سالن داد زدم: چی میخوای؟

امیرعلی: میخوام میز رو بچینم

ماریا: لازم نیست خودم میچینم بهم نریز آشپزخانه رو

بیرون آمد و گفت: تو حالت خوب نیست

اشاره ای به پای لنگوش کردم و گفتم: از تو بهترم

امیرعلی: اون که صد البته از من چلاق بهتری

((امیدوارم پات خوب نشه همینجوری ور دل من بمونی)) (از بد جنسی خودم حرصم گرفت بلند

شدم وبه طرف آشپزخانه رفتم تا همه جا رو بهم نریخته

ماریا: ول کن امیرعلی خودم میچینم

امیرعلی عصبی برگشت و گفت: چیه چون فکر کردی نمیتونم درست راه برم از پس چیدن یه میز

بر نمیام

عصبی بودنش رو درک نمیکردم

ماریا: امیرعلی... چی میگی من منظورم این نبود من فقط میگم آشپزخانه رو بهم نریز

امیرعلی: آشپزخانه خونه خودمه میخوام بهم ریخته باشه

اصلا معلوم نیست چی داره میگه بشقابی که تو دستم بود رو کوبیدم رو میز وگفتم: هر کاری دلت

میخواد بکن

از آشپزخانه خارج شدم وبه صدا کرد ناشی توجه نکردم وارد اتاقم شدم صدای رو میشنیدم که

داره میاد دنبالم اما اهمیت ندادم ودر رو محکم کوبیدم رو تخت دراز کشیدم و سرمو رو روی

بالشت فرو کردم

در اتاق باز شد و آمد تو

امیرعلی: ماریا..... ماریا جان.... یه لحظه به من نگاه کن

آمد نشست رو تخت و دوباره صدام کرد: ماریا یه لحظه نگاه کن... خواهش میکنم

دستش رو روی شونش گذاشت و برم گردوند طرف خودش بهش نگاه نمیکردم دوباره دستش رو

روی چونم گذاشت و سرم رو بلند کرد

امیرعلی: گریه کردی

جوابی ندادم

امیرعلی: ببخشید... منظوری نداشتم... اینجا خونه تو هم هست... چند روزه کمی کلافم... نباید

اون حرف رو میزد... واقعا منظوری نداشتم

کنترل اشکام رو نداشتم امیرعلی دستش رو روی صورتش کشید و سرش رو با دستاش گرفت

امیرعلی: تو که وضعیت منو بهتر میدونی... داری میبینی که چجوری نا توان افتادم تو خونه....

منی که تو خونه بند نمیشدم الان دو ماهه تو خونه موندم... یه کم منو درک کن

با صدای گرفته ای گفتم: پس کی منو درک میکنه

امیرعلی: چی؟

بلند تر گفتم: پس کی منو درک میکنه... از کشورم دور افتادم پدرم مرده... تنها کسایی که

براشون مهمم ازم دورن... اینجا هم که تو میگی خونه خودم... آشپزخانه خودم... طلاق... داری

منو از خونت بیرون میکنی

امیرعلی از گریه من کلافه تر شد دستم رو کشید و مجبورم کرد بشینم دستش رو دورم حلقه کرد

و منم محکم بغل کرد

امیرعلی: هیششش اروم باش.. من غلط بکنم تو رو بیرون کنم اینجا خونه تو هم هست تا هر وقت

که دلت بخواد اینجا میتونی بمونی...

کی گفته برای ما مهم نیستی... تو برای ما خیلی با ارزشی.... معذرت میخوام... نباید اون حرف رو

میزدم... عصبانیتم رو روی تو خالی کردم

صدای زنگ آیفون آمد

امیرعلی: بلند شو دست و صورتت رو بشور بیا نهار رو آوردن

بلند شد و رفتیم بیرون به تاج تخت تکیه دادم که دوباره صدام کرد

ماریا: امدم

اشتهایی به خوردن غذا نداشتم کمی از سوپم رو خوردم امیرعلی هم با غذاش بازی میکرد برنج

رو توی بشقاب کشید ویه تیکه از کباب رو روش گذاشت سوپ رو از جلوم برداشت وگفت: اینو

بخور مثل اینکه از سوپ خوشت نیومده

ماریا: ممنون دیکه نمیتونم بخورم

امیر علی: تو که چیزی نخوردی بدنت ضعیف شده باید تقویت بشی بخور

قاشق رو برداشتم وچند قاشق خوردم خوشمزه بود و منی از صبح چیزی نخورده بودم چسبید

.....
امیر علی

واقعا از دست خودم عصبانی بودم دق ودلیمو سر این بیچاره خالی کردم خیلی تحت فشارم از

وقتی جیکوب باهام تماس گرفت وگفت چند تا از خبر چیناش خبر دادن که افرادی از باند

مافیایی به ایران آمدن واون احتمال میده به خاطر کشتن ماریا آمدن کلافگیم بیشتر شد من

اینجوری نمیتونم از ماریا محافظت کنم با این که چند نفر خونه رو تحت نظر گرفتن ولی بازم

خیالم راحت نیست هرروز تمریناتم رو سفت و سخت میگیرم تا حالم بهتر بشه از طرفی

بیقراریهای ماریا برای برگشتن دیگه نمیدونم چیکار کنم....

ماریا:خودت چرا نمیخوری

با صدای ماریا از فکر بیرون امدم

امیرعلی:میخورم

ماریا:دکترت نیومد

امیرعلی:صبح تماس گرفت کاری برایش پیش آمده بعد از ظهر میاد

سرش رو تکون داد و با غذاش مشغول شد بهش نگاه کردم این دختر امانته دست منه باید

مواظبش باشم پدرش به من اعتماد کرده که گرانباترین دارایش رو دست من سپرده باید

سر بلند بشم پیشش با محسن باید تماس بگیرم تا چند تا کار برام بکنه بیچاره بعد از جریان

خواستگاری از شرمش این ورا پیداش نمیشه

بعد نهار به محسن زنگ زدم بعد چند تا بوق بالاخره جواب داد

محسن: سلام داداش.... چخبر خوبی. خوشی زنداداش چطوره؟

امیر علی: سلام فرصت بدی ما هم حرف بزنییم میگم چخبره چطوریم

محسن: بفرما داداش

امیر علی: نیستی؟ این ورا نمای؟

محسن: هان؟!... خوب... مشغولم دیگه فرصت نکردم.... ببخشید

امیر علی: آهان... خدا ببخشه.... بعد از تموم شدن کارت بیا اینجا کارت دارم

محسن: ممکنه دیر بشه ها

امیر علی: برو بچه منو نیچون بعد کار بیا اینجا

محسن: نه داداش چه پیچوندنی چشم میام

امیر علی: سلام برسون... خدا حافظ

بعد از قطع کردن گوشی یه لبخندی به لبم نشست محسن رو خیلی دوست داشتم به رفیق یه

همراه یا به قول محسن داداش ظاهر و باطنش یکی بود اما در جریان خواستگاری این خود فاطمه

بود که باید تصمیم میگرفتم من فقط میتونستم راهنمایش کنم همین

عصا رو برداشتم و به سالن رفتم ماریا روی مبل نشسته بود به ظاهر داشت تلویزیون میدید اما

عمیقا غرق فکر بود... د آخه من بفهمم تو اون ذهن کوچولوت چی میگذره خیلی خوب میشه

روی مبل نشستم متوجهم شد و یه لبخند کم جونی زد

امیرعلی: برو یه کم استراحت کن

ماریا: نه خوابم نمیاد دیگه

امیرعلی: چیزی لازم نداری... میخوای بریم دکتر

ماریا: نه خوبم... قرص خوردم

امیرعلی: محسن داره میاد اینجا

ماریا: میخوای در مورد فاطمه باهاش حرف بزنی

امیرعلی: یه کمیش هم به اون مربوطه

ماریا: محسن آدم خویبه ولی این تصمیمیه که خود فاطمه میکیره

امیرعلی: آره منم همین عقیده رو دارم

سرش رو تکون داد و صورتش رو برگردوند به طرف تلویزیون اما بازم رفت تو فکر

بعد دو ساعت محسن امد ماریا بعد از باز کردن در به اتاقش رفت تا لباسش رو عوض کنه

خوشحالم اینقدری فهمیده است که نیازی به تذکر من نیست به اعتقادات من احترام میزاره با

اینکه خودش اعتقاد نداره.....

محسن وارد خونه شد بلند شدم به استقبالش رفتم هنوز خجالت میکشید و عین بجههای خطا

کار چشماش رو ازم میدزدید انکار نه انکار بیست ونه سالشه

ماریا از اتاقش خارج شد لباس مناسب تر ویه روسری سر کرده بود به محسن سلام داد واحوال

پرسی کرد

محسن: اوه اوه بد سرماخوردی زنداداش

ماریا: بله یه کم سرماخوردم... بفرمایید داخل

با محسن به اتاقم رفتیم محسن روی کاناپه گوشه اتاق نشست منم روتخت نشستم

محسن: پات چطوره؟ درد نداری؟

امیرعلی: بهترم درد هم که با مسکن رفع میشه... چخبیر

محسن: سلامتی... شما چخبیر

امیرعلی: میدونی برای چی گفتم بیای؟

محسن: نه والله....

امیرعلی: چند روز پیش جیکوب زنگ زد

کمی مکث کردم محسن هم که انکار خیالش راحت شده بود نمیخوام قضیه خواستگاری رو پیش

بکشم با دقت گوش داد

محسن: جیکوب کیه؟

امیر علی: همکار پدر ماریا

محسن: خوب؟

امیر علی: میگفت با خبر شدن چند تا از اعضا باندا مافیایی به ایران آمدن ریسی باندا هم از ش

خبری نیست

محسن: برای چی به ایران آمدن؟

امیر علی: جیکوب میگفت به احتمال زیاد برای کشتن ماریا... میگفت ریسی باندا قسم خورده که

انتقام پسرش رو که به دست پدر ماریا کشته شده رو بگیره... جون ماریا در خطر

محسن به فکر رفت: حالا چیکار کنیم؟

امیر علی: بلافاصله بعد از تماس جیکوب با سرهنگ رستمیان تماس گرفتیم و قضیه رو برایش شرح

دادم دو نفر رو برای محافظت از خونه فرستاده اما اونا خطرناکتر از این حرفان... منم که کاری از

دستم بر نمیاد

هر دو به فکر فرو رفتیم در اتاق زده شد

ماریا با سینی چای و کیک وارد اتاق شد

محسن: زحمت نکشید زنداداش...

ماریا: زحمتی نیست... بفرمایید

به محسن تعارف کرد و چایی و کیک من رو روی عسلی گذاشت

امیر علی: ممنون

سرش رو تکیه داد و از اتاق بیرون رفت

محسن: خودش میدونه؟

امیر علی: نه چیزی نگفتم... نمیخوام بترسونمش

محسن: شاید بتونیم ردشون رو بگیریم

امیر علی: تحقیق کردم... با پاسپورت جعلی وارد کشور شدن

محسن: میخوای یه ردیاب به ما ریا وصل کنیم؟

فکر بدی نبود: چه جوری وصل کنیم که خودش نفهمه

محسن: چیزی نداره که همیشه پیشش باشه؟

امیر علی: نمیدونم اهل طلا و اینجور چیزا نیست ساعتهاشم مدام عوض میکنه

محسن: پس داداش باید دست به جیب بشی....

امیر علی: فکر خوبییه...

کارت بانکیم رو از از تو کشو میز برداشتم وبه طرفش گرفتم: بیا اینو.... یه گردنبندی که بشه

بش ردیاب وصل کرد رو بخر ردیاب رو جاسازی کن فردا بیارش

محسن: به چه مناسب میخوای بهش بدی؟

محسن: باشه حالا میخرم بعدا حساب میکنیم

امیر علی: نه بگیر.... تو این روزا خرجت سنگینه

نیش بسته شد و سرش رو پایین انداخت

امیر علی: چه خجالتی هم میکشه

محسن: داشتیم داداش؟

امیر علی: منو نگاه محسن

سرش رو بلند کرد و بگم نگاه کرد

امیر علی: من تورو تایید کردم یعنی تا این موقع که باهم دوستیم من هیچ رفتار بدی ازت ندیدم

اما تصمیم اصلی رو فاطمه باید بگیره من تو تصمیم اون هیچ دخالتی ندارم اما اگه قبول کرد وبا

هم فامیل شدیم اگه یه روزی ناراحتی کنی یا اذیت بشه چشم روی دوستی وفامیلی مبیندم

وحالت رو بد میگیرم... افتاد

محسن: اکه نیفتاده بودم الان افتاد

خندیدم و گفتم: خوب دیگه چاییتو بخور سرد شد

محسن چاییش رو دستش گرفت و گفت: به روزی هم من این حرفها رو به سپهر گفتم

امیرعلی: دنیا دار مکافات

محسن: بله اونم چه مکفاتی

.....
ماریا

آب بینیم رو با دستمال پاک کردم و گفتم: لعنت به هر چی میکروب ویروس و سرماخوردگیه... اه

حواسم پی اتاق امیرعلی بود یک ساعتی بود که اون تو بودن یعنی در مورد چی حرف میزنن؟

خاک به سرم من از کی تا حالا اینقدر فضول شدم؟

در اتاق باز شد و امیرعلی به همراه محسن بیرون آمدن

محسن: خوب دیگه ما رفع زحمت کنیم... خدا حافظ

ماریا: برای شام میموندی

محسن: ممنون مامان منتظره

ماریا: هر جور راحتی

خدا حافظی کردیم و محسن رفت امیرعلی هم به طرف سالن رفت و جلوی تلویزیون ولو شد

صبح که از خواب بیدار شدم بینیم کاملاً کیپ شده بود و نمیتونستم نفس بکشم بلند شدم تا به

اشپزخانه برم یه قرص بخورم امیرعلی بیدار بود و در حال خوردن صبحانه با دیدن من ابرویی بالا

انداخت و گفت: بیدار شدی!

ماریا: بله بیدار شدم

امیرعلی: یه کم بیشتر میخوابیدی

ماریا: میخواستم ولی نمیتونم نفس بکشم

امیرعلی: لجبازی نکن بیا بریم دکتر

ماریا: نمیخواه قرص میخورم خوب میشم

امیرعلی: نمیدونی خود درمانی اشتباهه

قرص رو با یه لیوان آب خوردم و گفتم: چرا میدونم

سرش رو به معنی تاسف تکون داد و گفت: بشین یه چیزی بخور

شیر رو ریختم تو ظرف تا گرمش کنم کنار اجاق گاز و ایستادم تا گرم بشه کمی که حرارت دید تو

لیوان ریختم و نشستم سر میز اشتهایی برای صبحانه نداشتم و شیرم رو مزه مزه کردم امیرعلی

ظرف عسل رو جلوم گذاشت و گفت: یه کمی از این بریز توش برات خوبه

یه قاشق از عسل ریختم تو ظرف و همش زدم نصف لیوان رو خوردم و گفتم: کی میریم شیراز؟

امیرعلی: سه روز دیگه جلسات فیزیوتراپی تموم میشه بعد اون میریم... چطور؟

ماریا: دلم بر اشون تنگ شده

امیر علی: آره... منم....

دیگه حرف دیگه ای نزدیم و مشغول خوردن شیر عسل شدم

امیر علی این روزا خیلی مشکوک شده بود مدام با تلفن صحبت میکرد وبا کسی که پشت تلفن

بود بحث میکرد ونذکر میداد حواسشون رو جمع کنن من که از حرفاش سر در نمیاوردم حتما از

دور داشت ماموریتی رو کنترل میکرد امروز چند باری هم با محسن حرف زد وبعد از ظهر دوباره

گفت که محسن میخواد بیاد اینجا که شک منو بیشتر میکند اون که چند روز بود این ورا نیومده

بود الان هر روز اینجاست این یعنی یه خبرایی هست؟

بعد از ظهر محسن با سپهر آمدن وهمگی با هم رفتن اتاق کار امیر علی منم بعد از پذیرایی به

اتاقم رفتم تا کمی بخوابم

امیر علی

با محسن و سپهر وارد اتاق شدیم همگی رو صندلیها نشستیم

امیرعلی: اور دیش؟

محسن از جیبش یه جعبه کوچیک در آورد وبه طرفم گرفت وگفت:اره.... بین خوبه؟

جعبه رو باز کردم یه گردنبند ظریف با یه قلب کوچیک... قشنگ بود

امیرعلی:اره خوبه... ردیاب رو نصب کردین؟

سپهر:اره صبح خریدیم وبه بجههای اداره تحویل دادیم تا ردیاب رو کار بزارن کارهای قانونیش

هم حله... با سرهنگ هماهنگ شده

امیرعلی:خوبه... دستتون درد نکنه

محسن:دیشب تونستم از پلیس بین الملل یه سری اطلاعات بگیرم... اونجور که من فهمیدم باند

مافیایی منهدم شده وهمه عواملش رو گرفتن به غیر از رییسش وچند تا از نوچه هاش که ظاهرا

ایرانی اطلاعاتشون رو تو تمام کشور پخش کردیم که به محض دیده شدن دستگیر بشن

سپهر: بهتر نیست تا زمانی که دستگیر میشن ماریا خانم رو ببریم یه خونه امن

امیر علی: نمیدونم... نمیخوام ماریا بفهمه و بترسه چهار روز دیگه میریم شیراز اونجا امنتر از

اینجاست

محسن: نمیدونم والله... کسی که به من اطلاعات داد گفت که این شخص که اسمش ویلیامه هر

جای دنیا آدم داره اینه که خطرناکش میکنه والانم که تشنه انتقامه

به صندلی تکیه دادم کاملا در مانده بودم این همه سال خدمت کردم الان نمیتونم از زخم محافظت

کنم سپهر متوجه کلافگیم شد برای همین گفت: نگران نباش ما نمیزاریم اتفاقی برای ماریا خانم

بیفته خیالت تخت

امیر علی: ممنون.. من به اعتبار شماست که خیالم راحته

ولی واقعا خیالم راحت بود؟

معلومه که نه من تا زمانی که کارم رو خودم انجام نمیدادم خیالم راحت نمیشد نه اینکه کارهای

بقیه رو قبول نداشته باشم نه عادت کرده بودم به این روال...

جون ماریا در خطر ه و من باید تمام سعیم رو برای حفاظت ازش بکنم

مشت دستم رو باز کردم وگردنبندم رو نگاه کردم باید یه بهانه ای برای دادن بهش پیدا کنم وچه

بهانه ای بهتر از دلجویی؟

سپهر ومحسن بلند شدن وگفتن:ما دیگه بریم

امیرعلی:برای شام بمونین

محسن:نه دیگه داداش خونه منتظرن

سپهر دستش رو روی شونم گذاشت وگفت:نگران نباش خونه بیست وچهار ساعته تحت کنترله

ممنونی گفتم و سرم رو تکون دادم

که از در خارج شدن

بعد از رفتن بچهها دنبال ماریا گشتم تو سالن واشپزخانه نبود بنابراین به اتاقش رفتم ودر زدم

امیرعلی: ماریا... خوابی؟

با صدای گرفته ای گفت: بیا تو

در رو باز کردم و گفتم: بیداری

ماریا: اره خوابم نبرد... کاری داری؟

در رو کامل باز کردم و وارد شدم و گفتم: اره به کار کوچیک داشتم

رو تختش نشسته بود و منتظر بهم نگاه میکرد جلو رفتم و کنارش نشستم گردنبند رو از جیبم در

آوردم و جلوش گرفتم و گفتم: این مال شماست

چشمش گرد شد خوب حقم داشت کمی به گردنبند نگاه کرد و دستش رو جلو آورد و گفت: مال

منه؟

امیرعلی: بله

ماریا: به چه مناسبت؟

امیرعلی: برای معذرت خواهی رفتار چند روز پیشم

ماریا: لازم نبود... من بخشیده بودمت

لبخندی به مهر بونیش زدم و گفتم: باشه حالا نمیخوایش؟

ماریا: چرا چرا بدش من

گردنبند رو از دستم گرفت و شروع به واریسش کرد و بعد گفت: برام میبندیش

گردنبند رو به دستم داد و پشتش رو بهم کرد و موهایش رو کنار زد تا آب رنگی به تن داشت که

گردن کشیده و سفیدش رو به رخ بیننده میکشید گردنبند رو به گردنش انداختم و گفتم

:مبارکت باشه از گردنت درش نیار البته اگه منو بخشیدی

سریع بلند شدم و از اتاق بیرون امدم ماریا این روزها زیادی طنازی میکرد که حسهای مردانه ام

رو به بازی میگرفت کلافه به حمام رفتم و زیر دوش ایستادم تا از گرمای درونم کمی کاهش یابد

.....

ماریا

نمیدونم چرا یهو در رفت جلوی آینه ایستادم وبه گردنبند نگاه کردم ظریف وزیبا بود زنجیری تا

روی سینم از طلای زرد ویلاک قلب کوچیک وتپل بامزه که خیلی دوش داشتم دستم رو روش

کشیدم وگفتم: اولین هدیه از طرف امیرعلی وقطعا بهترین

صبح با انرژی زیادی از خواب بیدار شدم به ساعت نگاه کردم هشت صبح بود بیدار شدم وبعد از

یه دوش کوتاه سر حالتی شدم لباس هامو پوشیدم وجلوی آینه ایستادم دستی به روی گردنبند

کشیدم ولبخندی زدم بعد از خشک کردن موهام از اتاق خارج شدم وبه طرف آشپزخانه رفتم تا

صبحانه آماده کنم امیرعلی دیشب گفت شام نمیخوره و زود خوابید صداس از تو اتاقش که

داشت با تلفن حرف میزد نشانگر این بود که بیداره صبحانه رو آماده کردم وبرای خودم قهوه

وبرای امیرعلی جای درست کردم اما امیرعلی هنوز تو اتاقش بود به طرف اتاق رفتم و در زدم

امیر علی: بله

ماریا: امیر علی.. صبحانه آماده است

امیر علی: الان میام

به آشپزخانه برگشتم و به فنجان قهوه و به فنجان چای ریختم و روی میز گذاشتم و نشستم

همزمان امیر علی هم وارد آشپزخانه شد کلافه و نگران بود

ماریا: اتفاقی افتاده

امیر علی: نه

ماریا: ولی نگران به نظر میرسی

فنجونش رو روی میز کوبید و گفت: گفتم که چیزی نیست

ماریا: خایله خوب داد زن

زیر لب گفتم: بد اخلاق

تیز بهم نگاه کرد و من شانس آوردم که این کلمه رو به فرانسه گفتم که نفهمه

برای خودش یه لقمه گرفت و گفت: بعد صبحانه وسایلت رو جمع کن شب میریم شیراز

ماریا: ولی قرار بود چند روز دیگه بریم.... فیزیوتراپیت چی میشه

امیرعلی: امشب میریم.... تو دو جلسه فیزیوتراپی هم قرار نیست معجزه رخ بده

تمام کلمات رو با عصبانیت میگفت و منم سکوت کردم تا بیشتر از این عصبانی نشده و در سکوت

صبحانه رو خوردیم

بعد صبحانه به اتاقم رفتم چمدانم رو از زیر تخت بیرون کشیدم و لباسهایی رو که احتیاج داشتم

رو توش گذاشتم وسیله های شخصی رو هم توی یه کیسه پارچهای گذاشتم و داخل چمدون قرار

دادم همچنین چند جفت کفش.... به نظرم رسید اگه جشنی باشه باید لباس داشته باشم بنابراین

دو تا از لباسهای مجلسیم رو که تو کاور بودن با احتیاط تو چمدون گذاشتم همه چیز آماده بود

به طرف اتاق امیرعلی رفتم درش باز بود و خودش هم پشت پنجره ایستاده بود و در حال واریسی

بیرون بود متوجه من شد برگشت طرفم و گفت: چیزی میخوای؟

ماریا: چمدونتو رو آماده نکردی؟

چرخید طرف پنجره و گفت: نه هنوز

ماریا: میخوای من برات آماده کنم؟

دوباره چرخید طرفم و گفت: به نظرت من چاقم؟

ماریا: چرا اینجوری میکنی من فقط میخوام کمکت کنم... اما مثل اینکه تو امروز حوصله خودتم

نداری

برگشتم سمت در و میخوام از در خارج بشم که صدام کرد

امیرعلی: ماریا... ماریا...

سر جام ایستادم ولی نچرخیدم طرفش

امیرعلی: ببخشید امروز به کم بی حوصله ام... چمدون تو کمده چند دست لباس به سلیقه خودت

برام بزار

بدون نگاه کردن بهش رفتم سمت کمد یه جوری می‌گه چمدون تو کمد انگار من نمیدونم خوبه

خودم گذاشتمش چطوره چند دست لباس زشت بزارم برایش تا حالش گرفته بشه

در کمد رو باز کردم وبه لباساش نگاه کردم.... آخه لباس زشتم نداره که... اه... مردم اینقدر خوش

سلیقه

چند دست لباس خونگی چند تا پیرهن وشلوار و دوتا کت تکی که به لباساش میومد رو داخل

چمدون گذاشتم از کشوریش تراش شارژر موبایلش ودوتا از ساعت هاش رو برداشتم وتو چمدون

گذاشتم

زیر چشمی حواسم بهش بود که دل از پنجره نکنده بود عین پسر دبیرستانیهایی که منتظر

دوست دخترشونن..... تصور امیرعلی که تو نوجوونی بره سر قرار با دوست دخترش در حالی که

اخم رو پیشونیش خیلی باحال بود که دیگه نتونستم جلوی خندم رو بگیرم با صدای خنده من

برگشت وگفت: برای چی میخندی؟

ماریا: اگه چیز جالبی اون بیرون هست بگو ما هم بیایم ببینیم

امیرعلی: نه هیچی نیست

ماریا: واقعا... آخه من فکر کردم قرار داری واز اونجا داری دیدبانی میدی بینی آمده یا نه

اخم کرد

امیرعلی: من با کی میتونم قرار داشته باشم؟

ماریا: چه میدونم... شاید دوست دخترت؟

اخمش بیشتر شد وگفت: منو اینجوری شناختی؟

ماریا: من ادعا نکردم تو رو شناختم تو یه موجود نا شناخته ای یه موجود ایکس

دوباره برگشت سمت پنجره وگفت: اگه فضولیات تموم شده به کارت برس

ماریا: من کارم تموم شده شما به دیدبانیت برسی

برزخی نگاهم کرد که دیگه تو افاق نمودم رفتم بیرون

امیر علی

از صبح که یکی از مراقبهای خونه زنگ زد وگفت چند نفر دارن دورو بر خونه میپلکن دیگه اروم

وقرار ندارم باید هر چه زودتر ماریا رو از اینجا دور کنم اینجا دیگه امنیت نداره با محسن و سپهر

هم در میون گذاشتم واونها هم با من موافق بودن از صبح پشت پنجره ایستادم

و در حال بررسی رفت و امدها هستم وسواس پیدا کردم یه ماشین اکه دوبار رد میشد به بچهها

اطلاع میدادم تا تحت نظرش بگیرن

از صبح رفتار مناسبی با ماریا نداشتم اما دست خودم نیست وقتی کاری از دستم بر نیامد

عصبانی میشم البته ماریا هم زیادی رو مخم راه میرفت امروز دختره خل میگه با دوست دخترت

قرار داری آخه من تو جوونی این کارها رو نکردم الان که سی و چهار سالمه

ومتاهل هم هستم برم دنبال دوست دختر... ای خدا از زن هم شانس نیاوردم هر چی دیوونه است

دور خودم جمع کردم

گوشی رو برداشتم و شماره محسن رو گرفتم این پسر رو هم بیچاره کردم از صبح صد بار بهش

زنگ زدم

محسن: وای امیر علی تو منو بیچاره کردی... پرنده از تو کوجه رد میشه میگی رد شو بگیرین....

مگه تازه کاری انکار نه انکار سرگرد این مملکتی

اگه اجازه میدادم تا صبح برام سخنرانی میکرد

امیر علی: سلام

محسن: برای هزارمین بار علیک سلام... تو چته پسر چرا اینجوری میکنی؟

امیر علی: نگرانم اگه برای ماریا اتفاقی بیفته

محسن: نمیوفته.... نگران نباش... خودم هم شب میام میبرمتون فرودگاه

امیر علی: یه حس بدی دارم محسن

محسن: داداش تو تو نیروی ویژه پلیسی.... تو یه سرگردی این حرفها از تو بعیده

امیرعلی: بهتره بگی بودم الان که کاری از دستم بر نیامد

محسن: تو الانشم خیلی ها رو حریفی خودت رو دست کم نگیر.... آماده باشین شب میام دنبالتون

امیرعلی: باشه خداحافظ

گوشی رو قطع کردم عصای دستم رو پرت کردم گوشه اتاق خودم رو به تخت رسوندم و نشستم

روش امروز بدترین روز زندگی منه

ماریا چمدون ها رو حاضر کرده بود ساعت هفت بود لباسهامو پوشیدم و به سالن امدم و منتظر

محسن نشستم ماریا تو اتاقش بود و احتمالا در حال آماده شدن بود محسن زنگ زد و گفت یک

ربع دیگه میرسه ماریا رو صدا کردم تا زودتر حاضر بشه

امیرعلی: ماریا زود باش محسن الان میرسه

ماریا: الان میام

از اتاق آمد بیرون باز مانند قرمز رو پوشیده بود درسته بلند بود ولی رنگش زیادی تو چشم بود

من امروز حال خوب نیستم ماریا هم زیر پوستی اعصابمو بهم میریزه

ماریا: من آماده ام بریم

امیر علی: بشین محسن بیاد

ماریا: خوب خودمون میرفتیم من رانندگی میکردم لازم نبود محسن بیاد

امیر علی: آقا محسن

ماریا: چی؟

امیر علی: باید بگی آقا محسن کشمش هم دم داره همینجوری میگه محسن زشته بابا

شونه هاشو انداخت بالا وبه آشپزخانه رفت از بیخیالی این دختر من حرص میگیره

محسن زنگ زد وگفت بریم پایین

امیر علی: پاشو راه بیفت محسن پایین

ماریا: آقا محسن.... کشمش هم دم داره

زیر لب بچه پررویی گفتم و بلند شدم ماریا چمدونها رو کشید و تو آسانسور گذاشت منم در رو

قفل کردم

سوار آسانسور شدیم وقتی پایین رسیدیم محسن کنار ماشینش ایستاده بود و با تلفن حرف میزد

از حرفاش معلوم بود که داره که با محافظ ها حرف میزنه مثل اینکه اونا هم با ما به شیراز میان تا

تو راه مشکلی پیش نیاد

با محسن احوال پرسیدیم و سوار ماشین شدیم محسن با ماشین دیگه ای آمده بود که تمام

شیشه هاش دودی بود مدام هوا سم این ور اونور بود محسن بهم اشاره کرد که زیادی تابلو نکنم

تو راه حرفهای معمولی زده شده اما دلشوره عجیبی به دلم افتاده بود این اولین باره که این حس

رو دارم انگار نزدیکی با سوژه منو حساس تر کرده

تو فرودگاه به بهانه پا درد بازوی ماریا رو گرفتم تا جلوتر از من راه نره محسن هم داشت

چمدونها رو میاورد ولی حواش به همه جا بود تو سالن انتظار نشستیم محسن به طور نا

محسوس به محافظ ها اشاره کرد و منم با بستن چشمام گفتم که شناختمشون

بالاخره شماره پرواز رو اعلام کردن و راه افتادیم تو هواپیما محافظ ها پشت سر ما نشسته بودن

کمی خیالم راحت شد ماریا بیخیال از همه جا داشت انگری برد بازی میکرد سرم رو به نشونه

تاسف تگون دادم که دید

ماریا: چیه؟

امیرعلی: مگه بچه ای که داری انگری برد بازی میکنی؟

ماریا: ببخشید بابا بزرگ جدولم همراهم نیست

اینو گفت و به چشمک هم زد و دوباره مشغول بازی شد چی شد؟ چشمم روشن زبون در آورده

متلک میندازه به چشم غره بهش رفتم که باعث خندش شد گوشیش رو تو کیفش گذاشت

وسرش رو گذاشت رو شونه من و گفتم: خوابم میاد

حسهای متفاوتی تو دلم غلیان کرد حس شوهر بودن حامی بودن به خودم گفتم ماریا برای من

چیه یه امانت یه هم خونه یه همسر..... خودم هم نمیدونستم چمه رفتارهای ضد و نقیض ماریا منو

به تلاطم مینداخت

سرم رو روی سرش که رو شونم بود گذاشتم و گفتم: به کم بخواب

تا رسیدن به شیراز من در حال جنگ وجدل با احساساتم بودم مسئله اصلی رو به کل فراموش

کرده بودم ولی به این نتیجه رسیدم که ماریا قطعا برای من خیلی بیشتر از همخونه یا امانت برای

منه

با اعلام خلبان که نزدیک شیرازیم ماریا رو بیدار کردم

امیر علی: ماریا.... ماریا....

ماریا: هان

امیر علی: پاشو داریم فرود میایم.... کمر بندتو ببند

سرش رو تگون داد روسریش عقب رفته بود دستمو جلو بردم وروسریش رو درست کردم معلوم

بود که تعجب کرده آخه من کی از این کارها میگردم؟

هوایما تو فرودگاه شیراز نشست انکار دوباره دلشوره هام برگشت دوباره بازوی ماریا رو گرفتم

که گفت: اگه خیلی درد داری بریم دکتر

امیرعلی: نه برسیم خونه یه کم استراحت کنم درست میشه

نمیدونست درد من اونه نه پام.....

بعد از تحویل گرفتن چمدونها به طرف درب خروجی رفتیم امیرحسین جلوی در منتظر مون بود

محافظ ها هم پا به پای ما میومدن

از دور امیر حسین رو دیدم که داشت به طرف ما میومد تا ما رو دید با قدمهای بلند خودشو به ما

رسوند

امیر حسین: سلام داداش.... خوش آمدین

دست دادیم و همدیگه رو بغل کردیم چرخید به طرف ماریا وگفت: سلام زنداداش چخبر... این

داداش ما که اذیتت نمیکنه

ماریا لبخندی زد وگفت: سلام... نه چرا اذیت کنه خیلی هم خوبه

ابرویی برای امیر حسین بالا انداختم که یه مشت به بازوم زد و گفت: چه خوششم امد

خندیدم امیر حسین چمدونها رو از دست ماریا گرفت وراه افتاد بازوی ماریا هنوز تو دستم بود

امیر حسین جلو تر از ما راه میرفت وقتی به ماشین رسیدیم ماریا سوار شد کمی به این ور انور

نگاه کردم به محافظ ها اشاره کردم که دنبالمون بیان واونها هم با اشاره سر اطلاعات کردن

تو راه کمی با امیر حسین حرف زدیم از حال من گرفته تا محسن وخواستگاریش از فاطمه

به خونه که رسیدیم خیالم راحت شد که ماریا در امانه...

امیر حسین چمدونها رو برداشت و ماریا به طرف من امد تا کمکم کنه

ماریا: دستتو بده من

امیر علی: نمیخواه بهتر شدم

مامان از در بیرون آمد و محکم بغلم کرد و زیر لب خدا رو شکر میکرد و قربان صدقم میرفت

امیر حسین: کاش یه تیری هم ما میخوردیم تا عزیز بشیم

مامان: این چه حرفیه پسرم شما عزیزای منید خدا نکنه یه مواز سر شما کم بشه.... زبونتو گاز

بگیر

با بابا دست دادم و رو بوسی کردم ماریا هم همچین فاطمه جلو آمد به چشمام نگاه نمیکرد اونم

مثل محسن از من خجالت میکشید بالاخره رضایت دادن و وارد خونه شدیم به طرف مبل رفتیم

و خودم رو انداختم روش امروز خیلی از پام کار کشیده بودم و کمی درد داشتم گوشیم زنگ خورد

از جیبم بیرون کشیدم محسن بود

امیر علی: سلام محسن... چخبر

محسن: علیک سلام.... شما چخبر رسیدین

امیرعلی: ااره الان رسیدیم خونه.... دستت درد نکنه امروز کلی زحمت دادم

محسن: این چه حرفیه داداش وظیفه است خیالت راحت با دوستان تو شیراز هماهنگ شده خونه

بیست و چهار ساعته تحت مراقبه دیگه نگران نباش

امیرعلی: دستت درد نکنه من تو رو نداشتم چیکار میکردم

محسن: نگران نباش جبران میکنی

امیرعلی: برو بچه پررو چه جبرانی

خندید و گفت: هیچی داداش.... سلام برسون

امیرعلی: سلامت باشی خداحافظ

گوشی رو قطع کردم وبه مبل تکیه دادم الان دیگه کمی از نگرانیم کم شده بود

فاطمه با سینی چای وارد سالن شد یه لیوان برداشتم و تشکر کردم ماریا کنار زهره نشسته بود

وناز نین رو بغلش گرفته بود فاطمه هم کنار ماریا نشست و مشغول صحبت شدن چه زود ماریا رو

امیر علی: بیا تو

در رو باز کردم و وارد شدم چمدونش رو روی زمین گذاشته بود و در حال کنکاش بود

ماریا: دنبال چی میگردی؟

امیر علی: دارو هام

کیسه رو بالا گرفتم و گفتم: اینجاست

داروها رو به دستش دادم و لباسهایی داخل چمدون رو در آوردم و تو کمد چیدم و سایل شخصیشم

گذاشتم تو کشو.....

امیر علی روی تخت نشسته بود و در حال مالیدن پماد به زانوش بود مثل اینکه درد داره پیشش

نشستم و گفتم: درد داری

سرش رو بالا آورد یه نگاه بهم کرد و دوباره سرش رو انداخت پایین و گفت: یه کم

پماد رو از دستش گرفتم و رو کف دستام ریختم

ماریا: پاتو دراز کن

به عقب رفت و تکیه داد به تاج تخت و پاشو رو دراز کرد اروم زانوش رو ماساژ دادم وقتی کمی

دستم رو محکم تر میکشیدم صورتش جمع میشد معلوم بود که درد داره در حال ماساژ کردن

پاش بودم که فریبا خانم وارد اتاق شد تو دستش پارچ آب ویه لیوان بود

فریبا خانم: تو هم اینجایی ماریا برای امیرعلی آب آوردم تا قرص هاشو بخوره

ماریا: ممنون وقت خوردن داروهاشه

پارچ رو روی عسلی گذاشت و کنار من روی تخت نشست

فریبا خانم: دستت درد نکنه دخترم من میکردم

ماریا: دکتر بهم یاد داده چجوری ماساژ بدم که موثر باشه

امیرعلی که کمی معذب بود گفت: کافیه دیگه خوب شد

کنار کشیدم و بلند شدم و به طرف سرویس داخل اتاق رفتم دستام رو شستم و خارج شدم

ماریا: با من کاری نداری امیرعلی

امیرعلی: نه ممنون.... شب بخیر

فریبا خانم: دستت درد نکنه دخترم شبت بخیر

شب بخیر گفتم و خارج شدم زهره و فاطمه در حال بالا آمدن از پله ها بودن فاطمه با دیدن من

گفت: اوووو عروس خانم رفته بودی به داداشم بوسی شب بخیر بدی

ماریا: اون رو که تو باید چند روز دیگه بدی

زهره خندید و گفت: خوردی خواهر شوهر هستشو تف کن

در باز کردم وهمگی وارد اتاق شدیم

امروز قراره خانواده محسن به شیراز بیان برای خواستگاری از فاطمه.... برای من خیلی جالبه فکر

میکردم محسن و فاطمه یه مدت با هم دوست میشن تا همدیگر رو خوب بشناسن اما زهره

در حد حرم و در حد حرم و در حد حرم

میگفت این در خانواده های مذهبی مرسوم نیست اول میان خواستگاری آگه به توافق برسند

نامزدی میشن و تو این دوره است که همدیگر رو میشناسن همچنین از رسم چای آوردن عروس

هم یه چیزایی گفت... فاطمه از صبح استرس داشت و مدام لباس عوض میکرد و بعد از ده دقیقه به

این نتیجه میرسید که مناسب نیست و دوباره عوض میکرد

خانواده محسن ساعت ظهر به شیراز رسیدن و به هتل رفتن امیرعلی خیلی اصرار کرد که به

اینجا بیان اما او نا موافقت نکردن و فریبا خانم هم برای شام دعوتشون کرد بعد نهار فاطمه خودش

رو تو اتاق حبس کرده بود

روی مبل نشسته بودم که زهره کنارم نشست و گفت: پاشو بریم ببینیم این خواهر شوهر چیکار

میکنه

فریبا خانم: بچم از شرمش از اتاق بیرون نمیداد

امیرحسین بلند خندید و گفت: نمر دیمو خجالت این ور پریده رو دیدیم

فریبا خانم: نکو بچم با حیاست

با زهره به اتاق فاطمه رفتیم زهره در زد و داخل شدیم فاطمه میان کوهی از لباس نشسته بود

و با حالت زاری گفت: کدومو بپوشم؟

منو زهره خندیدیم که عصبانی شد و گفت: ایا نخریدیم خوب نمیتونم انتخاب کنم

از میان لباساش یه کت وشلوار سبز روشن انتخاب کردم با یه روسری ساتن سبز ساده که به

شدت به چشمای سبز رنگش میومد کلا این خانواده همشون چشم سبز بودن فقط کمی طیف

رنگیشون متفاوت بود فاطمه بعد از پوشیدن لباسها راضی به نظر میومد با یه لبخند زیبا گفت

:چطورم؟

ماریا:عالی

زهره: حسابی پسر کش شدی محسن سگته نگنه شانس آوردی

ماریا:تو نظرت راجب محسن چیه فاطمه دوست داری باهاش ازدواج کنی؟

فاطمه: نمیدونم این فکریه که من از روزی که جریان رو فهمیدم همش تو سرم میاد من محسن رو

زیاد ندیدم ولی اون چند باری هم که با هم برخورد داشتیم به نظرم آدم خوبی امد از طرفی

نمیدونم بتونم با شغلش کنار بیام یا نه خودت که خطرات این شغل رو میدونی من خیلی نگرانم

که نتونم خودمو با این شرایط وقف بدم

ماریا: میدونم چی میگی عزیزم کسی که همسر به پلیس میشه باید خیلی صبور و مقاوم باشه من

از بچگی با این ترس بزرگ شدم و زندگی کردم تحمل شرایط خیلی سخت و مشکله باید آدم

مقاومت باشی یه کم بیشتر از تو با محسن برخورد داشتیم پسر فوقالعاده ایه همین که امیر علی

اینقدر دوستش داره و بهش اعتماد داره نشانگر این موضوع هستش اما تصمیم گیرنده نهایی تو

هستی و تصمیمت هم که هر چی باشه ما همه پشتیبانیم امیر علی میگفت این تصمیم رو خودت باید

بگیری تو حق داری شریک زندگیتو خودت انتخاب کنی

فاطمه بغلم کرد و گفت: چقدر خوبه که شماها کنار من

لبخندی زدم و چیزی نگفتم

بعذر از انتخاب لباس فاطمه به اتاق خودم رفتم تا برای خودم هم لباس انتخاب کنم در کمدرم رو باز

کردم ویه دوری توش زدم اما چیز مناسبی پیدا نکردم یا اسپرت بودن یا لباس شب لباس اسپرت

که مناسب نیست لباس شب رو اگه بیوشم امیرعلی منو میکشه چی بیوشم پس؟ از اتاق امدم

بیرون ودر اتاق امیرعلی رو زدم و وارد شدم روی تخت دراز کشیده بود که با دیدن من نیم خیز

شد

ماریا: بخواب نمیخواه بلند شی

امیرعلی: چیزی شده؟

ماریا: اهوم..... من لباس ندارم

یه جورى مظلومانه گفتم که دل سنگم آب میکنه

امیرعلی پوفی کشید وگفت: از اون همه لباس چیزی پیدا نکردی بیوشی

ماریا: نه..... جین بیوشم یا لباس شب؟

امیرعلی: مگه عروسیه لباس شب بپوشی؟

ماریا: منم همینو میکم دیگه

امیرعلی: خوب از فاطمه بگیر

ماریا: چیبیبی؟ لباس یکی دیگه رو بپوشم عمرا

امیرعلی: چی میشه مگه؟

دست امیرعلی رو گرفتم تمام نازی رو که داشتم رو تو صدام ریختم و گفتم: امیرعلی.... بریم

لباس بخیریم من اینجا جایی رو نمیشناسم

امیرعلی: ای خدا فقط همینو کم داشتم

به حالت قهر رو مو برگردوندم و گفتم: آدرس بده خودم میرم

بلند شد و نشست رو تخت و گفت: ده دقیقه وقت دارم به آماده بشی بریم

خودمو جلو کشیدم و یه بوس محکم به گوش کاشتم و نا از شوک در بیاد پریدم بیرون اتاق

وسریع یه شلوار و مانتو مشکی وشال آبی رنگ پوشیدم و آمدم بیرون پنج دقیقه هم نشد که

حاضر شدم سریع رفتم اتاق امیرعلی در رو باز کردم وگفتم: من حاضر م

امیرعلی چشمش گشاد شد هنوز همونجوری رو تخت نشسته بود از شوک بوسه خارج نشده؟ یه

بوسی بود دیگه بلند شد وگفت: الان میام

اینو گفت وبه طرف سرویس منم آمدم بیرون ورفتم پایین تا امیرعلی بیاد

ده دقیقه ای طول کشید تا امیرعلی آماده بشه از پله ها امد پایین وتلفن رو برداشت وبه آژانسی

زنگ زد هنوز به خاطر پاش پشت فرمون نمیشست به طرف آشپزخانه رفت وبه فریبا خانم گفت

که میریم بیرون از زهره خداحافظی کردم واز در بیرون رفتیم امیرعلی داشت با گوشیش پیامک

میزد این روزا مشکوک شده همش گوشیش دستشه

سوار ماشین شدیم وامیرعلی اسم یه پاساژ رو به راننده داد حدود نیم ساعت بعد به مقصد

رسیدیم وپیاده شدیم وبه طرف ورودی پاساژ رفتیم داخل پاساژ پر بود از لباسهای مارکدار وزیبا

اما هر کدومی که من انتخاب می‌کردم امیر علی به چشم غره میرفت و کلی ایراد ازش میگرفت

یکی کوتاهه یکی تنگه یکی رنگش جیغه من نمیدونم رنگش جیغه یعنی چی؟

داشتم مغازها رو نگاه می‌کردم که امیر علی گفت: اون چطوره؟

به لباسی که میگفت نگاه کردم به تاپ وشلوار سفید که روش به کت بلند سرمه ای رنگ داشت

بلندی کتشی تا به وجب زیر باسن بود برش ها و نوع دوختش خیلی خوشگل بود اکه میخواستم

توصیفش کنم میگفتم شیک وساده

به طرف مغازه رفتیم لباس رو از فروشنده گرفتم و داخل اتاق پروو شدم بعد از پوشیدن لباس به

آینه نگاه کردم انگار برای تن من دوخته بودن کیپ تنم بود در رو باز کردم ورو به امیر علی گفتم

:چطوره؟

جلوی در اتاق ایستاد به نوعی که تو دید نباشم از بالا تا پایین اسکن کرد و گفت: خوبه

همین؟ بی ذوق

لباس رو در آوردم ولباسهای خودم رو پوشیدم و بیرون آمدم ولباس رو روی پیشخوان گذاشتم

فروشنده که یه خانم بود با خوشرویی لباس رو برداشت وگفت مبارکتون باشه

ممنونی گفتم و کارت بانکیم رو از کیفم در آوردم که امیرعلی یه چشم غره وحشتناکی بهم کرد

وگفت: بزار تو کیفیت

از ترسم کارت رو پرت کردم تو کیفم امیرعلی لباس رو حساب کرد و از فروشگاه بیرون زدیم

امیرعلی: چیز دیگه ای نمیخوای؟

ماریا: نه

امیرعلی: روسری برایش داری؟

ماریا: هان... روسری... نمیدونم... نه فکر نکنم

جلوی یه روسری فروشی ایستاد وگفت: بریم یه روسری هم بخر

وارد روسری فروشی شدیم و به روسری به رنگ سفید و سرمه ای خریدیم که با لباسم ست بود

امیر علی: مطمئنی که دیگه چیزی نمیخوای

ماریا: نه دیگه همه چیز خریدم

به طرف در خروجی رفتیم رو به امیر علی گفتم: تو چیزی برای خودت نمیخوای

امیر علی: نه

چیزی نگفتم و از پاساژ خارج شدیم و امیر علی به تاکسی در بست گرفت و به خونه رفتیم

همه لباسم رو پسندیدن واقعا سلیقه امیر علی حرف نداشت در عین سادگی شیک و زیبا بود یه

دوش کوتاه گرفتم و بعد از خشک کردن موهام لباسم رو پوشیدم و روسریم رو مدلی که زهره یاد

داده بود بستم یه رژ کالباسی هم زدم از اتاقم خارج شدم و با طرف اتاق امیر علی رفتم بعد از در

زدن وارد شدم امیر علی در حال بستن دکمه های پیرهنش بود چرخ زدم و گفتم: چه طور شدم؟

یه نگاه اسکنی از سر تا پا بهم انداخت و گفت: خوبه

ماریا: همین؟ چه قدر بی ذوقی تو

چیزی نگفت و از روی تخت گتش رو برداشت

ماریا: کراوات نمیبندی؟

امیر علی: این قرتی باز یا به من میاد؟

ماریا: چیه مگه خوشتیپ میشی

خواستیم از در خارج بشم صدام کرد برگشتم طرفش امد جلوم ایستاد انگشت شستش رو لبم

کشید و گفت: تو هم بدون آرایش خوشگل تری دیگه از این چیزا نزن

تعجب از تمام اعضای صورتم میبارید شاید این حرف ساده و پیش پا افتاده باشه اما شنیدن این

حرف از زبون امیر علی بی شک یه معجزه است

یه دستمال از روی پا تختی برداشت و انگشتش رو پاک کرد و گفت: الان میتونی بری

منم معطل نکردم و سریع امدم بیرون پشت در ایستادم تا تپش قلبم به حالت نرمال برگرده چند

تا نفس عمیق کشیدم کمی که اروم شدم از پله ها پایین رفتم همه تو سالن در حال تکاپو بودن

فربیا خانم چند جور غذا و دسر تدارک دیده بود زهره در حال چیدن میوهها و شیرینی روی میز

بود و فاطمه هم که مدام میگفت استرس دارم نگرانم و کلی هم به ما استرس وارد میکرد

امیر حسین کت و شلوار آبی نفتی پوشیده بود و بیخیال از همه جا در حال خوردن چای و شیرینی

بود و به غر غر های زهره هم اهمیت نمیداد امیر علی هم اروم اروم با عصا از پله ها پایین میومد

کت و شلوار مشکی رنگ با پیرهن خاکستری پوشیده بود اکثر لباسهاش رنگ تیره بودن و من

نفهمیدم این لباسها رو از کجا آورده چون من که چمدونش رو آماده کردم همچنین لباسی ندیدم

به ضربه ای که فاطمه به پهلویم زد از فکر در آمدم

فاطمه: خوردی داداشمو

ماریا: هان

فاطمه: چرا اینقدر خیره نگاش میکنی نترس مال خودته

سوالی نگاهش کردم که گفت: هیچی بابا ولش کن

ساعت هشت بود که خانواده محسن آمدن فاطمه با آخرین سرعت ممکن پرید تو آشپزخانه که

باعث خنده همه شد فریبا خانم به همراه آقا احسان به استقبال رفتن ما هم به دنبال او نا راه

افتادیم اول از همه پدر محسن بعد مادرش سپهر و مینا و در آخر هم خود محسن وارد شدن

محسن با کت وشلوار آبی کاربنی با پیرهن آبی روشن خیلی شیک و خوشتیپ شده بود یه دسته

گل هم پر از گلهای رز قرمز در دست داشت سر به زیر و متین وارد شد بعد از سلام و دیده بوسی

به طرف سالن رفتیم و همگی نشستیم بعد از ده دقیقه فاطمه با یه سینی چای وارد سالن شد

وسلام ارومی داد که نشونه استرسش بود با اون چادر سفید با گلهای سبز و آبی زیادی خوشگل

شده بود اروم به طرف پدر مادر محسن رفت و چایی گرفت که مادر محسن بعد از کلی تعریف از

فاطمه چای رو برداشت وقتی نوبت محسن شد خیلی اروم و سربه زیر چای رو برداشت و تشکر

کرد که فاطمه خواهش میکنمی گفت و سینی رو روی میز گذاشت و کنار مادرش نشست اروم زیر

گوش امیرعلی گفتم: محسن چرا اینقدر خجالت میکشه فکر کنم نیم لیتر عرق ریخته

امیرعلی: خوب مراسم خواستگاریشه ها

ماریا: خوب باشه اگه مراسم خواستگاری تو هم بود اینجوری میشدی

امیر علی: نه چون من قرار نیست خواستگاری برم

نه تورو خدا بیا برو عجب آدمیه ها

اولش کمی در مورد آب وهوا وضعیت اقتصادی و کلی چیزهای بی ربط حرف زده شد وبالاخره پدر

محسن با گفتن بریم سر اصل مطلب صحبت ها رو خاتمه داد

پدر محسن کمی از محسن از اخلاق و رفتار و شغلش و وضعیت اقتصادی حرف زد واجازه

خواست تا محسن و فاطمه کمی با هم حرف بزنن فاطمه که از خجالت سرخ شده بود و محسن هم

دست کمی از اون نداشت به طوری که امیر علی هم خندش رو به زور کنترل کرده بود فاطمه بلند

شد وبا گفتن بفرمایید محسن رو به طرف انتهای سالن که به این طرف دید نداشت راهنمایی کرد

با رفتن محسن و فاطمه صحبت ها دوباره از اصل مطلب خارج شد و هر کسی از چیزی حرف میزد

اروم کنار مینا نشستیم و سپهر هم پیش امیر علی رفت و زهره هم به ما پیوست

مینا: چطوری خوشگله؟

ماریا: ممنون تو خوبی؟

بی توجه به سوالم گفت: به نظرتون این دوتا دارن با هم حرف میزنن یا فاطمه سر به زیر نشسته

وداداش صفر کیلومتر من داره شر شر عرق میریزه؟

منو زهره اروم خندیدیم که زهره گفت: خدا نکشتت دختر فکر کنم همونی که تو گفتی باشه این

دوتا زیادی صفر کیلومتر و خجالتین

مینا: ااره والله دختر پسر هم اینقدر خجالتی

کمی حرف زدیم که بعد از تقریبا چهل دقیقه فاطمه و محسن آمدن فاطمه دوباره کنار مادرش

و محسن هم سر جای قبلیش نشست صورت فاطمه مادر محسن از محسن نتیجه رو پرسید

و محسن گفت: ماریا حرف هامونو زدیم و نتیجه گیری به عهده فاطمه خانمه

فریبا خانم دو روزی وقت برای فکر کردن خواست که با موافقت جمع موضوع تموم شد و فریبا

خانم با گفتن بفرمایید برای شام از جا بلند شد

دو روز مهلت برای فکر کردن تموم شد الان یک ساعته که امیر علی و فاطمه تو اتاقن هنوز بیرون

نیومدن ما هم همگی منتظر نشستیم و به در اتاق خیره شدیم بعد از حدود یک ساعت ونیم در

اتاق باز شد و بیرون آمدن امیر علی به طرف بالا رفت و فاطمه به آشپزخانه بلند شدم رفتم

آشپزخانه فاطمه پشت میز نشسته بود و تو فکر بود یک لیوان برداشتم و پر آب کردم و به طرف

اتاق امیر علی رفتم در زدم و وارد شدم

ماریا: آب آوردم داروهات رو بخوری

لبه تخت نشسته بود سرش رو تکیه داد جلو رفتم از کتف داروهاش رو در آوردم و به دستش

دادم خیلی دلم میخواست بپرسم چی به فاطمه میگفت ولی از امیر علی بعید نبود بگه به تو چه بنا

براین سکوت کردم و چیزی نگفتم کنارش نشستم که خودش سکوت رو شکست

امیرعلی: به فاطمه گفتم درباره همه چیز حرف زدم هم خوبیای محسن رو گفتم واز سختیهای

شغلی هم حرف زدم تصمیم گیری به عهده خودش بهش گفتم تصمیمش هر چی باشه من

پشتشم به خاطر من با زندگیش بازی نکنه

ماریا: تو وظیفه ات رو انجام دادی بقیه اش با خود فاطمه است

امیرعلی: میترسم جواب مثبت بده ولی نتونه با شغل کنار بیاد اگه جواب منفی هم بده فکر نکنم

دیگه کسی مثل محسن پیدا کنه محسن واقعا پسر خوب ولایقیه

ماریا: نگران نباش فاطمه اونقدر اهم که فکر میکنی بی طاقت نیست... البته بهت حق میدم تو

برادرشی ونگران آیندشی

جمله اخرمو با غم گفتم چون من کسی رو نداشتم که این حس رو بهم بده من دیگه تنهای تنهام

تو این دنیا البته اگه شوهر سوریم رو فاکتور بگیرم از کنارش بلند شدم که مچ دستم رو گرفت

و مجبورم کرد پیشش بشینم دستش رو دور شونم انداخت وگفت: من نگران همه هستم بیشتر از

همه نگران تو وتمام سعیم رو برای محافظت از تو میکنم مطمئن باش نمیزارم کسی اذیت کنه

دیگه اینجوری غمگین نباش وبا غصه حرف نزن

ماریا :باشه.... حالا چی میشه؟

امیرعلی :چی چی میشه؟

ماریا :فاطمه ومحسن

امیرعلی :تا یک ساعت دیگه معلوم میشه

ماریا :امیدوارم هر چی میشه هر دو تا شون خوشبخت باشن

امیرعلی :منم امیدوارم... چیزی لازم نداری؟

ماریا :مثلا چی؟

امیرعلی :هر چی لباس داری؟

ماریا :اهوم.... دارم

بینیم رو کشید و گفت: اهوم نه بله دختر خوب

سرم رو روی شونش گذاشتم و گفتم: امیر علی؟

امیر علی: بله

ماریا: خوبه که هستی

امیر علی: من که کاری برات نکردم

ماریا: لازم نیست کاری کنی همین که هستی کافیه

امیر علی: من هستم تا هر وقت که نیاز باشه

تو دلم گفتم من تا آخر عمر نیاز دارم که باشی

فاطمه بعد از کلی مذاکرات و مشاوره جواب مثبت داد و عصر که مادر محسن زنگ زد فریبا خانم

جواب مثبت فاطمه رو اعلام کرد و قرار شد پس فردا دوباره خانواده محسن بیان تا به قول زهره

قرار مدارا رو بزارن اونجوری که من فهمیدم قراره نامزد بشن تا اگه به توافق رسیدن عقد داریم

بشن امیرعلی هم خوشحال بود هم نگران ومن برای هر دوشون خوشحال بودم چون هر دوی اونها

برای من عزیز هستن

فاطمه برای امروز یه کت ودامن سفید رنگ با روسری آبی انتخاب کرده بود زهره هم هی میرفت

ومیومد میگفت چه محسن کش شدی تو وفاطمه هم جیخ جیخ میکرد منم چون لباس نداشتم که

دست به دامن امیرعلی شدم که اونم عصبانی شد امد تمام کمدم رو ریخت بیرون بعد با تعجب

گفت: این همه لباس بعد میگی لباس ندارم؟

ماریا: خوب اینا هیچ کردم مناسب نیستن که

یه تاپ و یه شلوارک لی از لباسها برداشتم گفتم: اینا که مناسب نیستن

امیرعلی: آخه اینا به چه دردت میخوره تو که نمیتونی اینا رو بپوشی برای چی آوردی

شونه هامو بالا انداختم وگفتم: خوب دوشون دارم

امیرعلی یه چشم غره رفت وبه کنگاش تو لباسام پرداخت یه بلوز حریر زرشکی که بلندیش تا

روی زانو بود رو بیرون آورد وگفت: این خوبه

بعدش دوباره تا کمر رفت تو کمد یه شلوار پارچه ایه سفید رو هم انتخاب کرد وگفت: خوبه دیگه

به هم میان

واقعا هم خوب بودن چرا به ذهن خودم نرسید

امیرعلی: روسری روهم خودت یه کاری بکن

بعدش زیر لب غر زد از یه بوتیک بیشتر لباس داره بعد میگه لباس ندارم

ماریا: شنیدم ها

امیرعلی: خوب گفتم بشنوی

ماریا: تو چی میپوشی؟

امیرعلی: من لباس زیاد دارم

ماریا: من که اون کت وشلوار رو برات نذاشته بودم از کجا آوردی

امیرعلی: اینجا داشتم... زود باش آماده شو الان مهمونا میرسن

ماریا: اوکی اگه بری منم آماده میشم

بلند شد و لنگان لنگان بیرون رفت از دیروز دیگه عصا برنمیداشت و راه رفتن بدون عصا کمی

براش سخت بود دیشب که با بهار حرف میزدم خیلی دلش میخواست اونم باشه اما نمیتونست

بیاد و توصیه کرد که من به جاش خوشی بگذروم بلند شدم و لباسام رو پوشیدم جلوی آینه

ایستادم بلوز وشلوار خیلی بهم میومدن و حسابی شیک شده بودم دستم بری برداشتن رژ رفت

که نیمه راه متوقف شد یاد حرف امیرعلی افتادم که گفت بدون آرایش خوشگل تری از آرایش

منصرف شدم به سمت کمد رفتم واز بین روسریهام یه روسری صورتی که گلهای درهم برهم همه

رنگ داشت انتخاب کردم و سرم انداختم از اتاق امدم بیرون که صدای زنگ خونه امد پدر مادر

فریبا خانم بودن بعد از دست دادن احوال پرسی نشستن بعد اونها هم عمو وعمه امیرعلی به

همراه پدر بزرگش آمدن همگی منتظر خانواده داماد بودین زهره ومن مشغول چیدن میوه بودیم

فاطمه تو اتاقش بود امیر حسین نازنین رو که یه پیرهن صورتی خوشگل پوشیده بود رو به بغل

گرفته بود وداشت باهاش بازی میکرد امیرعلی پیرهن آبی تیره با شلوار مشکی بدون کت پوشیده

بود وداشت با پسر عموش حرف میزد همه در حال گپ زدن بودن که صدای آیفون آمد

این دفعه پدر بزرگ و مادر بزرگ های محسن هم بودن محسن کت وشلوار قهوای رنگ با پیرهن

کرم رنگ پوشیده بود وموهاشو به طرف بالا زده بود زهره زیر گوشم گفت :اهووو محسنم که دختر

کش شده

اروم خندیدم وچیزی نگفتم مینا مانتو شلوار آبی رنگ شیکی پوشیده بود منو محکم بوسید

وگفت :عروسمون کو؟

ما:یا:اه نکن مینا بدم میاد

خندید وگفت :لوس حالا عروسمون کجاست؟

ماریا: تو اتاقه

همگی تو سالن نشستن زهره پیش دستپها رو چید و منم در حال تعارف شیرینی بودم که مینا با

فاطمه وارد سالن شدن مادر محسن بلند شد و صورت فاطمه رو بوسید و چیزی زیر گوشش گفت

که فاطمه ریز خندید کنار امیرعلی نشستم پدر محسن شروع به تعیین مهریه کرد اروم به امیر

علی گفتم: امیرعلی مهریه چیه؟

خودش رو به طرف من کشیده و گفت: مهریه چیزیه موقع عقد برای عروس تعیین میکنن

ماریا: منم داشتم مهریه؟

امیرعلی: بله که داشتی صد و چهار ده تا سکه

ماریا: نه بابا

امیرعلی: اره بابا

مهریه فاطمه هم صد و چهار ده سکه شد مثل مهریه من قرار شد یه صیغه ده روزه خونده بشه تا

ده روز دیگه مراسمی برگزار بشه و به عقد هم در بیان پدر محسن از فاطمه خواست تا کنار

محسن بشینه تا صیغه محر میتشون خونده بشه فاطمه هم با خجالت کنار محسن جای گرفت تا

پدر بزرگش صیغه رو بخونه بعد از محرمیت مادر محسن انگشتر زیبایی رو از کیفش در آورد و به

دست محسن داد و محسن هم با شرم و خجالت دست فاطمه کرد که همگی دست زدیم و تبریک

گفتیم

منو زهره و فاطمه و مینا کنار هم نشسته بودیم سپهر و امیر علی و امیر حسین و محسن و پسر عموی

امیر علی هم کنار هم بودن و در حال حرف زدن بودن مینا حالش زیاد خوب نبود و حالت تهوع

داشت

ماریا:چی شده مینا چرا حال نداری؟

مینا:ماههای اولمه حالت تهوع دارم یکم

سوالی نگاهش کردم که زهره گفت:حامله ای مبارک باشه

ماریا: نه لباس دارم بزار بیارم ببین

پریدم سمت کمد و لباسهایی رو در آوردم و گفتم: ببین کدوم بهتره؟

یکی از لباسها پیرهن بلند دکلمه قرمز رنگ بود که تو قسمت کمر و سینه اش منجق دوزی شده

بود و یکیش هم پیرهن کوتاه مشکی بود که آستیناش و قسمت پشتش گیپور داشت لباس ها رو

بالا گرفتم و گفتم: کدومش خوبه؟ میخوای بیوشم ببینی؟

امیرعلی: هر دوتاش قشنگه هر کدوم رو خواستی بپوش

آمد نشست رو تخت فهمیدم حرف دیگه ای هم داره اشاره کرد به کنارش و گفت: بیا بشین کارت

دارم

لباس ها رو آویزون کردم و کنارش نشستم و گفتم: چیزی شده؟

امیرعلی: ماریا بدون اطلاع من از خونه خارج نشو هر جا خواستی بری خودم میبرمت

با گفتن این حرف ترسی تو دلم افتاد با نگرانی دست امیرعلی رو گرفتم و گفتم: چرا؟! ... چیزی

شده؟

امیر علی: نه عزیزم من فقط نگرانتم

میترا سم اتفاقی برات بیوفته هر جا خواستی بری به خودم بگو

ماریا: نه.... دروغ میگی..... یه اتفاقی افتاده....

نا خود آگاه اشک تو چشمم جمع شد امیر علی با انگشت شستش پشت دستم رو نوازش میکرد با

چشمای اشکی نگاهش میکردم که گفت:هیچی نشده چرا اینجوری میکنی من فقط میگم بدون

اطلاع من جایی نرو چرا شما زنا اشکتون دم مشکونه

اشکم رو پاک کردم و گفتم: تو که به من دروغ نمیگی؟

امیر علی: نه عزیز من من مراقبتم خودم همه مشکلات رو حل میکنم نمیزارم کسی اذیتت کنه به

من اعتماد کن

سرم رو رو شونش گذاشتم و گفتم: بهت اعتماد دارم فقط به تو اعتماد دارم

دستش رو دور شونم انداخت وگفت: باشه دیگه خودت رو لوس نکن چقدر ناز داری تو

ماریا: چقدر هم که تو نازکشی بلدی بیچاره زنت؟

با شیطنت گفت: زخم که تویی مگه غیر از تو زن دیگه ای دارم

سرم رو بلند کردم وگفتم: نمیدونم میگن ایرانیها چند تا زن دارن شاید تو هم یه زن دیگه داری

برای رفع نیازها

امیرعلی چونم رو با دستش گرفت وگفت: من اینقدر پست نیستم که برای رفع نیازهام یکی دیگه

رو وارد زندگیم کنم

لحنش ناراحت بود که گفتم: منظورم این نبود داشتم شوخی میکردم

بلند شد وگفت: حالا هر چی حرفام رو فراموش نکن بدون من جایی نرو

اینوگفت ورفت بیرون کلافه بلند شدم لباس هامو در آوردم ورفتم حموم تا یه کم اروم بشم

بعد از یه دوش کوتاه بیرون آمدم لباس پوشیدم وموهام رو خشک کردم وبه اتاق امیرعلی رفتم

در زدم ولی صدایی نیومد اروم در رو باز کردم امیرعلی رو تخت دراز کشیده بود و بازوش روی

چشماش بود معلوم بود که بیداره بی اجازه وارد شدم و در رو بستم اروم جلو رفتم لبه تخت

نشستم هیچ حرکتی انجام نداد به خودم جرات دادم و کنارش دراز کشیدم که به حرف آمد: چی

میخوای؟

ماریا: از دست من ناراحتی؟

امیرعلی: مهم نیست

ماریا: برای من هست.... باور کن منظوری نداشتم فقط شنیده بودم معمولا ایرانی ها چند تا زن

دارن

امیرعلی: تو مردای دور رو برت کی دوتا زن داره..... اینا همش تبلیغات منفی علیه ایرانی هاست

تو که چند ماه اینجایی چرا باورت شده

ماریا: ببخشید من نمیخواستم ناراحتت کنم

امیرعلی: من از اینکه منو نشناختی و اینجوری قضاوتت کردی ناراحتم

ماریا: چی کردم؟

امیرعلی چرخید به طرفم و گفت: ببین رو دیوار کی داریم یادگاری مینویسیم

ماریا: خوبه منم جووری حرف بزنم که تو نتونی بفهمی

خواستم از کنارش بلند بشم که نداشت وشونه ام رو گرفت وگفت: نه خوبم نیست

دوباره کنارش دراز کشیدم وگفتم: یه خبر خوب دارم اگه پسر خوبی باشی بهت میگویم

بینیم رو کشید وگفت: نه بابا برای من شرط میزاره.... بگو بینم چی شده

خندیدم وگفتم: سپهر داره بابا میشه

امیرعلی: پس اینو میخواستی بگی که مینا جلوت رو گرفت

ماریا: اره گفت بده جلوی این همه مرد بگی مینا بارداره یه شرمی یه حیایی

امیر علی خندید و گفت: خوب راست میگفت دیگه

ماریا: ایا نهند من از کجا میدونستم که نباید بگم

امیر علی: عیب نداره حالا که نگفتی

ماریا: قرصهات رو خوردی؟

امیر علی: آره

ماریا: پس یه کم بخواب

امیر علی: داشتم همین کار رو میکردم جنابعالی نداشتی

ماریا: منم اینجا بخوابم؟

با تاخیر گفت: بخواب

چشم‌ام رو بستم ولی مکه میشد خوابید مکه میشد این لحظه‌ها رو با خواب به هدر داد این لحظه

ها باید با چشمای باز تو زندگی آدم تو قلب و ذهن آدم ثبت بشه

امروز مراسم عقد فاطمه است جشن توخونه پدربزرگ امیرعلی برگزار میشه چون اون خونه

بزرگتره ودوتا سالن مجزا داره صبح زهره فاطمه ومینا رفتن آرایشگاه اما امیرعلی اجازه نداد با

اونا برم وگفت تو احتیاجی به آرایش نداری وکلی حرص منو در آورد من که نمیخواستم آرایش

کنم فقط میخواستم پیشون باشم فریبا خانم برای اینکه من ناراحت نشم به آرایشگر خودش

خبر داد تا بیاد خونه وهم اونو وهم من رو آرایش کنه منم از صبح با امیر علی قهر بودم وبهش

توجهی نمیگردم اما سر ظهر بود ومن در حال آماده کردن لباسهام بودم تا به خونه آقا بزرگ بریم

که امیرعلی بدون در زدن امد تو اتاق وگفت :ماریا وقتی من میگم نرو اینجوری لج نکن حتما

چیزی میدونم که اجازه نمیدم

ماریا:وقتی منم میگم اتفاقی افتاده نکو نه چیزی نیست... تو داری بهم دروغ میگی

امیرعلی جلو آمد وگفت :چیزی نیست همه چیز رو به من بسپار من حلش میکنم

ماریا:نمیتونم این موضوع که منم نمیدونم چیه تو زندگی من تاثیر گذاشته جوری که تو خونه

حبس شدم

امیر علی: تو حبس نیستی فقط نمیتونم تنهایی جایی بفرستم

ماریا: چرا؟

امیر علی: نپرس

ماریا: اینجوری بیشتر نگران میشم چیزی هست بگو

امیر علی: ماریا....

امیر علی: خواهش میکنم

کلافه دستی به صورتش کشید و رو تخت نشست: بانندی که پدرت در گیرش بود منهدم شده

نشستم پیشش و گفتم: خوب....

بهم نگاه کرد و گفت: همه اعضای باند دستگیر شدن بجز رییس باند و دو تا از زیر دستاش....

آخرین بار ردشون رو تا ایران گرفتن الان مطمئنیم که ایرانن

نگران پرسیدم: برای چی ایران... به خاطر من

امیرعلی: ما احتمال میدیم که اینطور باشه

ماریا: وای چرا این کابوس تموم نمیشه

امیرعلی: نگران نباش من مواظبتم خونه تحت نظره تو گردنبندتم ردیاب هست من نمیزارم

اتفاقی بیفته

دستی روی گردنبندم کشیدم پس علت این هدیه این بود علت کلافگی های امیرعلی من بودم

فکرم رو به زبون آوردم: من مایه دردسرم

امیرعلی جلو آمد و گفت: تو مایه دردسر نیستی این حرفها چیه لباساتو جمع کن بریم بدو

خودم رو به طرفش کشیدم و چنگی به پیراهنش زدم و گفتم: تو که نمیزاری منو بگیرن؟

دستاش رو دور تنم حلقه کرد و منو بغل گرفت بوسه ای به سرم زد و گفت: معلومه که نمیزارم چرا

اینقدر ترسیدی دختر خوب

عاشق این دختر خوب گفتنش بودم با لحن گرم واروم میگفت که حس خوبی داشت

امیرعلی: وسایلت رو جمع کن پایین منتظرتم

ماریا: باشه

منو رها کرد لبخند آرامش بخشی زد و بیرون رفت وسایلم رو جمع کردم و پایین رفتم آقا احسان

و فریبا خانم و امیرعلی منتظر من بودن با آمدن ما همگی بلند شدن ساک کوچیکی که فریبا خانم

داده بود تا لباسمو توش بزارم رو تو دستم جابجا کردم و بیرون رفتم از در که خارج شدم

ناخود آگاه خودم رو به طرف امیرعلی کشید اون هم که ترس منو فهمید دستم رو گرفت و به

ماشین مشکی رنگ اشاره کرد و گفت: ببین اونا مراقب خونه هستن الانم دنبالمون میان به محض

دیدن چیز مشکوکی اقدام میکنن نترس

سرم رو تکیه دادم و کمی خیالم راحت شد حتی فکر افتادن به چنگ اون جنایت کارا منو دیوونه

میگرد

سوار ماشین شدیم وبه طرف خونه آقا بزرگ رفتیم

تو آینه خودم رو دیدم آرایشگر موهام رو فر کرده بود و موهای حلقه حلقه شدم روی شونه های

لختم ریختم اجازه ندادم آرایشگر آرایشم کنه چون آرایش غلیظ رو دوست نداشتم خودم خیلی

کم آرایش کردم لباس قرمز رو پوشیده بودم چون زنا و مردا جدا بودن رژ کمرنگ قرمز هم زدم

که خیلی به صورتم میومد از اتاق خارج شدم زهره و مینا هم آمده بودن زهره با دیدن من

چشمکی زد وگفت: چه خوشگل شدی کلک

خندیدم وگفتم: تو هم خوشگل شدی... فاطمه کو؟

زهره: ممنون... با آقا محسن رفتن آتلیه

سرمو تگون دادم وبا مینا وزهره به طرف میزی که فریبا خانم ومادر مینا بودن رفتیم فریبا خانم با

دیدن ما گفت: ماشاءالله به عروسای خوشگلم یکی از یکی خوشگل تر شده

مادر مینا گفت: به خوشگلی عروس من که نمیرسن

مینا: ای بابا مادر شوهر من اینجا نیست ازم تعریف کنه چه عروس عروسی هم میکنن... منم هستم

ها مامان جونم

مادر مینا خندید و گفت: من فدای تو بشم تو که یه تیکه ماه شدی مخصوصا الان که میخوای یه

نوه خوشگل هم بهم بدی

نیش مینا شل شد کم کم مهمونا آمدن وسالن شلوغ شد خانمها سالن طبقه بالا بودن واقایون

طبقه پایین با صدای بوق ماشین فهمیدیم عروس داماد هم آمدن محسن با خجالت وارد سالن

زنانه شد فاطمه خیلی خوشگل شده بود موهای مشکی ایش بالای سرش شنیون شده بود و کمیش

هم به صورت فر شده پشتش ریخته شده بود و به آرایش کامل لایت هم داشت پیرهن بلند یاسی

رنگش پر از مروارید دوزی بود که خیلی بهش میومد محسن هم کت و شلوار طوسی با پیرهن

یاسی رنگ پوشیده بود و کروات مشکی که خطوط نامنظم طوسی داشت بسته بود هر دوتاشون

خیلی شیک و خوشگل شده بودن فریبا خانم برای هر دوتاشون اسفند دود کرد محسن کمی

نشست و خیلی زود به سالن مردونه رفت با رفتن محسن دوباره همه ریختن وسط و میرقصیدن

منم که رقص ایرانی بلد نبودم فقط نگاه میکردم کمی که گذشت عاقد آمد و همه لباس مناسب

پوشیدیم فاطمه شل پوشید و چادش رو سر کرد آقا احسان و امیر علی و امیر حسین به همراه پدر

محسن و سپهر و پدر بزرگ ها و عموها و دایی های دو طرف بالا آمدن تا شاهد عقد باشن عاقد با

خوندن چند کلمه عربی و بله گرفتن از دو طرف با گفتن مبارک باشه دفتر رو به دست عروس

و داماد داد تا امضا کنن من تا حالا عقد اسلامی ندیده بودم و برام جالب بود مخصوصا جاهایی که

زهره میگفت عروس رفته گل بچینه و گلاب بیاره بعد از مراسم عقد کادوها داده شد و من نفهمیدم

امیر علی کی سکه گرفته بود برای کادو عقد.... بعد از رفتن آقایون دوباره رقص از سر گرفته شد

ساعت ده بود که شام رو آوردن وسط خوردن شام بودیم که یکی از خدمتکارها به سراغم آمد

و گفت: ماریا شما هستید؟

ماریا: بله

خدمتکار اروم گفت: یه آقا به اسم امیر علی پایین منتظرته

بلند شدم و به طبقه پایین رفتم کسی پایین نبود برگشتم دیدم همون خدمتکار پشتم ایستاده

نگاهی بهش انداختم و گفتم: اینجا که کسی نیست

خدمت کار نگاهي به اینور و اونور کرد و گفت: گفتن بیان بیرون تو باغ

از در خارج شدم و به باغ رفتم صدای موزیک تو باغ پیچیده بود نگاهي به باغ انداختم ولی کسی

رو ندیدم یهو دستی جلوی دهنم رو گرفت وحشت زده خواستم برگردم که با گرفتن دستمالی

جلوی صورتم و پیچیدن بوی مواد بیهوشی تو بینیم دیکه چیزی نفهمیدم

امیرعلی

بعد از شام همه عزم رفتن کردن مراسم تموم شده بود کم کم سالن خلوت شد و فقط خودیا

موندن مامان آمد پایین و گفت خانما میخوان بیان پایین همه آمدن ولی ماریا رو ندیدم

امیرعلی: مامان پس ماریا کو؟

زهره: داداش امد پیش تو دیکه صداس کردی

امیرعلی: کی... من صدایش نکردم

زهره: وسط شام به خدمتکار امد وگفت که تو کارش داری اونم امد پایین دیکه بالا نیومد ما فکر

میگردیم با شماست

با صدای بلندی گفتم: وای!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! ای بد بخت شدم

محسن و سپهر آمدن طرفم وگفتن: چی شده؟

امیرعلی: محسن بدبخت شدیم ماریا نیست

محسن: یعنی چی همه جا رو گشتین؟

لنگون لنگون به طرف در رفتیم محسن و سپهر و امیر حسین وبقیه به دنبال ماریا بودیم اما چیزی

پیدا نکردیم همه تو سالن بودیم که زهره امد وگفت: داداش این مال ماریاست امشب رو موهاش

بود تو باغ افتاده بود

یه گل سر قرمز به شکل گل رز هم رنگ لباسش مامان جلو آمد وگفت: امیرعلی موضوع چیه ماریا

کجاست؟

امیرعلی: بردنش مامان... او نا برای کشتن ما ریا آمده بودن بردنش

مامان با صدای بلندی گفت: یا امام حسین... چی داری میگی؟

بابا جلو آمد و گفت: قضیه چیه امیرعلی دخترم کجاست؟

محسن از جیبش گوشیش رو در آورد و مشغول شماره گیری شد و با دست دیگش هم کرواتش رو

باز کرد

محسن: الو... محمدی سوژه نیست شما چیز مشکوکی ندیدین... یعنی چی جلوی چشم شما

بردنش بعد میگین چیزی ندیدیم همه جا امنه

گوشی رو قطع کرد و گفت: هیچی ندیدن

امیرعلی: فکر میکردم خونه امنه با وجود سه تا پلیس و به ماشین محافظ دزدیدنش

سرم رو به پشتی مبل تکیه دادم سرم داشت میترکید داشتم سکنه میکردم یه لحظه یاد ردیاب

افتادم سریع بلند شدم و گفتم: گردنبند

محسن و سپهر منظورم رو فهمیدن سریع بلند شدن سپهر گفت: بریم ستاد

بابا این دفعه بی طاقت گفت: میकिन اینجا چخیره یانه؟

سپهر که دید حال خوب نیست گفت: آقای مودت چند نفر زنداداش رو تهدید کرده بودن احتمال

میدیم که دزدیده باشنش

فاطمه امد جلو و با چشمای اشکی گفت: داداش پیداش میكنی مکه نه؟

بغلش کردم و گفتم: سعیمو میكنم

خواستم برم که دستم رو گرفت و گفت: میاریش دیگه اره؟

امیر علی: نمیدونم....

گریش بیشتر شد و به محسن نگاه کرد به همسرش با نگاهی از اونم سوال کرد محسن سر تکون

داد و گفت: همه تلاشمون رو میکنیم نگران نباش

سه نفری از خونه بیرون زدیم واونا رو با کوهی از سوال تنها گذاشتیم وبه طرف ستاد رفتیم

تو ماشین سپهر ومحسن حرف میزدن ولی من انگار تو این دنیا نبودم فکرم به صبح بود که ماریا

گفت بهم اعتماد داره ولی من نتونستم ازش مواظبت کنم سپهر با راهنماییهایی من به اداره رسید

چند تا از دوستانم اینجا بودن که منو میشناختن

با صدای محسن که منو صدا میکرد از فکر بیرون امدم وبه دور وبرم نگاه کردم کی رسیدیم جلوی

اداره؟

پیاده شدم وراه افتادم محسن وسپهر هم دنبال من..... به محض ورود به اداره سراغ سرهنگ

احمدیان رو گرفتم که خوشبختانه تو کلانتری بود بعد از هماهنگیهای لازم داخل اتاقش رفتیم

سرهنگ با خوشرویی از ما استقبال کرد وبعد از فهمیدن جریان به فکر فرو رفت بعد از چند

لحظه گفت: سرگرد مودت هماهنگیهای لازم رو انجام میدم

بلافاصله بلند شد وما رو به اتاقی راهنمایی کرد بچه های اداره ردیاب ماریا رو بررسی کردن و به

نشونه پیدا کردن به محض پیدا کردن آدرس به گروه اعزام شد ما هم پشت سرشون راه افتادیم

جلوی به خونه ویلایی ایستاده بودیم بجهای عملیات ویژه در حال بررسی مکان بودن تا اینکه

اجازه ورود صادر شد سرهنگ به ما اجازه هیچ گونه دخالتی رو نمیداد بعد از ده دقیقه فرمانده

گروه آمد و گفت خونه خالیه و هیچ کس توش نیست همه امیدم دود شد رفت هوا پس ماریا

کجاست؟

به داخل خونه رفتیم خونه تقریبا خالی از وسایل بود به مبل کهنه مشکی گوشه سالن بیست

متری بود و به اتاق خواب با به تخت تک نفره قدیمی جلو رفتم گردنبنند و پیرهن ماریا روی تخت

بود چه بلایی ممکنه سرش آورده باشن؟

از فکرش هم لرزه به تنم افتاد روی تخت نشستم حالم خیلی بد بود شدت استرس و ناراحتی

حالت تهوع گرفته بودم یکی از سربازها خواست لباس ماریا رو برداره که داد زدم: بهش دست

نزن

از صدای داد من سپهر و محسن وارد اتاق شدن و از سرباز خواستن بیرون باشه محسن غریب: چته

امیر علی این چه وضعیه؟

لباس ماریا رو برداشتم و گردنبند رو دور مچم پیچیدم و بلند شدم

سپهر جلو آمد و گفت: امیر علی به اعصاب مصلت باش تو که اینقدر زود جوش نبودی

بالاخره بالا آمد مایع ای که از یک ساعت پیش داشت تو معدم میجوشید بالا آمد لباس رو روی

زمین رها کردم و خودم رو به تنها در توی اتاق که احتمال دادم سرویس بهداشتی باشه انداختم

یه دستشویی فرنگی گوشه حموم بود درش رو باز کردن و عق زدم تمام نگرانیهام واسترس رو بالا

آوردم تمام اعتماد به نفسم رو بیرون ریختم..... به ماریا گفتم مواظبشم اما نتونستم....اون به من

گفت بهم اعتماد داره اما من احمق نتونستم ازش مواظبت کنم..... نمیدونم اشکی که از گوشه

چشمم جاری شد از ناراحتی بود یا از فشار وارده به بدنم ولی کنترلش دست من نبود تنها چیزی

که به ذهنم رسید این بود که ماریا کجاست؟ الان تو چه وضعیه؟ زنده است یا؟ حتی توان فکر

کردن به بقیه اش رو نداشتم سپهر و محسن منو از کف حموم بلند کردن من نمیخواستم ضعیف

باشم ولی هیچ چیز دست من نبود به خودم تشر زدم تو چته امیر علی پاشو خودت رو جمع کن تو

سرگرد مودت هستی کسی که هیچ عملیاتی برایش غیر ممکن نبود الان چت شده واقعا کسی که

اینجا بیخیال و ترحم آمیز به زمین افتاد تویی پاشو خودتو جمع کن

سپهر و محسن که زیر بغلم رو گرفته بودن کنار زدم و خم شدم و پیرهن ماریا رو از زمین برداشتم

دیگه مرخصی تموم شد مهم نیست نمیتونم خوب راه برم... مهم نیست هنوز تو فعالیتهای زیاد

تنفسم مشکل داره.... تنها چیزی که مهمه اینه که ماریا نیست و من باید پیداش کنم چه زنده چه

مرده

باید ناموسم رو پیدا کنم اجازه نمیدم زخم بیشتر از این اسیر اون جنایت کارا باشه

سپهر و محسن به همراه چند مامور در حال پرس و جو از همسایه ها بودن تو ماشین نشسته بودم

و گردنبنده ماریا تو مشت من بود طولی نکشید که محسن و سپهر به طرف ماشین آمدن محسن پشت

فرمون و سپهر صندلی عقب نشست هیچ سوالی نپرسیدم و اونها هم حرفی نزدن احتیاج به کمی

تمرکز داشتم از مسیر فهمیدم که به طرف اداره میریم.

گوشی سپهر زنگ خورد مینا بود و میخواست از ماریا خبر بگیره و سپهر سر بسته گفت که فعلا

خبری نیست.

گوشی من که رو سایلنت بود از جیبم در آوردم و نگاهش کردم بیست و هشت تماس بی پاسخ از

بابا، خونه، امیر حسین دوباره تو جیبم انداختم و سرم رو به پشتی صندلی تکیه دادم شقیقه هام از

درد نبض گرفته بود چشمام رو بستم تا از دردش کم بشه.

با توقف ماشین چشمام رو باز کردم و دور و برم رو نگاه کردم تو حیاط کلانتری بودیم پیاده شدیم

وبه داخل رفتیم.

دور میز کنفرانس نشسته بودیم هر کسی یه تزی میداد مردی وارد شد و خودش رو سروان

موسوی معرفی کرد و بعد از ادای احترام نشست و رو به سرهنگ گفت: جناب سرهنگ ما از همه

همسایه ها پرس و جو کردیم اون خونه متروکه است صاحبش چند سال پیش مرده که تنها وارثش

خارج از ایران یکی از همسایه ها به رفت و آمد چند روز اخیر شک می‌کنه و وقتی از شون سوال

می‌کنه ادعا می‌کنن که ملک رو خریدن و می‌خوان باز سازی کنن ظاهراً سه تا مرد اونجا رفت و آمد

می‌کردن خودر شونم به پژو مشکی رنگ که شیشه هاشم دودی بوده طرفهای ساعت به

محل میاد ونیم ساعت بعد اونجا رو ترک می‌کنه بعد اون هیچ اطلاعاتی نداریم بچه های راهنمایی

رانندگی دارن سعی می‌کنن از طریق دوربین های اون اطراف شماره پلاک ماشین رو به دست

بیارن.

بازم هیچی دستمون رو نگرفت نیم ساعت بعد سربازی وارد شد و پوشه ای به سروان موسوی داد

و خارج شد سروان پوشه رو باز کرد و بعد از مطالعه گفت: بچه ها تونستن پلاک ماشین رو در بیارن

پلاک جعلی بوده و هیچ اطلاعی ازش نیست معلومه با گروه خبره ای طرفیم

سپهر: چه طور یه شخصی که ایرانی هم نیست و تحت تعقیبه تونسته تا اینجا بیاد؟

محسن: اون تو همه دنیا آدم داره وقتی پول داشته باشی گروه درست کردن کاری نداره.

سروران موسوی: از ردیاب که نتونستیم چیزی به دست بیاریم الان دنبال اون خدمت کاره هستیم

یکی از همسایه ها هم گفته میتونه تو چهره نگاری کسی که باهاش حرف زده کمکمون کنه الانم

اداره است به مسیول چهره نگاری هم خبر دادیم الانه که برسه و کار رو شروع کنیم

بالاخره سکوت رو شکستم و گفتم: ممنون جناب سرهنگ و همچنین از شما سروران.

جناب سرهنگ گفت: این چه حرفیه داریم انجام وظیفه میکنیم.

امیرعلی: لطف دارید.

سروران بلند شد احترام نظامی گذاشت و از اتاق خارج شد.

توی اتاق سرهنگ نشسته بودم همش چهره ترسیده ماریا جلوی چشم بود. لحظه ای که بهش

گفتم به من اعتماد کنه و من نمیزارم برات اتفاق بیفته از ذهنم خارج نمیشه.

محسن کنارم نشست و گفت: پاشو داداش، بریم خونه اینجا که کاری از دستمون برنمیاد.

امیرعلی: شما برین من اینجا میمونم.

سپهر: امیرعلی، حالت خوب نیست پاشو بریم خونه الان همه منتظر مونن فردا دوباره میایم.

امیرعلی: منتظر ماریان، نه ما.

محسن: با خودخوری که چیزی درست نمیشه پاشو بریم خونه.

با کشیده شدن دستم توسط محسن ایستادم زانوی آسیب دیدم تیری کشید که باعث جمع شدن

صورتم شد.

سپهر: چی شد؟... درد داری؟

بی توجه بهشون به طرف در رفتم واز اتاق خارج شدم محسن و سپهر خودشون رو بهم رسوندن

بعد از خداحافظی با سرهنگ از اداره خارج شدیم وبه طرف ماشین پارک شده گوشه حیاط رفتیم.

محسن ماشین رو جلوی خونه پارک کرد گوشیم رو از جیبم در آوردم ونگاهش کردم ساعت چهار

صبح بود. پیاده شدیم از چراغهای روشن خونه معلوم بود که بیدارن.

زنگ رو زدم و وارد خونه شدیم به محض ورودمون سوالاتشون شروع شد. من که حالی برای

جواب دادن نداشتم خودم رو روی نزدیکترین مبل انداختم سرم رو به پشتی مبل تکیه دادم و

چشمام رو بستم سعی کردم کمی تمرکز کنم کم کم همه صداهای اطراف قطع شدن و خودم رو

توی خلا احساس کردم سعی کردم به قضیه از دید سرگرد مودت نگاه کنم نه امیرعلی شوهر

ماریا..... سعی کردم شم پلیسی خفته تو وجودم بیدار کنم تا مهمترین پرونده دوران کاریم رو حل

کنم..... اما.... هر چه بیشتر فکر میکردم کمتر به نتیجه میرسیدم. باصدای گریه مامان به دنیای

حال برگشتم چشمام رو باز کردم وبه چشمای اشکی مامان دوختم.

مامان در حال گریه گفت: امیرعلی.... دخترم کجاست؟

کجاست؟ ماریا کجاست؟ کاش میدونستم کجاست کاش میدونستم زنده است یا نه.....

بی هیچ حرفی به مادرم نگاه کردم انکار اونم اوج ناتوانیم رو تو چشمام دید که دیگه چیزی

نپرسید و گریه سر داد.

مج دستم رو بالا آوردم وبه گردنبنند ماریا که دورم پیچیده بودم خیره شدم.

سپهر و محسن داشتن سعی میکردن که همه رو قانع کنن و به سوالاتشون جواب بدن دیگه تحمل

این جمع رو نداشتن بلند شدم و به طبقه بالا رفتم لحظه آخر شنیدم که محسن گفت: فاطمه جان

داروهای امیر علی رو براش ببر.

فاطمه رو به مامان گفت: مامان داروهاش کجاست؟

مامان با صدای گرفته گفت: نمیدونم اکه ماریا نیاورده باشه حتما خونه است. پ

ماریا.... ماریا.... ماریا.....

چرا امشب این اسم تو سرم اکو میشه.

ماریا

با درد گردنم چشمام رو باز کردم به دور و برم نگاه کردم همه چی یادم امد عروسی، حرفهای

خدمتکار، امیر علی... امیر علی.... وای امیر علی تو به من قول دادی.... ترسی تو دلم ریخت. من کجا

بودم؟

یه اتاق کوچیک با یه تخت کهنه از پنجره کوچک اتاق آسمون معلوم بود هوا داشت کم کم روشن

میشد پنجره رو باز کردم نرده محافظ داشت. از ترس تمام عضلاتم گرفته بود. به خودم نگاه کردم

یه مانتو مشکی، شلوار مشکی وشال مشکی تنم بود. کی لباسهای منو عوض کرده؟

یعنی منو میکشن؟ روی تخت نشستم دستام شروع به لرزش کردن. از بیرون صداهایی میومد

مثل حرف زدن وپچ پچ کردن گوشم رو به در چسبوندم تا حرفاشون رو بشنوم.

.....حالا میخوایم چیکار کنیم؟

.....نمیدونم باید صبر کنیم رییس اصلی بیاد.

.....کی هست رییس؟

.....مثل اینکه خارجیه.

.....در دسر نشه؟ زنه یه سرگرده است.

....دیگه آب از سرمون گذشته.....به این چیزا فکر نکن..... فکر دلارا باش که خربزه آبه.

با استرسی تو اتاق قدم میزدم. پس هنوز اصله کاریه نیومده. اگه بیاد کارم تمومه. امیرعلی

کجایی؟ به دادم برس.

روی زمین نشستم و طوری که صدام در نیاد شروع به گریه کردن کردم وزیر لب فقط میگفتم

امیرعلی کجایی؟ کجایی؟

امیرعلی

بعد از خوردن یه مسکن که تو کیف ماریا بود رو صندلی نشستم و سرم رو روی میز گذاشتم

چشمام گرم خواب شده بود که ماریا رو دیدم یعنی فقط صداش رو شنیدم تاریکی مطلق بود فقط

صدای ماریا بود که میگفت امیرعلی کجایی به دادم برس.

با وحشت از خواب پریدم به دورو برم نگاه کردم هیچ کس نبود فقط من بودم که تو آشپزخانه رو

صندلی خوابم برده بود به گوشیم نگاه کردم وقت نماز بود وضوم رو گرفتم وبعد از خوندن نماز از

خونه بیرون زدم سر خیابون یه تاکسی گرفتم برای اداره، اگه تو خونه میموندم دیونه میشدم.

تو اداره سروان به محض دیدنم به طرفم آمد و بهم دست داد.

وقتی ازش پرسیدم چیز جدیدی گیرشون آمده یا نه با گفتن متاسفانه فعلا هیچی ازم دور شد.

روی صندلی نشستم و به این فکر کردم که باید از کجا شروع کنم انگار ذهنم قفل شده بود

و توانایی آنالیز نداشت. به خودم تشر زدم به خودت بیا امیر علی مثلا سرگرد مملکتی.....

اتفاقات رو توی ذهنم دسته بندی کردم و به دنبال راه چاره شدم. امیدوارم به نتیجه دلخواه برسم.

ساعت هشت ونیم بود و تو اتاق سرهنگ منتظر بودیم کسی که یکی از رباینده ها رو دیده بیاد

برای چهره نگاری که گوشیم زنگ خورد از جیبم کتم در آوردم که دیدم محسنه.

امیر علی: بله.....

محسن: امیر علی.. کجایی تو؟

امیر علی: ادارم.

محسن: ای خدا.... کی رفتی تو؟

امیر علی: صبح بعد نماز.

محسن: باشه. ماهم حاضر بشیم بیایم.

امیر علی: نیازی نیست. فعلا که خبری نیست. لازم بود زنگ میزنم.

محسن: آخه....

امیر علی: آخه نداره.. برو فعلا کاری نیست.

بعد قطع گوشی به این فکر کردم که بیچاره از ساعت اول ازدواجش مونده تو کلانتری.

ساعت نزدیکهای ده بود که آقای شریفی همون کسی که یکی از رباینده ها رو دیده بود امد

ومستقیم به اتاق چهره نگاری رفت. دو ساعت بعدش سروان داخل شد وبعد از احترام نظامی امد

و نشست. از تو پوشه داخل دستش عکسی در آورد وبه طرفمون گرفت.

سروان: سیاوش مسلم پور معروف به روباه یک سال پیش از زندان آزاد شده تو کار دله دزدی

و کیف قاپی بوده اما آخرین بار به جرم حمل مواد مخدر دستگیر شده بوده. از بس حقه باز و مکاره

بهش لقب روباه رو دادن.

به عکس نگاه کردم یه مرد تقریباً چهل و پنج ساله با یه چهره کریه. یعنی الان ماریا پیش این

آدمه؟

سروان: در مورد خدمت کار هم تحقیق کردیم. شما از شرکت خدماتی شش تا خدمتکار خواسته

بودین اما هفت نفر آمده بودن. از بقیه بازجویی شده یکیشون گفته وقتی اون خانم رو نشاختن

ازش پرسیدن که اونم گفته که خدمتکار دایمی اونجاست. بنابراین اونا هم شک نکردن. ولی ما از

روی چهره نگاری که به کمک خدمه انجام شده تونستیم هویتش رو شناسایی کنیم.

دوباره از پوشه یه عکس رو در آورد و به سمتمون گرفت: فرزانه محمودی.... اونم تو کار جیب بری

بوده و همسر سیاوش مسلم پور هم هست.

سرهنگ رو به سروان گفت: کارتون خوب بود سروان. خسته نباشید. یه واحد بفرستین به

آدرسهای که به دست آوردین.

سروان بلند شد و با گفتن چشم قربان از اتاق خارج شد.

سرهنگ: نگران نباش مودت پیداش میکنیم.

امیر علی: ممنون سرهنگ... اگه امکان داره میخوام منم تو ماموریت باشم.

سرهنگ: اما تو هنوز تو مرخصی هستی.

امیر علی: من خوبم سرهنگ، اگه بیکار اینجا بشینم دیونه میشم.

سرهنگ: باشه برو... اما، فقط پیششون باش تو کارشون دخالت نمیکنی و کارهای خطرناک هم

انجام نمیدی.

از جام بلند شدم و بعد از احترام نظامی از در خارج شدم

با جناب سروان و دو تا از بچه های دیگه به آدرس فرزانه محمودی رفتیم. امیدوارم بودم که

بتونیم ازش چیزی به دست بیاریم. تقریباً چهل دقیقه تو راه بودیم وارد قسمت حاشیه ای و فقیر

نشین شهر شدیم. ماشین ایستاد و سروان خونه ای رو نشون داد و گفت: اینجاست.

به یکی از همکارهای خانم که لباس شخصی پوشیده بود اشاره کرد و گفت: برو بین خونه است.

ستوان از ماشین پیاده شد و به طرف خونه رفت و بعد حرف زد با یه خانم امد طرف ماشین و سوار

شد. رو به سروان گفت: خونه نیست. زنه گفت یه ساعت دیگه بر میگردد مثل اینکه ساقی محله.

کمی تو ماشین منتظر نشستیم که از پیداش شد حواسش به ما نبود امد تا در خونه کلید رو در

آورد که ستوان صداس کرد: فرزانه خانم.

برگشت و گفت: خودمم... شما؟

نگاهش به ما افتاد که پا به فرار گذاشت. ستوان و سروان دنبالش کردن منم دویدم اما این پای

لعنتی توان دویدن نداشت وسطایی کوچه از درد زانوم ایستادم و به دیوار تکیه دادم با دست به

دیوار کوییدم وزیر لب گفتم: لعنتی.

برگشتم به طرف ماشین و نشستم توش به سرباز پشت فرمون گفتم: راه بیفت بریم دنبالشون.

از کوچه بیرون امدیم و تو خیابون افتادیم. با نگاهم دنبالشون میگشتم اما نبودن فکر اینکه فرار

کرده باشه و تنها سر نخمون رو از دست بدیم کلافم کرده بود. از دور هممه ای رو دیدیم از بین

آدمها سروان رو دیدم که با گوشیش صحبت میکرد سریع پیاده شدم و خودم رو بهشون رسوندم

و گفتم: چی شده؟

سروان گوشه رو قطع کرد و گفت: ماشین زد بهش.

نگاه کردم فرزانه محمودی رو دیدم که رو زمین افتاده بود و با دستش محکم پاش رو گرفته بود

و کولی بازی در میاورد. زیر لب گفتم خدا رو شکر گرفتمش.

آمبولانس امد و اون رو به بیمارستان برد ستوان به همراهش با آمبولانس رفت و ما هم پشت

سرش.

تو بیمارستان بعد از عکس گرفتن از پاش معلوم شد که یه ترک خوردگی ساده است و پاشو رو گچ

گرفتن بعد از تموم شدن کاراش به طرف اداره رفتیم اونو به طرف اتاق بازجویی بردن و ما هم به

طرف اتاق سرهنگ رفتیم. از دور سپهر و محسن رو دیدم که عصبانی بهم نگاه میکردن به محض

رسیدن بهشون محسن گفت: اینجوری خبر میدی؟... با این وضعت راه افتادیم تو خیابونا.

امیر علی: من خوبم چیزیم نیست. تو نمیخواه نگران باشی آقا داماد.

از دستگیری فرزانه محمودی انرژی گرفته بودم و این کاملاً از تمام حرکاتم معلوم بود.

سپهر جلو آمد و گفت: داداش ما رو ترسوندی چی شد حالا؟

امیر علی: هیچی گرفتیمش... البته جناب سروان گرفتنشون.

سپهر: خوب خداروشکر.

همگی به طرف اتاق سرهنگ رفتیم.

از سرهنگ خواهش کردم که من هم بتونم، در باز جویی باشم اما، فقط اجازه دیدن باز جویی از

پشت شیشه رو داشتیم. منو محسن و سپهر در حال گوش دادن به باز جویی بودیم. کلافه شده

بودم. کاملاً معلوم بود که زنه داره دروغ میگه و خودش رو تبریه میکنه و با ننه من غریبم بازیاش

داره پرونده رو از مسیر اصلیش دور میکنه. چیزی نگفتم و به ادامه باز جویی گوش دادم.

سروان: پس گفתי نمیدونستی دختری که میخواین بدزدین کیه؟

فرزانه: نه به پیر، به پیغمبر نمیدونستم. گفتن قضیه عشقیه دختره هم موافقه.

سروان عصبانی شد و دستش رو محکم به روی میز کوبید که باعث ترسش شد و تو خودش جمع

شد.

سروان: به من دروغ نگو. ما میدونیم شوهرت تو این کار دست داره، سعی نکن ما رو قول بزنی....

دختری که دزدیدین زن یه سرگرده که الانم پشت این در منتظره، تا اینجاش به خاطر حمل

و فروش مواد مخدر و مشارک در آدم ربایی پات گیره.... اگه اتفاقی برای اون خانم بیفته کارت

میشه مشارکت در قتل یه راست میری بالای دار و خلاص.

کار سروان ترسوندن دختره برای همکاری بود که تونست چون رنگ از رخس پرید اما از جمله

قتلی که به کار برد هیچ خوشم نیومد.

فرزانه: من... من... نمیدونستم دختره شوهر داره، اونم چی سرگرد... به... به من گفتن یه پسره

است میخوادش میخوان فراریشن بدن.....الهی به زمین گرم بخوری سیاوش که این نون رو تو،

تو دامن من گذاشتی.

سروان: میدونی شوهرت با کی اینکار رو کرده هم دستش کی بوده، از کی دستور گرفته؟

فرزانه در حالی که از درد پاش و خماریش تو خودش جمع شده بود گفت: یه دوست داره اسمش

ابی آویزونه، کلا همه کاره و هیچ کاره است پول بدی بهش همه کاری میکنه برات فقط آویزونه تا

ازت بتیغه، فکر کنم با اون همدست بوده نا کسی.

سروان: آدرش رو بده.

فرزانه: جای مشخصی نداره... همه جا هست و هیچ جا نیست. کلا اگه بوی پول به دماغش بخوره

آفتابی میشه.

تو جاش ول خورد و رو به سروان گفت: ترو خدا بگین یه کم بهم مواد بدن دارم میمیرم از درد.

سروان خیلی خونسرد بهش نگاه کرد و گفت: مگه اینجا شیره کش خونه است.

فرزانه: تو رو خدا دارم جون میکنم. هر چی که میخواستین بهتون گفتم دیگه چی میخواین.

سروان: چه جوری میتونیم ابی یا سیاوش رو پیدا کنیم؟ اینو بگو.

فرزانه: برین سراغ فری آنتن... اون معمولاً از همه جیک و پوک بقیه خبر داره... آمار رفت و آمد همه

رو میدونه برا همین بهش میگن آنتن.

سروان: خوب، این آنتن خان رو از کجا پیدا کنیم.

فرزانه: تو همون محل معروفه. فقط نشون ندین پلیسین که بد جور از دستتون شکاره، اگه یه ریزه

سر کیسه روشل کنین بهتون اطلاعات میده.

سروان از جاش بلند شد و گفت: بسیار خوب، به نفعته ریگی تو کفشت نباشه.

فرزانه: بابا چه ریگی، بگو به دادم برسن دارم میمیرم لامروت.

سروان از اتاق خارج شد و به طرفمون امد: خوب، بریم سراغ این آنتنه ببینیم چیزی ازش

دستگیرمون میشه.

محسن: به نظرتون راست میگفت.

امیرعلی: معتاد جماعت دهندش چفت وبست نداره یه ساعت دیر مواد بهشون برسه همه چیز رو

رو میکنن برا همین سیاوش اصل موضوع رو بهش نگفته.

سپهر: باید یه آدم خبره روبفرستیم تا از این فری آنتن اطلاعات بگیره که سوتی نده.

سروان: نگران نباشید، آدمش رو سراغ دارم.

همگی به دنبال سروان راه افتادیم وبه اتاقش رفتیم

جناب سروان، ستوان اکبریان رو برای تخلیه اطلاعاتی فری آنتن انتخاب کرده بود. ستوان اکبریان

یه پسر بیست وهشت ساله زبرو زرنک وخوش سر زبون بود که ما رو از لونش میکشید بیرون.

تو ون نشسته بودیم تا به وسیله شنودی که به لباس ستوان نصب بود حرفاشون رو بشنویم. با

کلی سوال و جواب وپول خرج کردن تونسته بودیم خونه فری آنتن رو پیدا کنیم.

ستوان در خونه رو زد ومنتظر شد.

صدای باز شدن در آمد وبعد هم صدای یه مرد:بله...

ستوان:دنبال آقا فریدون میگردم.

_خودمم. فرمایشی؟

ستوان:میخوام اطلاعات یکی رو در بیارم.

فری:خوب در بیار به من چه.

ستوان:شنیدم تو تو این کار خبره ای.

فری:اشتباه شنیدی داداش... اینجا وزارت اطلاعات نیست. برو رد کارت.

ستوان:باشه مطمئنا تو این محل افراد زیادی هستن که در اعزای یه ملیون فکشن کار کنه.

صدای پای قدمهای ستوان میومد که داشت ازش دور میشد.

فری:صبر کن...کارت چیه؟ چی میخوای؟

ستوان:اطلاعات...

فری: از کی؟

ستوان: آهان، این شد... اینجا حرف بزنیم.

فری: بیا تو....

صدای بسته شدن در آمد و صدای فندک که حتما سیگارش رو روشن میکرد.

فری: اطلاعات کی رو میخوای؟

ستوان: سیاوش و ابی آویزون.... میخوام بدونم چیکار میکنن والان کجان.

فری: میخوای چیکار؟

ستوان: تو کارم دخالت کردن. منم از کسایی که پا تو کفشم میزارن نمیگذرم.

فری: پلیسی؟

ستوان: اگه پلیس بودم میومدم از تو اطلاعات بگیرم آخه.

فری: باشه حالا جوش نیار... برات امارشون رو در میارم... منتها نصف پول رو الان میگیرم.

ستوان: باشه بابا سگ خور... فقط یادت باشه کلک ملک تو کارت نباشه که حالت رو اساسی

میگیرم.

فری: خوب حالا دور ور ندار نصف پول رو با شماره تلفنت بزار فردا زنگ میزنم.

ستوان: فردا دیره زودتر نمیشه؟

فری: ببینم چی میشه.

ستوان: خداحافظ.

فری: عزت زیاد.

رو به بچهها گفتم: به نظرتون چیزی میتونه در بیاره؟

سپهر: فعلا که تنها سر نخمونه. در ضمن اینجور ادما بهتر میتونن آمار آدمهای مثل خودشون رو

در بیارن.

سروان: حق با ایشونه. بهتره فعلا منتظر باشیم.

انتظار مگه کار دیگه ای هم از دستم بر میومد فقط امیدوار بودم در میان این انتظارات بلایی سرم

ماریا نیاد.

دو روزی بود که اینجا بودم طی این دو روز اتفاق خاصی نیوفتاد فقط هر روز مردی با چهره کریه

میاد ویه سینی حاوی یه لیوان آب تو یه لیوان پلاستیکی ویه نیکه نون بیات میزاره و میره.

تو این دو روز هیچی نخوردم که باعث ضعفم میشد آخه چه طور میتونستم تو اون لیوان کثیف

آب بخورم یا به اون نون خشک شده توی سینی خاک گرفته لب بزنم.

روی تخت نشسته بودم و به سر نوشت مبهمم فکر میکردم که در باز شد و اون مرده دوباره امد تو

اتاق، با دیدن سینی دست نخورده لبخند زشتی زد که دندونای زردش بیرون زد، امد جلو و گفت

چطوری خوشگله؟ چرا چیزی نمیخوری؟

خودم رو عقب کشیدم و به دیوار برخورد کردم که باعث خندش شد و گفت: اخی... میترسی.... یا

نکنه حال نداری... هان؟

دست وپام شروع به لرزش کرد رو تخت نشست و دستش رو روی پام گذاشت که باعث جیغم شد

سریع دستش رو روی دهنم گذاشت وگفت: صدات در نیاد... میخوام یه حالی بکنیم... این همه سر

صدا نداره که...

فشار دستش رو دهنم زیاد بود وهمین باعث میشد نتونم نفس بکشم داشتم دست وپاهام میزدم

که یه دفعه از پشت کشیده شد و منو رها کرد.

مرد دیگه ای که یه بار دیده بودمش اونو زمین انداخت ویه لگد به شکمش زد که دادش به هوا

رفت.

_داشتی چیکار میکردی آشغال...

_چی؟ خوشی به ما نیومده میخواستیم یه حالی بهش بدم.

_تنه لش، پاشو خودت رو جمع کن بلایی سرش بیاد اکبر زنده زنده اتیشت میزنه بد بخت...

مگه نمیگی میخوان بکشش خوب یه سودشم به ما برسه دیگه... بین لامصب چه چشمایی

داره.

مرده دستش رو گرفت واز زمین بلندشد کرد وبه سمت در هلش داد وگفت:مرتیکه تا خرخره

خورده آمده عشق وحال... خر نفهم...

وقتی در بسته شد تازه تونستم نفس بکشم خدایا چه بلایی داره سرم میاد با نفسهای عمیق

سعی کردم که اروم بشم اما شدت گریه ام بیشتر شد وحالم خرابتر زیر لب امیرعلی وبابا رو صدا

میکردم وازشون کمک میخواستم.

به بیرون نگاه کردم خورشید داشت غروب میکرد با یادآوری این مسئله که شاید این آخرین روز

زندگیم باشه گریه ام بیشتر شد....

امیرعلی

کلافه تو اتاق داشتیم راه میرفتم که سپهر گفت:پاشو بریم خونه امیرعلی اگه زنگ بزنه خبرمون

میکنن.

امیرعلی: شما برین من اینجام.

محسن: پاشو داداش، لج نکن.

امیرعلی: لج نمیکنم روم همیشه به صورت مامان و بابا نگاه کنم از شون خجالت میکشم.

سپهر: محسن تو برو مثلا تازه دامادی برو به نامزد بازیت برس.

امیرعلی: تو هم برو سپهر زنت بارداره بهت احتیاج داره... راستی تبریک میکم.

سپهر لبخندی زد و گفت: ممنون داداش انشاءالله قسمت خودت...

امیرعلی لبخند تلخی زد و چیزی نگفت. به زور او نا رو فرستاد خونه و بهشون اطمینان داد که حتما

شب رو میاد خونه...

سپهر و محسن با نارضایتی رفتن و من موندم با کلی فکر و غم...

ساعت ده بود وقتی دیدم خبری نشد به خونه رفتم. همه تو سالن نشسته بودن که با ورودم بلند

شدن پا تند کردم وبا همشون دست دادم ونشستم.

محسن:خبری نشد؟ زنگ نزد؟

امیرعلی :نه.... موند برای فردا...

سپهر :انشاءالله درست میشه.

فاطمه برام چایی آورد ویکی برداشتم به چهره اش نگاه کردم غمگین وگرفته بود.

امیرعلی :احوال عروس خانم چگونه؟

لبخندی زد وگفت :خوبم...

به کنارم اشاره کردم. امد نشست پیشم رو کردم بهش وگفتم :پیداش میکنم... مطمئن باش.

بغض کرد وگفت :قول؟

دستمو دور شونش انداختم وگفتم :قول...

محسن داشت با لبخند محوی نگاهمون میکرد زیر گوش فاطمه گفتم :شوهرتم حسوده ها داره

چپ چپ نگاه میکنه.

فاطمه زیر چشمی نگاهش کرد و گفت: کجاش بیچاره حسوده داداش؟

امیرعلی: ای آدم فروش چه زود ما رو بهش فروختی؟

فاطمه: ایا داداش این چه حرفیه؟ همتون برام عزیزین.

امیرعلی: پس عزیز هم هست.

خجالت کشید و سرش رو پایین انداخت و گفت: داداش اینجوری نکن دیگه...

خندیدم و تو دلم گفتم آبجی کوچولوی من بزرگ شده.

مامان و بابا چیزی از ماریا نپرسیدن فکر کنم سپهر یا محسن همه چیزی بهشون گفته بودن.

بعد شام به اتاقم رفتم و لباسامو عوض کردم روی تخت دراز کشیدم ولی هر کاری یا کردم خوابم

نبرد. پام درد میکرد از کشویه قرص برداشتم و دوباره برگشتم پایین تا آب بردارم بعد از خوردن

قرص بالا رفتم. از جلوی اتاق ماریا که رد میشدم و ایستادم و به در بسته اتاقش نگاه کردم.

الان کجا خوابیده؟.... چیزی خورده؟... اصلا زنده هست یا نه؟

این فکرها مثل خوره تو مغزم بود و اجازه خوابیدن نمیداد. نا خود آگاه به طرف اتاقش رفتم و در رو

باز کردم کلید برق رو زدم و وارد شدم. به طرف تختش رفتم و روش نشستم کلافه سرم رو تو

دستم گرفتم و شقیقه هام رو فشار دادم.

روی تختش دراز کشیدم بوی عطرش هنوز روی بالشت بود صورتم رو بیشتر به بالش فشار دادم

و عمیق تر نفس کشیدم آخ ماریا کجایی؟

بغض عجیبی راه گلو رو گرفته بود چند بار نفس عمیق کشیدم تا کمی بهتر بشم.

با تکون خوردن شونم چشمام رو باز کردم. مامان بود با چادر نماز بالای سرم ایستاده بود.

مامان: امیر علی جان... پاشو عزیزم نمازت قضا میشه.

تو جام نشستم و به اطراف نگاه کردم تو اتاق ماریا خوابم برده بود. مامان که دیدم بیدار شدم

برگشت که بره صدایش کردم چرخیدم طرفم و گفتم: جان مامان

امیرعلی: دعا کن...

مامان: همیشه میکنم.

امیرعلی: بیشتر دعا کن مامان... خیلی احتیاج دارم.

لبخندی زد و چشماش رو برای تایید به بار بست و باز کرد.

امیرعلی: از من راضی مامان؟

مامان: من راضیم پسر کلم... خدا هم راضی باشه و چراغ راهت باشه.

آمد طرفم و خم شد سرم رو بوسید و گفت: پاشو مادر... خودت و ماریا رو به خدا بسپار.

بلند شدم و نمازم رو خوندم و از خدا کمک خواستم برای حل مشکلم...

بعد نماز حاضر شدم تا به اداره برم. قبل رفتنم از صبحانه ای که مامان با عشق برام آماده کرده

بود کمی خوردم و از خونه خارج شدم.

ماریا

به حالت نشسته خوابم برده بود. دیشب از ترس اینکه اون مرد دوباره بیاد سراغم نتونسته بودم

بخوابم تا میخواستم چشمم رو ببندم میدیدمش که داره میاد سراغم...

از بیرون صداهایی میومد بلند شدم و جلو تر رفتم تا واضح تر بشنوم.

_چخبره سیا اول صبحی قشقرق به پا کردی؟

_پا شو جمع کن تنه لشتو... اکبر زنگ زد که رییس رسیده یه کم دیگه پیداشون میشه.

با شنیدن این حرف زانو هام شروع به لرزیدن کرد یعنی اینکه امروز روز آخرمه... خداحافظ

زندگی... خداحافظ دنیا... خداحافظ امیرعلی...

روی تخت نشستم و شروع به گریه کردن کردم از ترس، دستام میلرزید خودم رو بالا کشیدم و به

دیوار تکیه دادم. نگاهم به سینی روی زمین کشیده شد خم شدم ولیوان آب رو برداشتم. و به لبم

نزدیک کردم من که دارم میمیرم چه فرقی میکنه که میکروبی وارد بدنم بشه. چه فرقی میکنه

که لیوان دهنی باشه یا نه...

لیوان آب رو سر کشیدم ورو زمین انداختم تازه فهمیدم چقدر تشنه بودم با ورود آب به معدم از

گرسنگی ضعف کردم. نون روهم برداشتم ونگاه کردم خشک شده بود با دستم کمی ازش کندم

ودهنم گذاشتم وجویدمش با هر بار چرخش دهنم سرعت ریزش اشکام بیشتر میشد. اینقدری

گریه کردم که زمان از دستم در رفت. دوباره از بیرون صدایی امد.

_ابی بدو رسیدن.

نون از دستم افتاد ولرزش دستام بیشتر شد

صداهایی از بیرون میومد بلند شدم واز پنجره نگاه کردم ولی چیزی دیده نمیشد پنجره اتاق به

پشت باغ بود ولی صدای حرکت چرخهای ماشین روی شنها رو میشنیدم که هر چه نزدیکتر

میشد ترسی منم بیشتر میشد.

صدای باز شدن درها ترسم را بیشتر میکرد. صدای نزدیک شدن قدمهای سنگین چند مرد لوزه

به تنم انداخت.

_کجاست؟

__بفرمایید.. اینجاست آقا... تو این اتاق...

صدای چرخیدن کلید تو قفل حکم مرگم را امضا کرد....

چشمام رو بستم وبه زندگیم وداع کردم.

_اقواق مادام السون....

چشمام به آنی باز شد وبا یک مرد فرانسوی روبرو شدم من این مرد را میشناختم؟

اره.. اره... خودشه... ویلیام... اره خودشه... داشت با چشمهای ترسناکش نگاهم میکرد. اشاره ای

کرد همه از اتاق خارج شدن بعد از خروج اونها به طرف امد ومن بیشتر به دیوار چسبیدم.

سیگار برگی از جیب کتش در آورد وروشن کرد. ودودش را به صورتم فوت کرد. از حرکتش به

سرفه افتادم.

خندیدید و دندانهای سفید وردیفش را به رخم کشیدید. نگاهی به سینی نون خشک شده انداخت

وگفت: میبینم که ازت پذیرایی کردن ولی وقتشه خودم یه پذیرایی اساسی ازت بکنم.

چونم رو بین انگشتانش گرفت و فشار داد وگفت: هوم... نظرت چیه؟

هنوز حرفش رو هضم نکرده بودم که فکم جا به جا شد. دردش تو سرم پیچید و نفسم حبس شد.

با مشت قوی و مردونش چنان به چونم کوبیده بود که نقش زمین شدم.

جلو آمد و موهام رو دور مچش پیچید. احساس کردم پوست سرم کنده شد.

پدرت، پسر منو کشت. گروهم رو از هم پاشید، همه پولهایی رو که تو این مدت جمع کرده بودم

رو ازم گرفت.... منم جونش رو گرفتم... قسم خوردم به ازای جون پسر، جون تو رو بگیرم.... بهم

التماس کن که نکشمت....

باصدای بلندی فریاد زد: التماس کن....

من که میمردم ولی نمیذاشتم که ذلیلم کنه. تمام قدرتم رو جمع کردم و اب دهنم رو که بیشترش

خونابه بود رو تو صورتش تف کردم.

چشمش رو بست وبا آستین کتش صورتش رو پاک کرد وگفت :میدونی پدرت رو چجوری

کشتم.... سلاخیش کردم... بدتر از اون بلا رو سر تو میارم.... حرومزاده...

تنها چیزی که حس میکردم ضربه های سهمگین و وحشتناک پاش روی بدنم بود حتی

نمیتونستم جیغ بزنم تا دهنم رو باز میکردم دردفکم اجازه حرف زدن نمیداد فقط ناله های خفیف

بود که از ته گلووم خارج میشد.

از کتک زدن که خسته شد از اتاق خارج شدوبه فرانسه به یکی گفت :بیارینش.

دونفره وارد اتاق شدن وزیر بازوهام رو گرفتن ودر حالی که پاهام روی زمین کشیده میشد از اتاق

خارجم کردند. فکر کنم قیافم خیلی وحشتناک بود که اون دو تا مرد قبلی از دیدنم تعجب

کردند.منو کشون کشون بردن. از در ورودی بیرون رفتیم در صندوق عقب ماشین رو باز کردند

ومنو انداختن توش ویه پارچه کثیف تو دهنم کرد وگفت :صدات در نیاد.

ودر شو رو محکم بست.

فشار پارچه به استخون فکم درد طاقت فرسایی ایجاد میکرد وبوی متعفن پارچه حال رو بد

میکرد وباعث میشد عق بزوم.

ماشین به حرکت در امد وبا درد چشمام رو بستم.

امیر علی

از صبح منتظر تلفن فری آنتنیم، دستمون به هیچ جایی بند نیست تنها سر نخمون اونه که تا حالا

زنگ نزده. کلافه شدم از این همه انتظار بیهوده، بلند شدم واز پنجره اتاق بیرون رو نگاه کردم.

ماشینهای نیروی انتظامی در حال رفت وآمد بودند. آدمهایی که به دلایل مختلف اینجان، سعی

میکردم ذهنم رو منحرف کنم تا زمان کمی بگذره اما امان از این عقربه های ساعت که تکون

نمیخوردند....

صدای موبایل ستوان اکبریان منو از فکر در آورد وسریع برگشتم.

ستوان: فکر کنم خودشه...

محسن: بزن رو اسپیکر...

ستوان گوشی رو جواب داد و رو اسپیکر گذاشت.

ستوان: بله....

یه آدرس برات میفرستم بیا اونجا....

همینو گفت و قطع کرد. و صدای اس ام اس آمد که آدرس یه پارک بود و گفته بود که کجا وایسته.

ستوان لباسشو عوض کرد. میکروفونی به لباسش وصل کردند و رفتیم سر قرار....

نیم ساعت بود که اونجا ایستاده بود ولی خبری ازش نشد. کلافه گفتم: این مال رو سر کار

گذاشته...

سپهر: امیرعلی اروم باش اون داره مطمئن میشه که کسی دنبالش نیست برای همین دیر کرده...

من مطمئنم همین دورو برای داره کشیک میده.

زیر لب لعنتی گفتم که صداش از میکروفون آمد.

ستوان: چه عجب پیدات شد... منو کاشتی اینجا...

فری: خوب حالا... هر که طاووس خواهد جور هندوستان کشد. پول رو آوردی.

ستوان پاکت رو از جیبش در آورد و گفت: اول چیزایی که خواسته بودم.

فری: نه بابا خوشم امد زرنگی.... این آدرسیه که چند روز پیش اطلاعاتشو از بچه ها گرفتن و برای

چند روز اجارش، دو میلیون پول دادن. حالا اینجا رو برای چی میخوان نمیدونم اگه بخوای امارشو

میگیرم.

ستوان: نه نمیخوام اونجاش رو میدونم.

فری: پس دست گرمی ما رو رد کن بیاد.

ستوان: بیا بابا نمیخوام بخورمش که...

فری: آدم دست و دل بازی هستی. بازم چیزی خواستی خبرم کن.. عزت زیاد...

فری سوار ماشین شد و از اونجا رفت و ستوان هم سریع به طرف ماشین ما امد و سوار شد.

ستوان: آدرس یه باغ بیرون شهره...

سروان: الان با سرهنگ هماهنگ میکنم نیرو بفرسته.

گوشی رو برداشت و مشغول حرف زدن با سرهنگ شد و چند دقیقه بعد گفت: نیروها رو اعزام

کردن... ماهم بریم...

نیم ساعت بعد جلوی باغ ایستاده بودیم. نیروهای ویژه تقریباً با ما رسیدند منتظر بودیم تا باغ رو

بررسی کنن. فرمانده امد طرفمون و گفت: باغ رو بررسی کردیم. دوربین امنیتی یا زنگ خطر

نداره. یه ماشین پژو چهار صد و پنج تو حیاط پارکه... نگهبانی هم نیست.

سروان: باشه وارد میشیم.

مامورها از دیوار وارد باغ شدن و در رو باز کردن و ما هم تو رفتیم. سرهنگ اجازه استفاده از

اسلحه رو داده بود بنا بر این مشکلی نداشتیم. سریع به طرف ساختمان قدیمی باغ رفتیم و وارد

شدیم.

دو نفر مرد که از روی عکسشون میشناختمشون وسط سالن ایستاده بودند و هاج و واج ما رو

نگاه میکردند. مامورها سریع بهشون دستبند زدند و مشغول جستجو خونه شدند.

یکی از مامورها ما رو صدا کرد و به یه اتاق رفتیم. با دیدن اتاق قلبم ایستاد. کف اتاق پر از خون

بود و یه دسته موی طلایی رنگ که مطمئنم مال ماریاست روی زمین بود. موها رو برداشتم و تو

دستم گرفتم. اره این موهای ابریشمی مال ماریاست مطمئنم...

دیوونه شدم به سالن رفتم و یقه یکی از مردها رو که فکر کنم سیاوش بود رو گرفتم و کوییدمش

به دیوار...

امیرعلی: کجاست... زن من کجاست؟ میکشمت عوضی، حرف بزن آشغال... زن من کجاست؟

مرد که معلوم بود خیلی ترسیده با تته پته گفت: بر... بردنش... اینجا نیست... بردنش..

فریاد زدم: کجا؟

_نمیدونم.. یه ساعت پیش بردنش....

سروان از پشت دستش رو روی شوئم گذاشت وگفت :جناب سرگرد... اروم باشید.

مرده رو رها کردم. اروم باشم چه طوری، اون همه خون اونجا بود مگه چیکارش کردن نامردا....

دیکه نتونستم اونجا بایستم داشتم خفه میشدم از در بیرون رفتم وزیر یه درخت ایستادم ونفس

عمیق کشیدم تا سگته نکنم.

کمی تو حیاط قدم زدم تا اروم بشم. داغ کرده بودم واز خشم دستام میلرزید. محسن به طرفم

آمد وگفت :امیرعلی، تو رو خدا آروم باش الان سگته میکنی..رنگت کبود شده...

به یکی از مامورها گفت که کمی آب برام بیارن.نمیدونم چهره ام چجوری بود که ماموره با دو آمد

طرفمون وبطری آب معدنی رو گرفت سمتمون. محسن بطری رو گرفت وسریع در شو باز کرد

وروی لبهام گذاشت.

چند جرعه از آب رو خورد وکمی از التهاب درونیم کم شد. محسن کمی از آب رو روی دستم

ریخت وگفت :بزن به صورتت.... اروم باش.

امیرعلی: چه طور اروم باشم... مگه اون همه خون رو ندیدی.

محسن از روی زمین بلندشد دوستشو به طرفم گرفت وگفت: پاشو بریم تو ببینیم چی میشه.

دستشو گرفتم وبلند شدم. وقتی وارد ساختمان شدیم سیاوش وابی روی صندلی نشسته بودند

وسپهر و سروان ازشون سوال جواب میکردند.

سیاوش با دیدن من از ترسش تو خودش جمع شد و من پوزخندی به این همه دل وجرأتش زدم.

جلو رفتیم که صداشون رو شنیدم.

سروان:خب، کی امدن اینجا؟

سیاوش: صبح رسیدن. اون مرده خارجیه رفت تو اتاقش بعد نیم ساعت امد بیرون.. زده بود آش

لاشش کرده بود... بعدشم به نوجه هاش دستور داد تا بیرنش... اونها هم انداختنش صندوق عقب

ماشین وبردنش.

سپهر: کجا بردنش؟

ابی که خیلی ترسیده بود زود جواب داد: ما نمیدونیم به خدا... به ما گفته بودن فقط چند روزی

اینجا نگش داریم.

سروان: کی گفته بود.. از کی دستور میگیرین؟

هر دو تاشون ساکت شدن دیگه خونم به جوش آمد داد زدم: مگه با شما ها نیست؟ از کی دستور

میگیرین؟

از صدای دادم اونها که هیچی سپهر و سروان هم جا خوردن و محسن زیر لب گفت: ای تو روح

به طرفشون رفتم که سیاوش سریع گفت: اکبر... اکبر هشت پا... اون به ما پول داد.

سروان بلند شد و گفت: ماشینشون چی بود؟

ابی: یه سمند نقره ای....

سروان دستور داد تا دوربینهای راهنمایی رانندگی این اطراف و چک کنن شاید بتونیم شماره

پلاک ماشین رو به دست بیاریم.

سوار ماشین هامون شدیم تا به ستاد بریم. سرم رو به پشتی صندلی تکیه دادم. مغزم پر سوال

بود از هجوم سوالهای بی جواب داشت میترکید. یک لحظه هم تصور خونهای ریخته شده تو اتاق

از ذهنم بیرون نمیرفت.

یعنی کجا بردنش؟

چه بلایی سرش آوردن؟

خدایا من از تو میخوامش... خودت حافظش باش.. خدایا کمک کن خیلی درموندم... به دادم برس

خدا... تنهام نزار به وجودت احتیاج دارم.

با توقف ماشین چشمم رو باز کردم و بی حرف پیاده شدم و داخل رفتم.

وارد اتاق سروان شدم خودش داشت با سرهنک حرف میزد، فکر کنم حال بدم رو دید جلو نیومد

تا کمی با خودم خلوت کنم.

یک ربع بعد سروان به همراه بچهها وارد اتاق شدن و سروان گفت: شماره پلاک ماشین. و پیدا

کردیم ولی متاسفانه جعلیه....

حدس می‌زدم حرفه ای ترین از این حرفان...

محسن پرسید: در مورد این اکبر هشت پا چیزی گیرتون امد؟

سروان پوشه ای رو باز کرد و گفت: اکبر سلطانی معروف به هشت پا... تو کار همه چی هست قاچاق

مواد، عتیقه، اعزای بدن، انسان، جعل و دزدی به همین خاطر به این لقب معروف شده چون تو همه

کارا دست داره بهش میکن هشت پا...

سپهر: حتما تو همین راه هم با ویلیام آشنا شده.

سروان: بچه ها دارن آمارش رو در میان... خیلی زرنکه برای همینم تا حالا دستگیر نشده....

سروان بلند شد تا برای بازجویی اساسی ابی و سیاوش بره ما هم بلا تکلیف تو اتاق نشستیم

بازجویی از ابی و سیاوش حدود دو ساعت طول کشید ولی چیزی که به درد این پرونده بخوره پیدا

نکردیم.

سروان با خستگی وارد اتاق شد و گفت: واقعا که آدم به کلاشی و دورویی این دو تا ندیدم.

محسن: به نتیجه ای هم رسیدین؟

سروان: چیزی که به درد این پرونده بخوره نه.... ما همه املاک اکبر سلطانی رو زیر نظر گرفتیم تا

اگه خبری شد بفهمیم... اما تا حالا که خبری نشده...

اصرار بچه ها برای نهار خوردن رو رد کردم چه جوری میتونستم غذا بخورم وقتی که نون خشک

شده توی اتاق ماریا رو دیدم. مگه چیزی هم از گلوم پایین میره.

رو به پنجره ایستاده بودم که سرهنگ وارد اتاق شد برگشتم واحترام نظامی گذاشتم. تو دستش

دو تا ظرف غذا بود یکیش رو بالا گرفت وگفت: با نخوردن غذا چیزی درست نمیشه مودت...

امیرعلی: میدونم قربان ولی اصلا میل ندارم.

سرهنگ: چند قاشق بخور اشتها باز میشه.... بیا جلو...

غذا رو از دستش گرفتم ورو صندلی نشستم واونم رو به روم نشست.

به احترام سرهنگ چند قاشق رو به زور خوردم. در حال بازی با غذام بودم که بچهها وارد اتاق

شدن با دیدن سرهنگ احترام گذاشتن و نشستن سرهنگ رو به سروان گفت: خبر جدیدی

نشده؟

سروان: فعلا نه قربان خبری نیست.

در حال صحبت بودیم که ستوان اکبریان وارد اتاق شد و گفت: قربان یه چیزی پیدا کردم.

سریع گفتیم: چی؟

ستوان: من بررسی کردم اکبر سلطانی یه باغ ویلا رو یک هفته پیش تو خارج شهر به نام زنش

اجاره کرده.

سپهر: خوب...

ستوان: خوب اون چند تا ویلا و خونه داره چه نیازی به یه ویلا که اونم به نام زنش اجاره کنه؟

امیرعلی: یعنی بردنش اونجا؟

ستوان: من دو ساعته که نشستم و دارم نزدیک ترین دوربین راهنمایی رانندگی به اونجا رو

بررسی میکنم...

لبتابش رو باز کرد و گفت: اینو ببینید.

یه جاده که به خارج شهر منتهی میشه و خلوته و یه سمند نقره ای که چهار تا مرد توش نشستن.

ستوان: همون ماشینیه که همسر شما رو باهاش بردن پلاکش مطابقت میکنه. به احتمال زیاد

همون جا بردنش.

سریع بلند شدیم و سرهنگ هم به گروه ویژه دستور دخالت داد. به سرعت به محل مربوطه

رفتیم. یک ساعت توی راه بودیم که بالاخره رسیدیم کمی دور تر از باغ کمین کردیم.

چند مامور برای شناسایی محل رفتند و بعد از بیست دقیقه برگشتن: قربان دم در باغ مجهز به

دوربین مدار بسته است اما دزد گیر نداره. هر ضلع باغ هم دو تا نگهبان مسلح داره و همچنین

دو تا سگ شکاری که بسته بودند و سه تا ماشین که یکیشون سمند نقره ایه...

سرهنگ خسته نباشید ای گفت و دستورات لازم رو داد. یکی از بچهها و پروسی رو به دوربین

فرستاد تا از کار بندازتش و چند مامور دیگه نگهبانها رو بیهوش کردند.

از طریق گوشی داخل گوشم شنیدم که یکی از مامورها گفت که نگهبانها همه بیهوش شدن.

جلیقه ضد گلوله پوشیدیم و وارد باغ شدیم چند نگهبان هم روی ایوان بودند که داشتند حرف

میزدن اروم نزدیک شدیم که یکی از نگهبانها مامور ها رو دید و شروع به تیر اندازی کرد.

از هر طرف صدای تیر و گلوله میومد چون تعداد ما بیشتر بود خیلی زود نگهبانها رو منهدم

کردیم و وارد ساختمان شدیم.

بچه ها همه جا پخش شدند و من هم به طبقه بالا رفتم در دو اتاق اول رو باز کردم ولی چیزی نبود

ستوان و محسن هم همراهم بودند.

فقط یک در مونده بود اون رو هم باز کردم که قلبم ایستاد.

از دیدن صحنه رو به روم نفس کم آوردم خودش بود ماریای من اما تو این وضعیت؟

موهای طلایش غرق خون بود زیر چشم چپش به کبودی و زخم عمیق بود. خون بینی ودهنش تا

روی گردنش رسیده بود.

دست وپاش به صندلی بسته شده بود واز ته گلوش ناله میکرد واسمم رو صدا میکرد.

_بوون ژوق...موسیو مودت....

نگاهم رو از چشمای بی رمق ماریا گرفتم وبه این مرد دوختم ویلیام، یک روانی به تمام معنا...

به انگلیسی گفت :اگه نمیخوای همسر خوشگلت رو سر ببرم اسلحه هاتون رو بزارید زمین....

همگی اسلحه ها رو زمین گذاشتیم.

_با پا هلشون بدین این ور زود...

کم کم حواس همه به این اتاق جمع شد سپهر با دیدن ماریا زیر لب گفت :یا خدا....

ماریا زیر دست این جلاد نشسته بود در حالی که اسلحه روی سرش وبه چاقو زیر گلوش بود این

مرد چیزی برای از دست دادن نداشت واز همچین آدمی باید ترسید.

_خیلی دلم میخواست موقع سلاخیش تو هم باشی.. خوب اول از کجا شروع کنیم.

چاقو رو از زیر گلوش کشید و تا زیر گوشش ادامه داد ویه زخم ایجاد کرد. ماریا فقط میلرزید و از

درد ناله میکرد. قدمی جلو گذاشتم که چاقو رو بیشتر فشار داد وگفت: هی هی هی... از جات

تکون نخور...

ماریا میلرزید و اشک از چشماش جاری بود به عقب برگشتم. شنیدم که سروان به تک تیر اندازها

دستور میداد اگه موقعیتی به وجود امد بزنش.. اما یک اشتباه کوچیک کافی بود تا ماریا بمیره

باید احتیاط میکردیم.

_ داشتم به این خانم کوچولو میگفتم که چه طور پدرش رو کشتم....

چاقو رو تا چشماش کشید وگفت: اول چشماش رو در آوردم...

بعد گوشاش رو بریدم. آخر سر هم زبونش رو... همون جویری ولس کردم تا از درد و خونریزی

بمیره.

گریه ماریا بیشتر شده بود که گفت: چه طوره تو رو هم همون جویری بگشتم درست مثل پدرت....

ماریا تو خودش جمع شد و به من نگاهی انداخت و من با چشمام گفتم که محاله من بزارم....

از ارتباط چشمی ما ناراضی داد زد: فکر کردی چون شما ها اینجا بین نمیتونم؟.... اگه میخواستم

فرار میکردم من فقط برای کشتن آدمم برای انتقام....

خیلی عصبانی بود و ماریا هم خیلی ترسیده بود از روی عصبانیت یک لحظه اسلحه رو از شقیقه

ماریا برداشت که صدای تیر و شکستن شیشه دلم رو لرزوند و باعث شد یک لحظه چشمم رو

بیندم...

وقتی چشمام رو باز کردم ماریا رو دیدم که نگاهش روی ویلیام که با پیشونیم سوراخ نقش زمین

شده بود قفل شده.... حراسون دویدم جلو و جلوش زانو زدم با دستام صورتش رو برگردوندم

طرفم و گفتم: همه چی تموم شد... تموم شد...

نگاه بی رمق و ترسیدش رو به چشمام انداخت که دلم رو زیرو رو کرد سریع دست و پاش رو باز

کردم محسن یه پتو تو دستش بود از دستش گرفتم و دورش بیچیدم داشت میلرزید. محکم بغلش

کردم و گفتم: خدایا شکر... خدایا شکر....

بغلش کردم و بلند شدم و با قامهای بلند خودم رو به حیاط رسوندم و داد زدم: یکی به آمبولانس

خبر بده...

سرهنگ به طرفم آمد و گفت: الان میرسه نگران نباش. الان میرسه...

چشمای ماریا بسته بود و سرش روی سینم.... زخمایش خونریزی میکرد و لباسهای منم خیس شده

بود.

آمبولانس رو از دور دیدم و به طرفش رفتم که ایستاد و سریع برانکاره رو در آوردن و ماریا رو روش

خوابوندم. دکتر سریع علایم حیاتیاش چک کرد و گفت: یه سرم بهش وصل کنید...

تو آمبولانس نشستیم و به طرف بیمارستان رفتیم

توی راهرو بیمارستان کلافه راه میرفتم یک ساعت میشد که به بیمارستان رسیده بودیم. سپهر

و محسن هم همراهم بودند. محسن به مامان و بابا اطلاع داده بود و اونها هم تو راه بودند.

محسن: امیرعلی یه دقیقه بشین...

امیرعلی: چرا هیچ کس نمیاد یه خبری بده..

سپهر: میان برادر من تو یه دقیقه بشین.

کتم رو در آوردم و روی صندلی نشستم. پیرهتم خونی بود.

محسن: کاش میگفتم یه پیرهتم برات بیارن.

امیرعلی: باید دوش بگیرم اینجوری به دلم نمیچسبه.

دکتر ماریا بیرون آمد که سریع بلند شدم و به طرفش رفتم.

امیرعلی: چی شد دکتر حالت چطوره؟

دکتر عینکش رو در آورد و گفت: خون زیادی ازش رفته... استخوان فکش یه شکستگی مویی داره

که نباید زیاد تکون بده... خوشبختانه چشمش آسیب ندیده فقط کمی متورم شده... وهمچنین

بدنشم کوفته شده ولی آسیبی به اعضای داخلی نرسیده... فعلا هم بهش آرام بخش تزریق

کردیم خوابه... امید وارم زودتر بهبود پیدا کنه.

باهاش دست دادم وازمون جدا شد. از ته راهرو مامان وبابا وفاطمه رو دیدم که به سمتمون

میومدن مامان با دیدن من گفت :خدا مرگم بده امیرعلی چرا همه جات خونیه... تیر خوردی.

امیرعلی :نه مامان جان من خوبم.. خون من نیست

فاطمه :پس خون کیه؟!..... ماریا؟!...اره محسن؟

محسن :نگران نباشید حالش خوبه...

مامان :وای خدا چه طور خوبه این همه خون ازش رفته... کجاست؟

امیرعلی :تو اتاقه مامان فعلا خوابه نگران نباشید.

همگی روی صندلی نشستیم تا ماریا بیدار بشه

ماریا را از اتاق بیرون آوردن میخواستن از اورژانس به بخش زنان انتقالش بدن با دیدن تخت ماریا

سریع از روی صندلی بلند شدیم وبه طرفش رفتیم.

رنگ به صورت نداشت زخم صورتش بخیه شده بود ویه آتل به فکش بسته بودند زخم زیر

چشمش پانسمان کرده بودند.

مامان با دیدن ماریا زد زیر گریه و گفت: یا خدا... چه بلایی سرش آوردن...

فاطمه: ببین صورتش رو چیکار کردن.

بابا: اروم باشید همین که زنده است باید خدارو شکر کنیم... اینا خوب میشه.

واقعا باید خدا رو شکر میکردیم ماریا از مرگ برگشته بود...

ماریا رو اتاقش بردن وقتی میخواستن روی تخت بندازنش ناله خفیفی کرد ولی بیدار نشد. به

اصرار مامان و بابا راهی خونه شدم تا لباسام رو عوض کنم سپهر هم با من امد تا به اداره بره و از

وضعیت با خبر بشه.

تو حیاط بیمارستان از سپهر جدا شدم و با یه درист به سمت خونه رفتم.

وقتی وارد خونه شدم اول به سمت حموم رفتم و یه دوش حسابی گرفتم تمام سینه و شکمم خونی

بودند.

بعد از حموم نماز شکر خوندم واماده شدم تا به بیمارستان برم از تو کمک کنم رو در آوردم

و پوشیدم و گوشیم رو برداشتم و شماره فاطمه رو گرفتم. گوشی رو با کتفم نگه داشتم و مشغول

بستن ساعت شدم.

فاطمه: بله داداش

امیر علی: چخبر فاطمه؟ به هوش امد؟

فاطمه: نه داداش هنوز خوابه... هر از گاهی چشمش رو باز میکنه یه هزیونی میکه بعدش دوباره

میخوابه...

امیر علی: باشه دارم میام.

فاطمه: میخوای یه کم استراحت کن ما هستیم.

امیر علی: نه من خوبم دارم میام... خدا حافظ

گوشی رو قطع کرد و از پله ها پایین رفتم از خونه خارج شدم و سر خیابون یه ماشین گرفتم. تو

ماشین به زنگ به سروان زدم واز زحماتش تشکر کردم، سروان هم از حال ماریا پرسید که

وضعیتش رو گفتم و خدا حافظی کردیم...

جلوی بیمارستان پیاده شدم وداخل رفتم وبا آسانسور وارد بخش زنان که تو طبقه سوم بود شدم

وبه طرف اتاق ماریا رفتم.

محسن با دیدن من گفت :سلام... به کم استراحت میکردی.

امیرعلی :سلام... خسته نیستم.

پرستاری امد وگفت که نمیتونیم اینجا بمونیم. مامان گفت :شما برید من پیشش میمونم.

امیرعلی :نه مامان من پیشش هستم شما برین خونه...

هر چه مامان و فاطمه اصرار کردن قبول نکردم کس دیگه ای پیشش بمونه... نمیخواستم وقتی

چشمش رو باز میکنه غیر من کس دیگه ای رو ببینه.

بالاخره رضایت دادند وبا کلی توصیه راهی خونه شدند.

بالای سرش نشستم و به صورت پر از زخمی نگاه کردم به احتمال زیاد این زخمها برای همیشه

باهاش میمونه. دستم رو روی دستش گذاشتم دستاش سرد بود ظرافت انگشتهاش باعث شد

لبخند بزنم انگشتهای من کجا وانگشتهای ظریف اون کجا...

نگونی خورد و چشماش رو باز کرد بلند شدم و ایستادم.

امیر علی: ماریا... ماریا... بیداری؟

به طرفم چرخید و منو دید با دیدنم اشک جمع شده تو چشماش سرازیر شد.

کنار تخت نشستم و اروم اشکش رو پاک کردم و گفتم: آروم باش ماریا... همه چیز تموم شد... تو

دیگه جات امنه... آروم باش.

دستش رو گرفتم و گفتم: درد داری؟

سرش رو به معنی نه بالا برد.

امیر علی: چیزی میخوای برات بیارم؟

خواست حرف بزنه که از درد صورتش جمع شد. سریع گوشیم رو در آوردم و رفتم به روی پیامها

ودادم دستش و گفتم: اینجا بنویس چی میخوای.

گوشی رو ازم گرفت و به انگلیسی نوشت: آب

امیرعلی: بزار بپرسم ببینم برات ضرر نداره.

به طرف استشن پرستاری رفتم و از یکی از پرستارها پرسیدم که گفت ضرری نداره ولی باید بانی

بخوره و به نی دستم داد. تشکر کردم برگشتم اتاق...

از توی یخچال یه بطری آب معدنی در آوردم و توی یه لیوان ریختم و نی رو داخلش گذاشتم به

طرفش رفتم و کمک کردم تا بلند بشه و بشینه. روی تخت نشست و لیوان رو از دستم گرفت به

سختی کمی آب خورد.

استخوان فکش درد میکرد دکتر گفته بود باید مدتی آتل ببندد تا به حالت اولش برگرده.

امیرعلی: چیز دیگه ای هم میخوای. گرسنه نیستی؟

با سرش گفت نه ولی میدونستم که چند روزیه چیزی نخورده بنا بر این سوپی رو که براش آورده

بودند رو برداشتم و نشستم رو صندلی و قاشق رو بردم طرف دهنش، قاشق رو ازم گرفت واروم

کنار لبش گذاشت و کمی از غذا ریخت رو لباسش، بلند شدم و دستمال کاغذی رو آوردم و لباسش

رو پاک کردم. دوباره چشماش پر شد و اشکاش ریخت. غذا رو کنار گذاشتم و روی تخت نشستم

و گفتم: یادته وقتی من مریض بودم تو چی میگفتی؟ باید صبور باشی وضعیت من خیلی بد تر از تو

بود نباید ناامید بشی.

دوباره ظرف غذا رو برداشتم و قاشق رو به طرف دهنش بردم. به من اشاره کرد که منظور من رو

نفهمیدم.

امیر علی: چی؟

گوشی رو برداشت و نوشت: تو چی غذا خوردی؟

با این که فقط چند قاشق از غذام رو خورده بودم لبخندی زدم و گفتم: اره من خوردم..

آروم آروم کمی سوپ خورد با این که نمیتونست بجوه وهمنجوری قورت میداد. وقتی با دست

گفت بسه منم اصرار نکردم و غذا رو کنار گذاشتم.

پتو رو کنار زد و میخواست بیاد پایین که گفتم: کجا؟

سر چرخوند تو وبه در دستشویی اشاره کرد.

امیر علی: میری دستشویی؟

سر تکون داد. کمکش کردم و پایین امد و به طرف در دستشویی رفت.

بعد از اینکه از دستشویی امد کمکش کردم تا بره رو تخت....

روی تخت دراز کشید و خیلی زود خوابش برد. منم صندلی تخت شو رو باز کردم و روش دراز

کشیدم که مامان زنگ زد بعد از حرف زدن با اون گوشی رو روی سایلنت گذاشتم و چشمم رو

بستم تا بعد از چند شب نگرانی یه خواب راحت بکنم.

نصف شب از صدای ناله ماریا بیدار شدم سریع بلند شدم و بالا سرش رفتم. به شدت عرق کرده

بود وناله میکرد انگار داشت خواب میدید. دستمو روس شونش گذاشتم وتگونش دادم وهمزمان

صداش کردم. چشماش رو باز کرد وسریع عقب کشید.

امیرعلی: ماریا... منم... اروم باش... چی شده خواب دیدی؟

با دیدن من سرش رو روی بالش گذاشت وشروع کرد به اشک ریختن. هر چقدر ازش سوال کردم

دلداریش دادم ولی فایده نداشت.

گوشیم رو برداشتم وگفتم: بنویس ببینم چی شده....

دستاش داشت میلرزید کلافه بودم. کاش به مامان اجازه میدادم پیشش بمونه بعد با خودم گفتم

اون که زبان بلد نیست باز من میتونم بفهمم چی میخواه.

دستاش رو گرفتم تو دستم و کمی نگهش داشتم لرزشش داشت کمتر میشد اروم گوشی رو به

دستش دادم وگفتم: چی ادیت میکنه؟ بنویس... من اینجام از هیچ چیز ترس.

با تردید گوشی رو ازم گرفت وشروع به نوشتن کردوبا گریه تایپ کرد وقتی گوشی رو دستم داد

سریع عقب کشید وصورتش رو تو بالش پنهان کرد. چشم ازش گرفتم وبه گوشی نگاه کردم واز

خوندنش مغزم صوت کشید.

(میخواست بهم تجاوز کنه)

دستم رو روی صورتتم کشیدم و چونم رو محکم تو دستتم گرفتم میخواستم کمی اروم بشم.

حق داشت اینقدر بترسه اون اشغالا چه بلایی به سرش آورده بودند. جراتشو نداشتم که ازش

بپرسم که بهش دست زدن یا نه....

چند دور تو اتاق چرخیدم تا کمی آرام بشم زیر لب شیطان رو لعنت کردم و به طرفش رفتم و روی

تخت نشستم و صدایش زدم ولی بهم نگاه نکرد از دستاش گرفتم و مجبورش کردم بشینه.

امیرعلی: ماریا... دیگه هیچکس نمیتونه آسیبی بهت بزنه میدونم این چند روزه چقدر درد

کشیدی ولی تموم شد... ویلیام مرده وهمه همدستاش هم دستگیر شدن دیگه نمیزارم اتفاقی

برات بیوفته... باشه...

خودش رو تو بغلم انداخت و پیرهنم رو چنگ زد. شوکه شدم از حرکتش ولی برای اینکه ارومش

کنم دستام رو دورش حلقه کردم.

امیرعلی: آروم باش..... اینقدر بیتابی نکن... ممکنه استخون فکت درد بگیره....

بعد از مدتی ازم جدا شد ورو تخت خوابید.

امیرعلی: درد داری؟

سرش رو به معنی اره تکون داد. به پرستارش اطلاع دادم واونم بعد از اجازه گرفتن از دکترش به

مسکن تزریق کرد.

بعد از تزریق مسکن ماریا به خواب رفت ولی خواب از چشمای من فراری شد. فکر اینکه کسی به

ماریا تجاوز کنه دیوونم میکرد. روی تخت دراز کشیدم و به سقف چشم دوختم ولی مگه فکرو

خیال راحتیم میذاشت. به ساعت نگاه کردم سه صبح بود. برای اینکه کمی اروم بشم شروع به

گفتن ذکر کردم.

یک ماه از مرخص شدن ماریا از بیمارستان میگذره. تقریباً همه زخم‌هایش ترمیم شدن و آتل فکش

رو هم باز کرده از لحاظ جسمی سلامتی‌ش رو به دست آورده ولی روحیه اش داغونه...

شبها همش کابوس میبینه و پریشون از خواب بیدار میشه و شروع به گریه کردن میکنه. اکثر

اوقات تو اتاقشه و با کسی ارتباط برقرار نمیکنه. غذاش کم شده و این باعث کاهش وزن وضعیف

شدنش شده.

امروز از صبح باز هم بنای ناسازگاری گذاشته و هیچی نخورده وقتی سینی نهارش دست نخورده

برگشت دیگه عصبانی شدم.

سینی رو از مامان گرفتم و به اتاقش رفتم و بدون در زدن وارد شدم. طبق معمول این چند وقته

روی تختش دراز کشیده بود ولی چشم‌هایش باز بود.

جلو رفتم و سینی رو روی پا تختی گذاشتم و گفتم: این مسخره باز یا چیه در میاری؟ چرا عین بچه

ها لج میکنی؟ پاشو غذا تو بخور...

ماریا با بی حالی بلند شد و نشست و گفت: میل ندارم.

امیر علی: بسه دیگه ماریا، فکر میکنی با غذا نخوردن همه مشکلات حل میشه، اینجوری داری به

خودت آسیب میزنی. به علت بیار برای غذا نخوردنت تا من قانع بشم.

ماریا کلافه شد و کمی صداس رو بالا برد و گفت: دلیل بهتر از این که میل ندارم.

امیر علی: این دلیل نیست، بهونه است. بگیر ببینم.

سینی رو دستش دادم و دست به سینه جلوش نشستم و گفتم: تا نخوری بیرون نمیرم.

معلوم بود خیلی داره خودش رو کنترل میکنه تا سینی رو تو سرم نکوبه. به زور خندم رو کنترل

کرده بودم باید ازم حساب میبرد.

قاشق رو برداشت و کمی از غذا رو تو دهنش گذاشت. هنوز نمیتونست به راحتی غذا رو بجوه و این

کار کمی طول میکشید. دستاش کمی میلرزید و من نمیدونم از ضعف بود یا ترس از من...

این چند وقته نسبت به مردها حساس شده بود. هر مردی رو که میدید تو خودش جمع میشد

ومن ترس رو تو چشماش میدیدم. حتی از بابا و امیر حسین هم میترسید. و بعض وقتها که من

زیادی نزدیکش میشدم این ترس رو نسبت به من هم تو چشماش میدیدم.

مجبور شدم از یه روانشناس کمک بگیرم و اون هم گفت به دلیل تجربه بدی که داشته از مردها

کناره گیری میکنه و تو این مدت نباید حرکتی انجام بدیم که حساسیتش بیشتر بشه.

بهش نگاه کردم یک سوم غذاش رو خورده بود. سینی رو کنار زد و گفت: سیر شدم.

سینی رو روی پا تختی گذاشتم و گفتم: موافقی برگردیم تهران...

ماریا: چرا؟

امیر علی: هفته بعد مرخصی های من تموم میشه و باید برگردم سر کار...

ماریا: من نمیام.

امیر علی: چرا؟

ماریا: من... من... من نمیتونم تو خونه تنها بمونم.

امیرعلی: ماریا... ماریا... ویلیام مرده... اینو بفهم... دیگه هیچ کس نمیتونه آسیبی بهت بزنه.

ماریا: دفعه قبل هم همینو گفتم.

داشت یاد آوری میکرد که نتونستیم مراقبش باشیم... داشت میگفت تو تو امتحانت رد شدی و من

بهت اعتماد ندارم... داشت بی عرضه گیم رو به روم میاورد..

کلافه بلند شدم و گفتم: باشه نیا همین جا بمون... من پس فردا برمیگردم.

اینو گفتم از اتاقش بیرون زدم خیلی عصبانی بودم برای اینکه روی کسی آوار نشم به اتاقم رفتم

و لباسمو در آوردم و به حموم پناه آوردم.

ماریا

بعد از رفتن امیرعلی هنگ کرده بودم اون از دستم عصبانی بود و من اینو نمیخواستم اون تنها

کسی بود که برام مونده بود نمیتونم اونم از خودم برونم.

بلند شدم و جلوی آینه رفتم. چهرم افتضاح بود. زیر چشمم گود افتاده بود، رنگ صورتم زرد

شده بود، لبهام بی رنگ و خشک بود و موهامم که عین جنگل بود. باورم نمیشد اونمی که تو آینه

میبینم منم...

شونه رو برداشتم وبا حرص موهام رو شونه کردم وبا کش بالای سرم بستم. به سراغ کمد رفتم ویه

جین طوسی به همراه یه پیرهن مدل مردونه کالباسی رنگ بیرون آوردم. لباسهای راحتیم رو در

آوردم واونا رو پوشیدم. دوباره به آینه نگاه کردم. بهتر شده بودم حداقل مثل مرده ها نبودم. کمی

برق لب به لبهام زدم تا از خشکیش کم بشه. دستی به لباسم کشیدم و بیرون رفتم.

در اتاق امیرعلی ایستادم ودر زدم ولی جواب نداد. آرام در رو باز کردم و وارد شدم تو اتاق نبود

ولی صدای آب از حموم میومد. پس حموم بود...

وارد اتاق شدم وروی تختش نشستم کمی منتظر شدم که از حموم بیرون امد. یه شلوار راحتی

سرمه ای با رنگی آستین حلقه ای سفید پوشیده بود ویه حوله آبی رنگ دور گردنش بود وداشت

آب گوشها رو میگرفت. با دیدن من اول تعجب کرد ولی بعد اخم... پس ناراحته...

هول شدم وگفتم: سلام...

سرش رو تکون داد و سوار شو به برق زد و مشغول خشک کردن موهای شد... یعنی قشنگ

نادیدم گرفت...

بلند شدم و به طرفش رفتم روی صندلی نشسته بود. سوار رو از دستم گرفتم. انتظار شو نداشت

چون نتوانست مقاومت کنه فقط اخمش بیشتر شد.

چند دقیقه خشک کردم که سرش رو کج کرد و گفت: بسه...

سوار رو خاموش کردم و روبروش روی میز توالت نشستم. دست به سینه شد و با اخم نگاهم

کرد...

فقط تونستم بگم: ببخشید... نمیخواستم ناراحت کنم.

امیر علی: حق با توه!!! بهتره اینجا بمونی. اینجوری بیشتر در امانی.

خواست بلند بشه که نذاشتم و دستشو گرفتم و گفتم: من... من... منظوری نداشتم.

امیر علی: ماریا! تو نمیدونی من تو اون دورانی که تو رو دزدیده بودن چی کشیدم. من تو اون سه

روز ده ساعت نخواایدم. از خجالتن نمیتونستم تو چشم مامان و بابا نگاه کنم. وقتی فهمیدم از اون

باغ خارج شهر بردنت نزدیک بود سخته کنم. فکر میکنی برای من راحت بود؟... فکر میکنی من

عذاب نکشیدم؟

نتونستم مقاومتی در برابر این اعتراف صادقانش بکنم. خودم رو جلو کشیدم و بغلش کردم و اروم

زیر گوشش گفتم: ببخشید... ببخشید...

امیرعلی هیچ عکس العملی نشون نمیداد. امیرعلی تنها مردی بود که پیشش احساس نا امنی

نمیکردم. با این که من زنش بودم ولی هیچ وقت جوری نبوده که به من حس بد بده... البته به جز

بوسه روزهای اولش که بیشتر برای تنبیه بود و هیچ غریزه ای توش نبود.

آخ که آغوشش آرامشی داشت که هیچ چیزی نداشت. مگه بهشت کجاست؟ جز آغوش عشقت

که برات همه کسه...

خودم رو کنار کشیدم و گفتم: برای پس فردا آماده میشم.

بلند شدم و خواستم از کنارش رد بشم که میج دستم رو گرفت و گفت: اگه میخوای... یعنی اگه

دوست داری میتونی اینجا بمونی.

بهش نگاه کردم و گفتم: نه میام تهران...

سرش رو تکون داد و میچم رو ول کرد و منم از اتاق خارج شدم.

بعد از اینکه از اتاق امیرعلی بیرون آمدم به اتاق خودم رفتم و به بهار زنگ زدم. بعد از کلی ابراز

دلتنگی و خوشحالی بابت تماس، همه ماجرا رو براش تعریف کردم. از دعوا با امیرعلی گرفته تا

برگشتن به تهران...

بهار: هیچ معلومه چیکار میکنی ماریا؟ تو داری خودت رو تحمیل میکنی.

ماریا: چی داری میگی بهار؟ اون خودش ازم خواست تا باهاش برگردم.

بهار: تو باید برگردی فرانسه...

ماریا: بهار!!!

بهار: زهر مارو بهار... امیر علی به خاطر حس مسئولیتش بهت گفته... نه عشق و علاقه... اینو بفهم.

ماریا: اینجوری نکو بهار...

بهار: آخه عزیز من... رابطه تو الان با امیر علی چیه؟ خواهر و برادرین؟ زن و شوهرین؟ همخونه

این؟ محافظته؟... دقیقا بگو چی هستین؟

چیزی برای گفتن نداشتم حق با بهار بود. سکوت کردم که ادامه داد.

بهار: ماریا... یک بار برای همیشه باید تکلیف خودت رو مشخص کنی. باید جایگاهت رو مشخص

کنی.

ماریا: چیکار کنم؟

بهار: بگو میخوای برگردی اینجا... اگه دوست داشته باشه، مانعت میشه. وگرنه باید برگردی و این

دندون لقی رو بکنی بندازیم دور...

ماریا: نمیتونم...

بهار: میتونی عزیزم... باید بتونی... این زندگی سر انجامی نداره... فکر میکنی چقدر بتونی دووم

بیاری؟ یا باید مثل تمام زن وشوهرها زندگیتون رو شروع کنید... یا جدا بشید...

کمی سکوت کرد ودوباره با لحن نرم تری ادامه داد: ماریا من به خاطر خودت میکم... اگه بعد چند

سال بفهمی اون هیچ حسی بهت نداره چقدر آسیب مبینی... اصلا اگه اون عاشق یکی دیگه بشه

میدونی چه بلایی سرم تو و احساسات میاد... من نگرانتم، برای خودت میکم ماریا... میشنوی

صدامو...

یه آهی کشیدم وگفتم: چیکار کنم؟ کمکم کن.

بهار: از علاقت بهش بگو، اگه اونم بهت علاقه ای داشته باشه نمیزاره برگردی.

نالیدم: نمیتونم...

بهار: میتونی... اینقدر ضعیف نباش... یه فرصت به هر دو تا تون بده...

ماریا: باشه باید فکر کنم... بای

سلام کردم و همه به احترامم بلند شدن فریبا خانم به طرفم آمد و بغلم کرد و گفت: قربونت برم

خوب کردی امدی بیرون...

لبخندی زدم و روی مبل نشستیم امیرعلی تیشرت آبی رنگی پوشیده بود. برام جالب بود که پیش

خانواده اش هم رعایت میکنه. فاطمه در حال اس اس بازی بود و حتما داشت با محسن چت

میکرد. آقا احسان اخبار گوش میداد و هر از گاهی ابراز نظر میکرد.

فریبا خانم کلی میوه پوست کنده و جلوم گذاشت و گفت: بخور دخترم خیلی لاغر شدی.

دستش رو گرفتم و گفتم: ممنونم... شما این چند وقته خیلی مراقبم بودید... هیچ وقت فراموش

نمیکنم.

فریبا خانم: این چه حرفیه عزیزم... تو هم دختر منی...

امیرعلی لیوان خالی چای رو روی میز گذاشت و گفت: مامان، ما پس فردا برمیگردیم تهران...

فریبا خانم کمی اخم کرد و گفت: چرا اینقدر زود؟ یه کم دیگه بمونید.

امیرعلی: ماما! ما یک ماه ونیمه اینجاییم، زوده؟

فریبا خانم: برای من که مثل یه روز گذشت... درست و حسابی ندیدمتون.

امیرعلی پرتقالی از میوه ها جدا کرد و مشغول پوست کندنش شد. بهترین فرصت بود که قضیه

رفتنم رو مطرح کنم پس گفتم: شاید... آخرین باریه که دیگه منو ببینید.

آقا احسان دست از اخبار کشید و گفت: چرا دخترم مگه قراره برنگردین.

نفس عمیقی کشیدم و گفتم: میخوام کارهام رو تموم کنم برگردم فرانسه...

آقا احسان تلویزیون رو خاموش کردم و کامل به طرفم چرخید. فریبا خانم سیب داخل دهنش رو

به سختی قورت داد. فاطمه گوشیش رو روی زانوش گذاشت و با تعجب به من نگاه میکرد.

اما... امیرعلی... پرتقال به دست خشکش زده بود و از من چشم برنمیداشت.. داشت با چشماش

برام خط و نشون میکشید. خم شد و پرتقال نیمه پوست کنده رو درون پیش دستی گذاشت و به

مبل تکیه داد اما چشم از من برنمیداشت.

فضای سنگینی بود هیچ کس حرفی نمیزد. تو دلم به بهار با این پیشنهاداتش کلی فحش دادم.

سکوت جمع رو فاطمه شکست اون هم با یه کلمه و کلی حرف...

فاطمه: چرا؟

چرا؟ خودم هم دلیل قانع کننده ای نداشتم ولی باید این جمع رو قانع میکردم.

ماریا: خوب... خوب... ویلیام مرده. دیگه تهدیدی برای من نیست. بالاخره که باید برگردم.

جون کردم تا این کلمات رو بگم.

فاطمه بلند شد و آمد طرفم دستم رو گرفت و مجبورم کرد بلند بشم و رو به جمع گفت: میریم شام

رو آماده کنیم.

اینو گفت و منو کشید طرف آشپزخانه، وارد آشپزخانه شدیم که یه دفعه منفجر شد: هیچ معلومه

چیکار داری میکنی ماریا؟ از یه طرف میگی امیرعلی رو دوست دارم، الانم میگی میخوام برم!

تمام کلماتش رو با عصبانیت میگفت اما سعی میکرد صداش رو زیاد بالا نبره.

روی صندلی نشستم و گفتم: چیکار کنم؟ تا آخر عمرم پیش امیر علی بمونم و اون رو مجبور کنم

تحملم کنه. اون که هیچ علاقه ای به من نداره.

فاطمه: بمون و امیر علی رو عاشق خودت کن.

ماریا: چه جوری؟ تا کی؟ اگه نشه میدونی چه بلایی سرم میاد. تازه امیر علی از خدایم هست هر

چه زودتر از شرم راحت بشه.

فاطمه هم رو صندلی نشست و گفت: اینطور نیست، ندیدی خشکش زد بیچاره... به نظر منم اونم

دوست داره ولی چه میدونم غرور مردونش اجازه نمیده ابرازش کنه.

ماریا: اگه منو میخواد باید بگه. مثل مردهای دیگه، مثل محسن که تو رو خواست و به دستت آورد.

دستم رو گرفت و گفت: عزیزم، همه که مثل هم نیستند. هر کی یه اخلاقی داره.

ماریا: نمیدونم چیکار کنم! خیلی کلافم...

فاطمه: به امید خدا درست میشه.

بلند شد و بشقابها رو از کابینت بیرون کشید و روی میز چید و سالاد رو از یخچال برداشت و روی

میز گذاشت و همه رو صدا کرد برای شام...

فریبا خانم برای شام قرمه سبزی درست کرده بود ولی همه بی اشتها میخورند. امیر علی که

خیلی کم برنج کشید و بی اشتها چند قاشق خورد و به سالن رفت. من و فاطمه هم میز رو جمع

کردیم و فاطمه ظرفها رو تو ماشین گذاشت.

از جمع عذر خواهی کردم و به اتاقم برگشتم لباسهام رو با تاپ و شلوارک بنفش رنگی عوض کردم.

میخواستم بخوابم که امیر علی بدون در زدن وارد اتاق شد. خیلی عصبانی بود.

امیر علی: همیشه بگی این مسخره بازی که راه انداختی یعنی چی؟

ماریا: چی میگگی؟

امیر علی: چی میگم؟ هان! اون چرت و پرتا چی بود که پایین گفتی؟ یعنی چی که میخوام برگردم...

هان؟

ماریا: خوب... میخوام برگردم.

امیرعلی: منم گذاشتم بری؟

جلو رفتم و گفتم: برای چی؟ چرا نمیزاری برم؟

درست روبه روش و ایستاده بودم فقط چند سانت باهاش فاصله داشتم. صدای نفسهای عمیقشو

میشنیدم و گرمی نفسهایش به صورتم میخورد. دوباره پرسیدم: چرا نمیزاری برم... هان؟

دستم رو روی قفسه سینهش گذاشتم. درست روی قلبش... تند میزد. حتی تند تر از قلب من...

ماریا: مگه من برات یه امانت نبودم؟ مگه قرار نبود از من محافظت کنی؟... خوب حالا همه چیز تموم

شده...

سرم رو

جلو کشیدم و تو گوشش گفتم: به قول خودت ویلیام مرده... دیگه هیچ تهدیدی برای من وجود

نداره.

از بدنش آتیش بیرون میزد جوری که حرارتش رو به خوبی حس میکردم.

نمیدونم این گرما از چی بود؟ از عصبانیت؟ نگرانی؟ شاید هم هوس...

سرم رو عقب کشیدم و به چشماش نگاه کردم مردمکهای چشمش دو دو میزد. خودش رو عقب

کشید و با سرعت از اتاق خارج شد. من موندم با کلی سوال بی جواب....

مات وسط اتاق ایستاده بودم دلیل این فرار یه دفعه ایشو نمیفهمیدم. ولی امشب باید تموم

میکردم. باید حرفهای نا گفته رو میگفتم.

تردید داشتم ولی پس زده شدن میترسیدم.

در اتاق رو باز کردم و این ور اونور رو نگاه کردم. کسی نبود همه خواب بودند.

به طرف اتاق امیرعلی رفتم و در رو بدون اجازه گرفتن باز کردم. تعجب کردم تو اتاق نبود. کمی

ایستادم صدای آب از سرویس میومد. تیشرتش روی زمین افتاده بود. منتظر شدم تا بیاد. بعد از

چند دقیقه در سرویس رو باز کرد و آمد اتاق، با دیدن من سرش جاش ایستاد. موهایش خیس بود.

انگار سرش رو زیر آب گرفته بود. آب به سر سینه های لختش سرازیر شده بود و تا شکمش آمده بود.

از دیدن بالا تنه لختش بدنم گرم شد منم به یه دوش آب سرد احتیاج داشتم. حسهای غلیان

شده تو وجودم رو نمیفهمیدم. از کی تا حالا اینقدر بی ظرفیت شده بودم؟

امیر علی اخمی کرد و گفت: الان نه ماریا، بعدا حرف میزنیم... برو.

نمیتونستم برم. اگه میرفتم شاید دیگه جرات گفتن حقیقت رو پیدا نمیکردم. نفس عمیقی

کشیدم و جلو رفتم که گفت: ماریا... خواهش میکنم... برو.

چرخید و به طرف پنجره رفت. دستش رو حایل دیوار کرد. پشتش به من بود و قطرات آب روی

شونه و کمرش دلم رو زیر رو میکرد.

جلو رفتم و درست پشت سرش ایستادم. دستم رو روی شونش گذاشتم. ولیم رو به پشت گوشش

چسبوندم. احساس کردم بدنش لرزید و نفسهای نا منظم شد اما اهمیتی ندادم.

ماریا: من دوست دارم امیرعلی... این حس رو تا حالا به هیچ کس نداشتم، حتی پدرم... بدون تو

نمیتونم زندگی کنم... بدون تو نمیتونم نفس بکشم. نمیدونم از کی شد. نمیدونم کی به قلبم نفوذ

کردی ولی الان دلیل زندگیم تویی، دلیل شادیم تویی...

بینیم رو به گردنش چسبوندم و نفس عمیقی کشیدم که ناباورانه اسمم رو صدا کرد. خوب بود که

پشتش به من بود. طاقت نگاه کردن به چشماش رو نداشتم.

ماریا: هیششش... هیچی نگو بزار حرفام تموم شه...

نفسی گرفتم و ادامه دادم: با این که خیلی دوست دارم، با این بدون تو زندگی جهنمه برام، ولی از

سر بار بودن متنفرم... از تحمیل کردن خودم به دیگران بیزارم... من میرم اگه یه روزی احساس

کردی که دوستم داری... اگه یه حسی ته قلبت بهم داشتی، فقط کافیه بگی تا پیام پشت...

برمیگردم کنارت زمانی که حسست بهم دوست داشتن باشه، نه ترحم، نه امانت...

بوسه ای به زیر گوشش زدم و روی پاشنه پا چرخیدم و از اتاق بیرون زدم. احساس رضایت

میگردد که تونسته بودم حرف دل رو بزنم. بدنم خیس آب بود از هیجان زیاد عرق کرده بودم.

لباسام رو در آوردم و به حموم رفتم. احساس سبکی میکردم این حرفها خیلی وقته رو دل

سنگینی میکرد.

زیر دوش ایستادم و به این فکر کردم اگه امیرعلی منو نخواد چی؟ اگه دوستم نداشته باشه؟

بی شک نمیتونم تحمل کنم.

بعد از یه دوش نیم ساعته از حموم بیرون امدم. لباسهامو پوشیدم و بدون خشک کردن موهام

روی تخت دراز کشیدم. اما خوابم نمیبرد. فکر اینکه امیرعلی منو نخواد و باید ترکش کنم مثل

خوره به جونم افتاده بود.

هر چه قدر پهلو به پهلو شدم نتونستم بخوابم. کلافه روی تخت نشستیم و تو تاریکی اتاق به گوشه

ای زل زدم.

صدای بسته شدن در اتاق امیرعلی امد. پس اونم بیداره!!!

کمی بعد صدای باز وبسته شدن در ورودی سالن آمد. از پنجره بیرون رو نگاه کردم. امیرعلی به

طرف آلاچیق گوشه حیاط رفت وروی صندلی نشست و به آسمون خیره شد. معلوم بود تو فکره...

خواستم برم پیشش ولی پشیمون شدم. این تصمیمی بود که خودش باید میگرفت. نباید بیش از

این جلوی چشمش باشم تا فکر نکنه میخوام خودم رو بهش تحمیل کنم.

دوباره به تختم برگشتم وروشی دراز کشیدم. فکرم به همه جا کشیده میشد ولی در آخر به امیر

علی میرسید. اینقدر اسمش رو زیر لب گفتم که خوابم برد.

صبح با نوری که به چشمم افتاده بود بیدار شدم. دیشب یادم رفته بود پرده رو بکشم. دستم رو

روی پا تختی کشیدم وگوشیم رو برداشتم وبه ساعتش نگاه کردم.

با دیدن ساعت هراسون روی تخت نشستم. ساعت یازده صبح بود. سابقه نداشت تا این موقع

بخوابم. بلند شدم وبعد از شستن دست وصورتم و عوض کردن لباسهام به بیرون رفتم.

روی پله ها بودم که صدای امیر حسین رو شنیدم. برگشتم ویه روسری سرم کردم ودوباره پایین

رفتم.

زهره با دیدن من گفت: سلام جاری محترم... ساعت خواب خانم...

با صدای اون همه به من نگاه کردن خجالت زده گفتم: ببخشید... دیشب نتونستم خوب بخوابم،

خواب موادم.

فریبا خانم با مهربانی گفت: اشکالی نداره عزیزم... صبحانه رو میزه... پیام برات چایی بریزم.

ماریا: نه... نه... خودم میریزم. شما بشینید.

به طرف آشپزخانه چرخیدم. به امیر علی نگاه نکردم ولی سنگینی نگاهش رو حس میکردم.

با ورود به آشپزخانه و دیدن میز آماده بیشتر شرمنده شدم.

یه لیوان شیر برای خودم ریختم و پشت میز نشستم. میلی برای خوردن نداشتم ولی برای اینکه

ضعف نکنم چند لقمه خوردم.

زهره و فاطمه وارد آشپزخانه شدند. زهره با ناراحتی گفت: ماریا! فاطمه میگه میخوای برگردی

فرانسه؟

بهش نگاه کردم چهره مهربونی داشت و به امیر حسین حق میدادم که عاشقش باشه. لبخندی زدم

و گفتم: این دیگه به امیر علی بستگی داره.

فاطمه متعجب پرسید: چطور؟

نفسی گرفتم و گفتم: دیشب باهاش حرف زدم... از علاقم بهش گفتم...

زهره: من مطمئنم داداش امیر علی هم تو رو دوست داره.

فاطمه: اره منم همین فکر رو میکنم... مگه میشه تو رو دوست نداشت.

لبخندی زدم و چیزی نگفتم بر عکس اونا من به هیچ چیزی اطمینان نداشتم. نه به علاقه امیر علی

به خودم، نه به این که اگه منو دوست نداشته باشه بدون اون میتونم زندگی کنم یا نه؟

آهی کشیدم و گفتم: نمیدونم... دیگه همه چیز به امیر علی بستگی داره... من هیچوقت خودم رو

بهش تحمیل نمیکنم. من غرورم رو زیر پا گذاشتم و از عشقم گفتم، اونم اگه منو بخواد باید کمی

غرورش رو کنار بزاره.

زهره دستش رو روی دستم گذاشت وگفت: انشاءالله همه چیز درست میشه. نگران نباش.

اما مگه میشه نگران نباشم؟

زندگیم بستگی به این تصمیم داشت. میشد بی تفاوت باشم؟

سعی میکردم زیاد جلوی چشم امیرعلی نباشم. معلوم بود با خودش درگیره، چند بار امیر حسین

صداش کرد ولی تو فکر بود. آخر سر محکم کوبوند به کمر امیرعلی وگفت: عاشقیا، حواست

کجاست؟

امیرعلی هم پشتش رو مالید وگفت: چته تو؟

امیر حسین: پاشو خانمها دستور دادند بریم بازار...

امیرعلی یه نگاهی به ما انداخت وگفت: برای چی؟

فاطمه سریع گفت: ماریا میخواد برای بهار وبهزاد سوغاتی بخره.

امیرعلی اخمی کرد وگفت: من نمیام شما برید.

فاطمه: ۰۱۱۱۱۱، داداش پاشو دیگه خودتو لوس نکن. بعد خرید نهار میریم بیرون به حساب تو...

امیر علی: چرا اونوقت؟

فاطمه بلند شد و به بوس محکم روی گونه امیر علی گذاشت و گفت: چون شما داداش بزرگه اید.

امیر علی هم گونش رو با حالت چندش پاک کرد و گفت: برین حاضر شین.

فاطمه آخ جون گفت و بدو رفت اتاقش، امیر حسین سری به نشونه ناسف تگون داد و گفت: دلمون

خوشه شوهرش دادیم. هنوز بچه است.

بلند شدیم و رفتیم تا حاضر بشیم. یه شلوار مشکی با مانتو سفید پوشیدم و به روسری مشکی هم

سر کردم. کیفم رو هم رو دوشم انداختم و بیرون رفتم.

امیر علی و امیر حسین هم حاضر بودند و بقیه هم آمدند راه افتادیم.

تو بازار همراه زهره و فاطمه راه میرفتیم و امیر علی و امیر حسین هم پشت سرمون میومدن.

جلوی هر مغازه کمی می ایستادیم و نگاه میکردیم. بعد از کلی گشتن کمی خرید کردم.

فاطمه برای خودش بلوز خرید و زهره هم یه شلوار لی برای خودش و یه پیرهن خوشگل برای

نازنین...

من هم بعد از کلی گشتن سوغاتی که میخواستم رو خریدم. برای بهار یه گردنبند طرح سنتی

و برای بهزاد هم یه ساعت با بند چرم، برای خاله هم یه رومیزی گرفتم و همچنین یه کتاب شعر

هم برای عمو فریدون...

امیرعلی هیچ دخالتی در خرید کردن نمیکرد و نظر هم نمیداد فقط موقع پرداخت پول جلو میومد

و حساب میکرد.

اولش که خودم خواستم حساب کنم کارتم رو از دستم کشید و تو کیفم انداخت و کارت خودش رو

جلوی فروشنده گرفت. منم ممنونی گفتم و از مغازه خارج شدم.

روز خوبی بود بعد خرید کردن به یه رستوران سنتی رفتیم و کباب خوردیم. هر چه قدر فاطمه

اصرار کرد بریم پیتزا بخوریم، امیرعلی گفت من پول به اینجور چیزا نمیدم.

بعد از ظهر رسیدیم خونه همگی خسته بودیم. زهره و امیرحسین هم به خاطر رفتن ما تصمیم

داشتن شب رو بمونن بنا بر این به اتاق سابق امیرحسین رفتن تا استراحت کنن.

من هم بعد از عذر خواهی از جمع به اتاقم رفتم. اول از همه یه دوش گرفتم تا خستگی از تنم در

بره. بعد هم شروع کردم به جمع کردن چمدونم...

یک ساعتی مشغول بودم که فاطمه امد تو اتاقم...

فاطمه: واقعا میخواین برین عادت کرده بودیم بهتون...

ماریا: دیگه باید برم بلیط بگیرم برای فرانسه...

فاطمه: داداش نمیزاره بری من مطمئنم.

روی تخت نشستم و گفتم: خودم هم نمیدونم چی پیش میاد.

فاطمه: امیرعلی از صبح بد جور تو فکره. داره تصمیم میگیره.

چیزی نگفتم و مشغول گذاشتن سوغاتی ها تو چمدون شدم.

فاطمه: چقدر موقع خریدن سوغاتی اخماش تو هم بود.

راستی میگفت بد جور اخم کرده بود. جوری که نتونی باهاش حرف بزنی.

با کمک فاطمه چمدون رو جمع کردم و به طبقه پایین پیش بقیه رفتیم. زهره با دیدن ما گفت

کجایین شماها؟

فاطمه: داشتم کمک میکردم ماریا چمدونش رو جمع کنه.

فریبا خانم: وای نگین چمدون... راستی راستی میخواین برین؟

امیر علی: مامان این دفعه نوبت شماست بیاین تهران...

فریبا خانم برای شام کلی تدارک دیده بود از پیش غذا گرفته تا دسر، چند مدل آماده کرده بود.

جوری که امیر حسین مدام به شوخی میگفت: امیر علی زود به زود بیا اینجا تا ماهم بهره مند

باشیم. مامان برای ما که از این غذا ها درست نمیکنه.

فریبا خانم: دلتون رو صابون نزنید، اینا به خاطر عروسامه نه به خاطر شما...

امیرعلی وامیرحسین با تعجب نگاهش کردن وفاطمه هم معترض مامانی گفت که باعث خنده همه شد.

بعد از شام تا نیمه های شب تو سالن نشسته بودیم و حرف میزدیم. گاهی هم آقا احسان از شعر

های حافظ میخواند که من واقعا شیفته اش شدم. ساعت یک شب بود که هممون به اتاقهامون

رفتیم تا بخوابیم. تمام این مدت سعی میکردم به امیر علی نگاه نکنم اما اون یه چشمش روی من

بود که باعث میشد فاطمه مدام تو گوشم بگه چشم ازت بر نمیداره...

این برای من خیلی لذت بخش بود.

بعد از عوض کردن لباسهام روی تخت دراز کشیدم که از خستگی زود خوابم برد.

صبح بعد از خوردن صبحانه به اتاقم رفتم تا حاضر بشم. برای ظهر بلیط داشتیم. داشتم مانتوم

رو میپوشیدم که در اتاق زده شد و فریبا خانم وارد اتاق شد.

فریبا خانم: داری حاضر میشی عزیزم؟

ماریا: بله... دارم لباس میپوشم.

روی تخت نشست و به کنارش اشاره کرد که منم بنشینم. منم روی تخت نشستم. دستم رو

گرفت و گفت: واقعا میخوای برگردی فرانسه؟ به امیر علی یه فرصت بده، تنهاش نزار.

ماریا: من نمیخوام تنهاش بزارم ولی اونم باید بخواد که منم پیشش باشم.

فریبا خانم: میخواد عزیزم... من مطمئنم، ولی غرورش اجازه گفتن رو نمیده. اون از اولشم خود

دار بود و همه چیز رو تو خودش میریخت. امیرحسین اینجوری نیست. یه روز آمد و گفت: مامان

من عاشق شدم. خداروشکر هم زهره هم خوانواده اش خوب بودن. ولی امیرعلی هم به خاطر

شغلیش و هم به خاطر اخلاق های خاصی که داره زیاد با همه نمیجوشه، ولی من مطمئنم که تو رو

خیلی دوست داره.

ماریا: منم باید مطمئن بشم. نمیتونم با کسی بمونم که نمیدونم حسش به من چیه... اگه یه روز

بفهمم که از روی ترحم یا حس وظیفه شناسی پیش من، نابود میشم... میفهمین چی میگم؟

فریبا خانم: ااره عزیزم میفهمم... برای یه زن هیچی بدتر از اون نیست که یه روزی بفهمه شریک

زندگیش دوستش نداره... امیدوارم امیرعلی هم سر عقل بیاد و تو رو از دست نده...

از روی تخت بلند شد و گفت: من برم تا حاضر شی دیرتون میشه.

گونم رو بوسید و از اتاق خارج شد. منم لباسهامو پوشیدم و چمدونم رو برداشتم و از اتاق خارج

شدم.

امیرحسین با دیدن من که با چمدون دارم از پله ها پایین میام به طرفم امد و چمدون رو ازم

گرفت.

امیرعلی هم سر پا ایستاده بود و داشت با پدرش صحبت میکرد.

امیر حسین: امیرعلی، عجله کنید دیرمون میشه.

امیرعلی هم نگاهی به طرفمون انداخت و با دیدن من سرش تکون داد و با پدرش دست داد. پدرش

هم اون رو به بغلش کشید و امیرعلی هم شونش رو بوسید. از هم جدا شدن و به طرف ما امدن آقا

احسان به طرف من امد ومحکم بغلم کرد وزیر گوشم گفت: مراقب هم باشید.

همین! یک جمله با کلی حرف....

از همه خداحافظی کردیم. امیر علی اجازه نداد بقیه به فرودگاه پیام وبا گفتن نیازی نیست همه رو

منصرف کرد. موقع خداحافظی با زهره وفاطمه هر دو تاشون گریه کردند. فاطمه ازم میخواست که

برنگردم فرانسه وزهره هم میگفت دلش برام تنگ میشه. سریع از خونه خارج شدم اکه یه کم

دیگه میموندم منم گریه میکردم.

سوار ماشین شدم وبدون هیچ حرفی به شهر خیره شدم. کمی بعد با دیدن تابلو فرودگاه

وايستادن ماشین به خودم امدم واز ماشین پیاده شدم.

امیر حسین صندوق عقب ماشین رو باز کرد وچمدون ها رو زمین گذاشت. امیر علی جلو رفت

چمدون من رو برداشت ومیخواست چمدون خودش رو هم برداره که امیر حسین گفت:اون رو من

میارم.

سه نفری به طرف سالن فرودگاه رفتیم. بعد از اعلام پروازمون از امیرحسین هم خداحافظی

کردیم و به طرف باجه تحویل بلیط رفتیم.

توی هواپیما کنار امیرعلی نشسته بودم. امیرعلی به جز گفتن کمر بندت رو ببند. حرف دیگه ای

نزده بود. منم چشمام رو بستم و به حرفهای فریبا خانم فکر کردم. به تنهایی امیرعلی... خوب منم

تنهام، نیستم؟ پدر و مادرم مردن و فامیل دیگه ای هم ندارم ولی امیرعلی پدر و مادرش و همچنین

خواهر و برادرش رو داره.

چرا هیچ کس به فکر تنهایی من نیست؟

چرا هیچ کس نمیکه ماریا تنهاست؟

با قرار گرفتن دستی روی شونم چشمام رو باز کردم امیرعلی بود با نگرانی گفت: چیزی شده؟

حالت خوبه؟

ماریا:اره خوبم...

امیرعلی: چند بار صدات کردم متوجه نشدی.

ماریا: ببخشید... حواسم نبود.

بطری آب رو طرفم گرفت وگفت: یه کم بخور...

آب رو گرفتم و تشکر کردم. توجه های امیرعلی باعث یه حس خوب تو وجودم میشد. دیونه بودم

یا تشنه محبت؟ خودم هم نمیدونستم.

امیرعلی: اگه حالت بد میشه مهماندار رو صدا کنم.

ماریا: نه یه کم میخوابم.

سری تکون داد و چیزی نگفت. کمی از آب خوردم و در کمال پر رویی سرم رو روی شونه امیرعلی

گذاشتم و چشمام رو بستم. ولی مگه خوابم میبرد. لعنت به این عطر خوشبوش که هوش از سر

آدم میبره. با تمام وجودم عطرش رو نفس میکشیدم تا برای روزهای نبودنش ذخیره کنم. اشک

تو چشمام جمع شدم بود من چه جوری اون رو ترک کنم؟ چجوری بدون دیدنش، بدون عطر تنش

دوام بیارم؟

با قرار گرفتن سرش روی سرم حس آرامش به بدنم تزریق شد. تمام فکرهاى بد از سرم پرواز

کردند و من فقط به این لحظه و خوشبختی که الان داشتم فکر کردم.

الان کنار امیرعلیم و این مهمه.

الان سرم رو شونش این مهمه.

الان عطرش زیر بینیمه این مهمه.

الان دارمش این مهمه.

فکرهاى بد برن به درک، همین که امیرعلی پیشمه این مهمه.

سه هفته از برگشتن ما از شیراز میگذشت. امیرعلی، سر کارش برگشته بود و معمولاً تا دیر وقت،

اداره بود و شبها بعد از خوردن شام تشکر میکرد و به اتاقش میرفت.

سه روز بعد از برگشتن از شیراز به یه آژانسی هواپیمایی رفتم و بلیط برگشت به فرانسه رو گرفتم.

امیر علی شب با دیدن بلیط که روی میز بود بد جور اخم کرد و بدون خوردن شام به اتاقش رفت.

با بهار که حرف میزدم میگفت بهترین کار رو کردم و امیر علی باید تصمیم خودش رو بگیره اما

من میترسیدم که تصمیمش رفتن من باشه.

بالاخره روز موعود فرا رسید و فردا، هفت صبح پرواز داشتم. چمدونهام رو کشون کشون به سالن

آوردم و کنار در ورودی گذاشتم. باید نصف شب راه میوفتادم به فرودگاه...

ساعت شب بود ولی امیر علی هنوز برنگشته بود و گوشیش هم خاموش بود. نگرانش بودم و هزار

جور فکر مختلف به ذهنم میومد. آخر سر طاقت نیاوردم و به محسن زنگ زدم.

محسن: بله...

ما: یا سلام محسن

محسن: سلام زنداداش... خویین خوشین... چخبر؟

ماریا: محسن، امیر علی هنوز خونه نیومده گوشیش هم خاموشه.

محسن: نگران نباش. کارمون یه کم طول کشیده. گوشیش هم شارژش تموم شده. بیست دقیقه ای

میشه که از اداره بیرون امدیم. الان که برسه.

ماریا: ممنونم... خدا حافظ...

محسن: خواهش میکنم خدا حافظ...

گوشی رو قطع کردم و منتظر شدم حدود ده دقیقه بعد صدای چرخیدن کلید تو قفل امد.

وامیر علی وارد خونه شد.

ماریا: سلام

امیر علی نگاهش رو از روی چمدونهای گوشه سالن برداشت و به من داد و با اخم گفت: سلام

ماریا: شام حاضره... دستات رو بشور بیا.

امیر علی: ممنون... خوردم.

اینو گفت وبه اتاقش رفت کمی منتظرش نشستم ولی با خاموش شدن چراغ اتاقش از بیرون

آمدنش نا امید شدم.

تو سالن نشستم وبه خونه نگاه میکردم. نمیخواستم آخرین شبی که اینجام رو تو خواب بگذرونم.

عین دیونه ها تو خونه میچرخیدم وبه همه جای خونه نگاه میکردم. ساعت دو صبح بود ومن باید

سه ساعت قبل پرواز اونجا میبودم. امیرعلی خواب بود وباید با آژانسی میرفتم.

برای خداحافظی از امیرعلی به اتاقش رفتم در رو اروم باز کردم و وارد شدم اتاقش تاریک بود

وکمی طول کشید تا چشمام به تاریکی عادت کنن.

روی تخت به پهلو دراز کشیده بود ودستش زیر سرش بود. جلوتر رفتم وروی تختش نشستم.

اروم انگشتمو تو موهایش کردم وموهای ریخته شده رو پیشونیش رو کنار زدم. اشک تو چشمام

جمع شده بود من چه طور بدون اون طاقت بیارم؟

خم شدم وبوسه ای به روی پیشونیش زدم وقبل از اینکه اشکهام روی صورتش بریزه عقب

کشیدم.

نفس عمیقی کشیدم تا صدای هق هقم بلند نشه. اما دیگه نمیتونستم خودم رو کنترل کنم. بلند

شدم که از اتاق خارج بشم که دستی مانع شد.

دست امیرعلی بود که دور مچ دستم حلقه شده بود. برگشتم طرفش، چشماش باز بود. به پشت

دراز کشید و دستم رو کشید و روی تخت افتادم. دستم رو رها کرد. شونم رو گرفت و سرم رو روی

قفسه سینهش گذاشت. بدون حرف فقط تو بغلش اشک میریختم که جوری که تیشرتش خیس

شده بود. بعد از چند دقیقه دستش رو روی سرم گذاشت و اروم نوازش کرد. با نوازشهای دستش

اروم شده بودم. نفس عمیقی کشیدم و گفتم: آمده بودم خداحافظی ولی خواب بودی. نمیخواستم

بیدارت کنم.

امیرعلی: خواب نبودم.

پس خودش رو به خواب زده بود. خواستم بلند بشم که مانع شد و منو محکم تر گرفت.

ماریا: امیرعلی، دیرم میشه. از پرواز جا میمونم.

امیرعلی: چه بهتر...

از حرفش تعجب کردم یعنی از پرواز جا میموندم خوشحال میشد.

امیرعلی: بمون ماریا... نرو... پیشم بمون... تنهام نزار... من... من دوست دارم...

همین جملات کافی بود برای خاموش کردن آتش درونم... همین جملات کافی بود برای اروم کردن

قلب بیقرارم... همین جملات کافی بود برای ریزش دوباره اشکهام...

سرم رو داخل سینه‌ش قایم کردم و اشکام جاری شد.

امیرعلی: ماریا!!!! گریه میکنی؟

تیشرتش رو زیر دستم مشت کردم دستش رو روی دستم گذاشت که خود به خود مشت دستم

باز شد. انگشتهاش رو لای انگشتم فرستاد و گفت: میمونی ماریا؟ به خاطر من که عاشقانه ای بلد

نیستم. بیشتر وقتها سر کارم زندگیم زیاد بالا و پایین داره میمونی؟ به خاطر این آدم بی لیاقت

میمونی؟

با بغض گفتم: معلومه که می مونم... می مونم.

منو محکم تر به خودش فشار داد و گفت: ممنونم.... ممنونم.

بوسه ای به سرم زد و گفت: ممنونم که به خاطر من از همه چیز دست میکشی.

همه چیز من اون بود دلیل نفس کشیدنم. زندگی کردنم بوسه ای به سینش زدم و گفتم: همه چیز

من تویی...

این همه نزدیکی حسهای نهفته درونم رو به بازی میگرفت. تا حالا به یه مرد جز پدرم این همه

نزدیک نبودم. کوبشهای بی قرار قلبم باعث بالا رفتن درجه حرارت بدنم شده بود. من تشنه بودم.

تشنه بوسه از این مرد که عاشقانه دوستش داشتم. به روی شکمم چرخیدم. خودم رو بالا کشیدم

و گامی از لبهاش گرفتم.

اینقدر حرکتیم سریع بود که امیرعلی نتوانست عکس العملی نشون بده. حتی تو تاریکی اتاق هم

تعجب رو تو چشمات میدیدم. خودم هم باورم نمیشد منی که از بوسیده شدن بدم میومد چطور

اینقدر مشتاق بودم.

خودم رو کنار کشیدم و پیشونیم رو روی قفسه سینه‌ش گذاشتم. قلبش دیوانه وار میکوبید. با

صدای لرزانی گفت: اینقدر بیقرارم نکن دختر... من طاقت ندارم.

فقط یه جمله به ذهنم رسید که به زبون آوردم: دلیلی نداره اینقدر خود دار باشی.

همین جمله کافی بود برای برافروخته شدن دو حس...

امیرعلی منو چروخوند و روم خیمه زد با انگشت هاش گونم رو لمس کرد و گفت: تو اولین کسی

هستی که لمسش میکنم... و اولین کسی که اجازه میدم لمس منم.

ومن چقدر خوشحال بودم برای بکر بودن وجودش...

لبه‌اش رو به گوشم چسبوند و گفت: تو اولین کسی هستی که به حریمم وارد شدی.

بوسه ای به گردنم کاشت و گفت: اجازه میدی به حریمت وارد شم؟

از من اجازه میخواست برای چیزی که حقش بود ومن عاشق این مرد بودم که خودش میگفت

عاشقانه بلد نیست ولی خوب عاشقی میکرد.

دستم رو داخل موهای بردم. اجازه صادر شد و وجودم رو به آتش کشید با بوسه پر حرارتش...

تماشا کردن فرشته ها چه لذتی داره، مخصوصا اگر زمینی باشن و متعلق به تو...

روی تختش دراز کشیده بودم و به نماز خوندنش نگاه میکردم. بعد از اینکه دوش گرفت. سجاده

اش رو باز کرد و شروع به نماز خوندن کرد. حتی منم فهمیدم بیشتر از هر روز نماز خوند. بیشتر از

هر روز دعا کرد.

پیشونیش روی مهر بود وزیر لب چیزهایی میگفت و بعد کتابی رو برداشت و شروع به خوندن کرد.

اینقدر خوند تا هوا روشن شد. کتاب و سجاده اش رو بست و بلند شد و روی میز گذاشت. به

طرف تخت امد اروم پتو رو کنار زد و پیشم خوابید. چرخیدم طرفش و سرم رو توی سینهش فرو

بردم و جمله ای رو که فریبا خانم همیشه بعد از نماز خوندن رو میگفت رو گفتم: قبول باشه.

امیرعلی گره دستش رو محکم تر کرد و گفت: قبول حق... بیداری؟

ماریا: اهم... فکر کنم پروازم پرید.

امیرعلی با صدای بلندی خندید و گفت: مگه من میذاشتم بری...

خودم هم خندیدم خود خواه بود دیگر چیکارش میکردم.

پیشونیم رو بوسید و گفت: حالت خوبه... درد نداری.

ماریا: تو که هستی خوبم...

واقعا هم خوب بودم و این به خاطر وجود امیرعلی بود و حس آرامشی که داشت.

گوشی رو از روی پاتختی برداشت و شروع به شماره گیری کرد. به کی زنگ میزد این وقت صبح؟

امیرعلی: الو محسن... سلام... چخبر؟.... بین من امروز نیام اداره حواست باشه مشکلی پیش

آمد زنگ بزنی... نه اتفاقی نیوفتاده کار دارم.... خداحافظ...

گوشی رو قطع کرد که گفتیم: نیازی نیست بمونی خونه...

امیرعلی: چرا هست... یه کم بخواب...

چه لالایی بهتر از صدای قلبش وچه بالشی امنتر از آغوشش...

همین دوتا کافی بود برای گرم شدن چشمام ورفتن تو خلسه خواب...

با صدای حرف زدن امیرعلی از خواب بیدار شدم. داشت با تلفن حرف میزد. سر جام نشستم وبه

ساعت نگاه کردم. ده ونیم صبح بود. از جام بلند شدم وبه طرف سالن رفتم. صدای امیرعلی واضح

تر شد.

امیرعلی: وای فاطمه میگم خوابه... نخیر نرفته... ای بابا الان خوابه هر وقت بیدار شد میگم زنگ

بزنه.

چرخید به طرف من با دیدنم مکثی کرد وگفت: صبر کن... بیدار شد بیا حرف بزن...

به طرفم آمد گوشی رو روبه روم گرفت وگفت: بیا فاطمه است کچلم کرد.

با حرص حرف میزد که باعث خندم شد گوشی رو گرفتم وروی مبل نشستم.

ماریا:سلام فاطمه..

برای اولین بار بود که دوست داشتم هر چه سریعتر از حمام بیرون برم و پیش امیرعلی باشم. تمام

سلولهای بدنم اون رو میخواستن مخصوصا با اتفاق دیشب که بینمون افتاد.

تقه ای به در خورد وبعدهش صدای امیرعلی امد: ماریا... حوله ات تو کدوم چمدونه؟

ماریا: چمدون قرمزه...

امیرعلی: اینا که همش قرمزن... همشون رو باز میکنم...

صدای غر غرش میومد که میگفت من نمیدونم این همه لباس رو میخواد چیکار... آخه آدم با پنج

شش تا چمدون میره سفر...

لبخندی به لبم امد وزیر لب گفتم: غر غرو

امیرعلی بعد از بهم ریختن همه چمدونها حوالم رو پیدا کرده بود. وپشت در آویزون کرده بود. از

حموم بیرون امدم وحوالم رو پوشیدم. با دیدن چمدونهای نا مرتب تنها چیزی که به ذهنم رسید

شلخته بود. بیخیال چمدونها شدم و خودم رو خشک کردم ویه تیشرت حریر قرمز با شلوار سفید

پوشیدم. موهام رو با سشوار خشک کردم و همنجوری ره‌اش کردم و بیرون رفتم. خیلی گرسنم

بود ولی از وقت صبحانه گذشته بود. یه لیوان شیر خوردم.

صدای امیرعلی رو شنیدم که گفت: میخوام زنگ بزنی نهار بیارن... چی میخوری؟

ماریا: نمیدونم هر چی خودت خوردی.

امیرعلی چلوکباب سفارش داد و من از تصورش دهنم آب افتاد.

بعد از خوردن نهار گوشی امیرعلی زنگ خورد. محسن بود و داشت راجب مسائل کاری با امیرعلی

حرف میزد. بعد از قطع کردن تلفن با اینکه دلم نمیخواست ولی گفتم: اگه کار داری برو...

امیرعلی: تو مشکلی نداری؟

ماریا: نه برو به کارت برس.

امیرعلی از جاش بلند شد و به اتاقش رفت و بعد از چند دقیقه با کت و شلوار سرمه ای و پیرهن

مشکی که پوشیده بود و عجیب بهش میومد به طرفم امد. دستم رو گرفت و گفت: سعی میکنم زود

بیام. اگه کاری داشتی زنگ بزنی.

گوشی رو بوسیدم و گفتم: باشه برو نگران نباش.

بعد از رفتن امیر علی گوشی رو برداشتم و به بهار زنگ زدم و همه چیز رو براش تعریف کردم البته

با سانسور...

بهار: خوب حالا ببین چه امیر علی امیر علی میکنه... شوهر ذلیل...

ماریا: وای بهار فکر میکنم دارم خواب میبینم... اگه برمیگشتم فرانسه دیوونه میشدم.

بهار: اون که از اول بودی. سر پسر عمه من کلاه رفت گشایید...

ماریا: خفه شو... دیوونه خودتی.

کمی با بهار حرف زدم و اون هم کلی سر به سرم گذاشت. بعد از قطع کردن گوشی به اتاق رفتم

و لباسهارو از چمدون داخل کمد گذاشتم. حرصم گرفت. یعنی امیر علی نمیتونست یه کم زودتر

بگه تا من این همه لباس رو جمع نکنم. امیر علی بود دیگه کاریش نمیشد کرد.

دیشب از شبهایی بود که امیرعلی تا دیر وقت اداره بود و ماموریت داشتند و من تا آمدن امیرعلی

تو خونه راه رفتم و از نگرانی خواب به چشمم نیومد. بالاخره ساعت پنج صبح، خسته و کوفته به

خونه امد. کلی سرزنشم کرد که چرا تا اون موقع بیدار موندم. اما گوش من بدهکار نبود. از

نبودنش میترسیدم. با وجود اینکه شغلش رو پذیرفته بودم اما از خطراتش میترسیدم.

یه قهوه برای خودم ریختم و روی صندلی نهار خوری داخل آشپزخانه نشستم. من امیرعلی رو

سخت به دست آورده بودم و حال از کنارش بودن لذت میبردم.

پدر و مادر امیر علی وقتی فهمیدن قصد برگشت به فرانسه رو ندارم و میخوام زندگیم رو با امیر

علی شروع کنم، امیرعلی رو مجبور کردند برام عروسی بگیره. امیر علی اولش زیر بار نمیرفت

و میگفت فعلا سرش شلوغه، ولی وقتی همه مقدمات عروسی رو خودشون به عهده گرفتند

امیرعلی هم تسلیم شد.

فاطمه به تهران امد تا از اینجا لباس عروس بخریم. وقتی لباس رو خریدیم و نوبت به تاج و تورو

رسید گفتم: تور نشانه باکرگه ولی من که دیگه باکره نیستم.

با همین حرف فاطمه و مینا کلی خندیدن و مسخرم کردن و دم به دقیقه بی حیایی تئارم میکردند

وازم قول گرفتند که دیگه این حرف رو جلوی هیچ کس نزنم. منم با شک قول دادم. مراسم

عروسیمون تو شیراز و تو عمارت پدر بزرگ امیرعلی برگزار شد. با اینکه امیرعلی نمیخواست

مهمون زیادی دعوت بشه و در حدیه جشن ساده باشه اما پدر مادرش از هیچ چیزی دریغ نکردند

ویه جشن حسابی گرفتند.

با جیغ حسام و حسنا از فکر بیرون امدم. با عجله بلند شدم تا به اتاقشون برم که امیرعلی رو

دیدم که هر کدوم رو زیر بغلش زده و اونها هم جیغ میکشند. یاد حرف فاطمه افتادم که میگفت

انگار هندونه برمیداره.

ماریا: بالاخره بیدارت کردند.

امیرعلی بچهها رو زمین گذاشت و هر کدوم به طرفی دویدند. به سمت من امد و با اخم گفت

چشمات قرمز ه...:

دستی به موهام کشیدم و گفتم: چیزی نیست بیای بشین صبحانه بیارم برات.

امیر علی پشت میز نشست و گفت: نه دیگه وقت صبحانه گذشته. یه چایی بده.

به چایی براش ریختم به همراه بیسگویت جلوش گذاشتم و منم پشت میز نشستم و قهوه ام رو

مزه مزه کردم.

امیر علی: با خوردن اون بیخوابیت رفع نمیشه.

ماریا: سرزنشم نکن امیر علی، خودت میدونی وقتی میری ماموریت من خواب به چشمم نمیاد. پس

دیگه گیر نده.

امیر علی: باید دم فاطمه رو بچینم تا این حرفها رو بهت یاد نده.

خندیدم و گفتم: بعد شش سال زندگی تو ایران دیگه خودم یاد میگیرم.

امیر علی خندید و گفت: این وروجک اینجا چیکار میکنه؟

ماریا: امروز سالگرد ازدواج فاطمه و محسنه، میخواست یه جشن دو نفره بگیره. مادر محسن پا

درد داره نمیتونه هی دنبالش باشه. مینا هم که بارداره از پس بچه خودش بر نییاد. برای همین

گفتم بیارمش اینجا...

امیر علی: بله دیگه، کیفش رو آقا محسن ببره. جیغ جیغ بچشو ما تحمل کنیم.

ماریا: امیر علی، بد جنسی نشو دیگه...

حسام و حسنا به اشپزخانه آمدن حسنا با ناز گفت: دایی، ما رو میبری شهر بازی...

امیر علی یه بوس از لپهای گل انداختش گرفت و گفت: اگه دختر خوبی باشی. پسر منو اذیت

نکنی. بعد از ظهر هر دو تا تون رو میبرم شهر بازی...

حسنا کمی فکر کرد و بعد از گردن امیر علی آویزون شد و گفت: باشه دایی جونم... من که حسام رو

اذیت نمیکنم فقط از خودم دفاع میکنم.

اینو گفت و گونه امیر علی رو بوسید و پایین پرید و با سر و صدا به طرف اتاق حسام دویدند.

امیرعلی: چشم محسن روشن با این دختر تربیت کردنش، از الان اینقدر قر و قمیش میاد. بزرگ

بشه چی میشه؟

خندیدم و چیزی نگفتم. امیرعلی خیلی روی حسام حساس بود و اون رو به جور دیگه دوست

داشت. بعضی وقتها به این همه عشقی که بهش داشت حسودیم میشد. وقتی تو بیمارستان برای

اولین بار حسام رو بغل گرفت پیشونیم رو با عشق بوسید و گفت: تو معجزه خدا برای منی...

تو فکر بودم که از پشت بغلم کرد موهام رو کنار زد و گفت: به چی فکر میکنی؟

به طرفش برگشتم و گفتم: به تو...

انگشتش رو به روی گونم کشید و گفت: آفرین همیشه به من فکر کن.

خود خواه بود دیگه...

ماریا: زیادیت نشه آقا؟

پیشونیم رو بوسید و گفت: زیادیم نمیشه معجزه من....

... پایان ...

پایان....